

Em Ở Bên Ai Cũng Là Khoảng Trống Trong Anh

Contents

Em Ở Bên Ai Cũng Là Khoảng Trống Trong Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	18
4. Chương 4	23
5. Chương 5	37
6. Chương 6	44
7. Chương 7	49
8. Chương 8	61
9. Chương 9	74
10. Chương 10	81
11. Chương 11: Ngoại Truyện	88

Em Ở Bên Ai Cũng Là Khoảng Trống Trong Anh

Giới thiệu

Có một loại đàn ông, mà người phụ nữ nào cũng khát khao có được. Anh đem sự rèn luyện trong nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-o-ben-ai-cung-la-khoang-trong-trong-anh>

1. Chương 1

Lời mở đầu

”Em sợ ngày gặp lại anh sẽ đến,

em và anh đã biến thành những tảng đá nứt nẻ.

Em cũng sợ em sẽ hôn lên những nếp nhăn của anh,

thà tin rằng sự bất tử có tồn tại trên đời.

Em sợ mãi mãi nhớ tên anh,

càng sợ nhìn thấy anh lảng xuống trong cơn ảo giác.

Sợ nhất hai bên mai của anh nhuộm đầy bụi trần,

trừ phi trên đời này có sự bất tử.”

Lâm Tịch (Em sợ).

Chiều hôm ấy, Giang Nguyệt đang đưa giáo sư trường Đại học Colombia đến đây tham quan đi ra nhà ăn. Giáo sư là một ông già béo tròn, trông không mấy bắt mắt nhưng lại là một nhà triết học nổi tiếng thế giới. Trường đại học Z mời ông đến để giảng triết học chính trị một học kỳ. Giang Nguyệt là nghiên cứu sinh được nhà trường chỉ định trợ giảng cho giáo sư. Cái danh “trợ giảng” nghe thì đẹp dễ thể thôi chứ thực chất cô giống như một trợ lý chuyên lo liệu vấn đề sinh hoạt cho giáo sư, từ việc nghe điện thoại đến vấn đề ăn ở, đi lại, lên lớp... tất cả những chuyện lớn nhỏ đều do cô lo liệu.

Toàn là những chuyện vụn vặt nên Giang Nguyệt khó tránh khỏi cảm thấy tẻ nhạt. Nhưng trước ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh, Giang Nguyệt thật chẳng dám lên tiếng oán thán. Được đi theo một giáo sư hàng đầu thế giới, cho dù chỉ là làm chuyện vặt vãnh thôi cũng là niềm vinh hạnh trong mắt người khác rồi.

Lại một “niềm vinh hạnh” rơi vào tay Giang Nguyệt khiến trong học viện có không ít người cảm thấy bất bình: “Tại sao lại là cô ta? Tính thì lơ đãng, chuyên ngành lại kém...”

Những gì họ nói là sự thật, Giang Nguyệt là người chuyển ngành sang đây, tính cách không chỉ lơ đãng mà còn lạnh lùng.

Thế là những lời đàm tiếu lại lần nữa truyền đi. Bọn họ nói: “Còn không phải là vì bên trên có người đứng ra che chắn cho cô ta sao? Mọi người thấy đấy, con gái có sắc đẹp là lợi thế đấy! Được đi theo cả một học kỳ, không biết cô ta sẽ kiếm được bao nhiêu miếng ngon? Ít nhất thì cũng có thể bảo ông ấy viết ột lá thư giới thiệu!”

Những người này hoàn toàn không hay biết, hồi đầu lúc Giang Nguyệt nhận nhiệm vụ, cô cũng không thể nào tin được. Cô đã đi hỏi thư ký học viện có phải đã nhầm lẫn không, bởi vì chính bản thân cô cũng vẫn còn xa lạ với môi trường xung quanh, từ việc học cho đến chuyện sinh hoạt, thế thì làm sao có thể lo liệu cho người khác nữa?

Thư ký học việc đáp: “Chuyện này đâu thể nhầm được? Nguyên văn lời nói của chủ nhiệm khoa các chị, em vẫn nhớ như in đây này: Cô Giang có tầm nhìn rộng, chính là cô ấy!”

Rồi một cái phong bì được dúi vào tay cô, cô thư ký học viện lại nói: “Thôi được rồi, chị mau đi liên hệ chuyện xe cộ đi!”

Giang Nguyệt ôm đồng giấy tờ trong tay rời khỏi văn phòng. Trên hành lang thỉnh thoảng lại vang lên tiếng giày cao gót nện xuống nền nhà. Nhưng cô không nghe thấy tiếng chân của mình. Đương nhiên cô cũng không nghĩ rằng mình vừa mới quay lại mà tiếng tăm đã lan truyền như vậy, đặc biệt trong đó còn có câu “tầm nhìn rộng”.

Cô vẫn còn rất trẻ, chỉ mới hai mươi lăm tuổi, nhưng cuộc đời như một trận chiến, những chuyện phải trải qua quả không ít. Hai mươi lăm năm ngắn ngủi chất chứa đầy sóng gió, nếu phải kể cho người khác nghe, không biết sẽ có bao nhiêu tiếng tắc lưỡi xuyết xoa. Chỉ có điều cô không bao giờ kể, thậm chí cực kỳ hạn chế nghĩ đến.

Cuộc đời không như người ta mong ước, cô chỉ biết chấp nhận số phận, đồng thời luôn giữ thái độ như người đang xem kịch, lặng im chờ đợi xem ông trời sẽ mang điều gì đến, sẽ đưa cô đến đâu.

Giang Nguyệt trầm lặng sống qua ngày, tự nhận mình là người vô hình. Nhưng sống trong tập thể thì khó mà tránh khỏi con mắt của người khác.

Ví dụ như lúc này, ông già đi bên cạnh cô đang ra sức dùng những lời lẽ rất “sến” để tán dương, khen ngợi cô xinh đẹp, thông minh. Giang Nguyệt mỉm cười nói cảm ơn, mặt bỗng đỏ bừng. Cô ở nước ngoài cũng được vài năm, nhưng vẫn không khắc phục được cái tật hoang mang trước sự biểu đạt quá cuồng nhiệt. tại sao ư? Còn chẳng phải là vì người đó hay sao?

Cô đã quen với phương thức hết sức tình cảm, truyền thống của Trung Quốc: khiêm tốn, nhẹ nhàng và tiết chế. Mặc dù cảm thấy rất khổ sở nhưng cô không thể thay đổi. Đây là điều mà trong khoảng thời gian dài anh đã mang đến cho cô. Cô cảm hận nhưng cũng yêu thương sâu sắc.

Trong khoảnh khắc ngừng nói chuyện, Giang Nguyệt nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình. Trên hành lang nhà ăn huyền ảo, lúc Giang Nguyệt lấy được điện thoại từ trong túi ra thì màn hình đã hiện lên dòng chữ “cuộc gọi nhỡ”. Nhưng đối phương vẫn kiên trì gọi lại, cô nhìn số điện thoại, do dự trong giây lát rồi nói với giáo sư một tiếng xin lỗi, ấn phím nghe.

Ngay lập tức, tiếng một người đàn ông có vẻ thúc giục vang lên từ đầu bên kia: “A lô, Nguyệt à?”

“Là cháu đây!”

“Cháu mau qua đây một chuyện đi!”

Giang Nguyệt ngây ra hỏi: “Đi đâu ạ?”

“Bệnh viện! Anh Quân xảy ra chuyện rồi, tình hình rất khẩn cấp, chú đang làm thủ tục nhập viện cho anh ấy...”

Hồi lâu sau không thấy có phản ứng gì, người đó liền đằng hắng rồi hạ thấp giọng: “Bọn chú đang ở Khang Châu. Bên cạnh chú ấy chỉ có mình chú, không còn ai khác. Chú nghĩ cháu nên qua đây!”

Giang Nguyệt đành hỏi là bệnh viện nào, nghe rồi liền nói: “Được rồi, cháu sẽ qua đó ngay!”

Cô nhét điện thoại vào trong túi, đôi bàn tay đang run lên, thầm nhủ: Đừng cuống, đừng cuống!

Vừa ngoảnh đầu lại liền nhìn thấy sư huynh Từ Viêm Huy, Giang Nguyệt vội kéo anh ta lại, nói ở nhà mình có chút việc, nhờ anh ta lo giúp bài giảng buổi tối của giáo sư rồi vội vàng đưa danh sách lớp cho anh. Từ Viêm Huy vừa nhận lời vừa nói đùa: “Sư muội đã giao phó thì anh đâu dám chối từ!”, nói rồi nhìn thấy sắc mặt của Giang Nguyệt có vẻ khó coi liền hỏi: “Sao thế?”

Giang Nguyệt chỉ lắc đầu, quay lại nói chuyện với giáo sư Sandel rằng mình có chuyện gấp, xin lỗi xong liền co giò lao ra ngoài. Lúc này đang là giờ cao điểm, không biết có bắt được xe không, mà bắt được xe rồi không biết đi đến đường Trung Sơn có bị tắc không? Giang Nguyệt chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, lồng ngực thì từng tức vì thở gấp. Lúc Giang Nguyệt đến bệnh viện thì trời đã tối đen. Ánh đèn nhờ nhờ hắt lên những bức tường trắng ở bệnh viện, Vương Hạo đang đứng ở hành lang đợi cô.

Giang Nguyệt đến trước mặt anh ta, đứng lại chào một tiếng “Chú Vương”, sau đó bỗng thấy cổ họng nghẹn đắng, gần như không nói ra lời. Cô nói bằng giọng nghèn nghẹn: “Chú...chú...ấy thế nào rồi? Có chuyện gì xảy ra thế?”

Vương Hạo giải thích: “Là chảy máu dạ dày, tình hình rất xấu, nhưng bây giờ đã ổn rồi. Hơn mười giờ sáng nay từ Dubai bay về đây, trưa nay đi ăn với mấy người bạn cũ, uống cũng không ít. Lúc ra xe chú thấy sắc mặt chú ấy không được tốt. Vừa về đến khách sạn là vào phòng nghỉ ngơi. Sau đó Trần Công gọi điện vào mấy chú ấy nhưng không có ai nghe nên đã gọi cho chú. Chú liền sang gõ cửa phòng nhưng không có ai trả lời. Chú phải nhờ nhân viên lễ tân mở cửa vào phòng mới biết chú ấy đã ngất trong nhà vệ sinh, trên sàn nhà toàn máu là máu. Mấy hôm nay chạy hết chỗ này đến chỗ kia đúng là quá mệt, hằng ngày lại chẳng ăn uống gì mấy. Khi nào chú ấy tỉnh lại cháu hãy lựa lời khuyên nhủ...”

Lúc Vương Hạo nói chuyện, lông mày của cô nhíu lại. Vương hạo nhìn cô, không khỏi ngây người. Giang Nguyệt lúc này vẫn là cô bé của trước đây nhưng có gì đó khác biệt. Nhưng rồi cuộc khác biệt ở đâu Vương Hạo lại không nói ra được. Từ năm hai mươi tuổi xuất ngũ cho đến giờ, Vương Hạo vẫn làm việc cho Giang Quân, là lái xe, vệ sĩ, dần dần sau này trở thành trợ thủ thân tín nhất của Giang Quân. Vương Hạo tự nhận mình là người hiểu rõ nhất về tình hình nhà họ Giang. Vốn dĩ tình hình nhà họ Giang không mấy phức tạp, chỉ có hai người: một là người đang đứng trước mặt anh, hai là người đang nằm trên giường bệnh, nhưng

điều khiến anh không thể hiểu là , hai người trước đây từng thân thiết như vậy tại sao tự nhiên lại tránh mặt nhau, chẳng nhẽ có chuyện gì mà anh không biết?

Vương Hạo vò vò đầu về hồi hận, không biết mình gọi điện như thế là có đúng hay không. Anh ta rút một điều thuốc ra, nói với Giang Nguyệt: “Cháu đi xem sao đi! Ở phòng 1203, chú ra ngoài mua chút gì ăn, nhân tiện về khách sạn lấy đồ dùng cá nhân cho chú ấy!”, nói rồi Vương Hạo không chờ Giang Nguyệt trả lời mà vội vã đi ra ngoài.

Giang Nguyệt mở cửa phòng bệnh, bước vào rồi khép cửa lại. Người đó đang nằm trên chiếc giường bệnh ở giữa căn phòng.

Người ta thường nói “càng gần càng lo”*. Lúc về Khang Châu, Giang Nguyệt chẳng có nhiều cảm giác, nhưng lúc này đây, cô đột nhiên cảm nhận được cái cảm giác mà câu nói kia thể hiện. Giang Nguyệt từng bước từng bước lại gần, từ ngoài cửa cho đến giường bệnh chỉ cách nhau có vài bước chân, nhưng giữa hai người họ là khoảng cách của bảy năm dài đằng đẵng.

* Câu nguyên gốc là “cận hương tình khiếp”, chỉ những người đi xa quê hương lâu ngày không có tin tức gì, đến khi quay về, càng đến gần quê hương thì càng sợ, sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra với quê mình.

Số lần gặp nhau của bọn họ trong bảy năm chỉ đếm trên đầu ngón tay, mỗi khi đến ngày sinh nhật cô, anh lại gọi điện đến chúc mừng, hỏi thăm qua loa về tình hình của cô và nói chuyện phiếm đàm ba câu. Cô thà không nhận được những cuộc điện thoại ấy còn hơn, thà không bao giờ liên lạc, như vậy cô còn có thể đo lường được trọng lượng của mình ở trong lòng anh. Cô cảm hận cực độ cái kiểu đối đãi không nóng chẳng lạnh này. Bọn họ vốn dĩ là những người thân thích nhất của nhau, thế mà lại đi đến bước đường này.

Bao nhiêu năm nay trong con mắt của người khác, cô là người muốn gì được nấy, muốn làm sao làm vậy, nhưng chỉ có bản thân cô là biết rõ nhất, đó là bản thân cô đang tự buông thả, càng lúc càng đi xa hơn. Nhiều lúc cô rất muốn quay về, bất chấp tất cả, da mặt phải dày lên. Cái suy nghĩ này hết lần này đến lần khác giày vò trái tim và khối óc của cô, nhưng rồi cô lại nghiêng răng gạt nó đi.

Xa cách bảy năm, khoảnh khắc này chỉ có hai người, thật hiếm có.

Đã gần tám giờ tối, rèm cửa kéo kín, trong phòng chỉ bật đèn mờ mờ. Dưới ánh đèn mờ mờ ấy, Giang Nguyệt chăm chú quan sát anh.

Bao nhiêu năm rồi mà anh ấy vẫn không già đi chút nào.

Tay phải của Giang Quân đang để ngửa, bị cầm kim truyền nước, tay trái đặt ở bên người, lòng bàn tay siết lại thành nắm đấm. Bao nhiêu năm vẫn là cái tư thế này, chẳng thay đổi chút nào. Trên cánh tay nổi lên một khoảng da đỏ tím, chắc là lúc bị ngã đã đập vào đâu đó. Lông mày lúc ngủ hơi nhíu lại, những nếp nhăn giữa hai lông mày càng sâu hơn. Đường nét khuôn mặt vẫn sắc nét, rõ ràng, mái tóc ngắn, dày và mượt bao phủ da đầu.

Giang Nguyệt đưa tay ra định chạm vào người anh nhưng lại kiềm chế được. Những lọn tóc trắng đan xen giữa những sợi tóc đen dường như nhợt nhạt đi. Nếu như không phải cô lại gần như thế, không phải cô chăm chú nhìn như vậy có lẽ không thể nào phát hiện ra những sợi tóc bạc ấy.

Cô bỗng thấy tự trách mình. Nếu như hôm nay cô không đến, cô cũng không nhìn thấy anh như thế này: mặt mày gió sương, tóc đã điểm bạc... vô cùng tiêu tụy.

Giang Nguyệt vô cùng áy náy.

Thời gian thấm thoát thoi đưa. Lúc cô quen Giang Quân, Giang Quân vẫn còn rất trẻ, mới hai mươi ba tuổi. Đến giờ đã ngoài bốn mươi tuổi, bệnh tật đầy mình, làm sao có thể không già?

Giang Nguyệt ngồi xuống cái ghế bên giường, đôi mắt chăm chú ngắm nhìn người đang say giấc. Nỗi xót xa trào ra từ trong lồng ngực khiến đôi mắt cô mọng nước...

Trong cơn mơ hồ, tất cả kí ức của gần hai mươi năm qua lần lượt ùa về.

Cô vẫn còn nhớ, nhớ rất rõ, chúng là một phần của cô. Tất cả những gì cô có đều là người này mang lại cho cô. Anh cho cô họ tên, đặt cho cô một cái tên thật đẹp, cho cô cơm áo, cho cô chỗ ở, cô được nhận sự giáo

dục tốt nhất, an ủi lúc cô mơ thấy ác mộng, chăm sóc lúc cô bị bệnh.

Anh từng cho cô một gia đình.

Tình cảm của cô đối với anh vô cùng phức tạp, là sự biết ơn không bao giờ thay đổi. Trước đây đọc tiểu thuyết võ hiệp thường thấy có người nói “cha mẹ tái sinh”, mà đối với cô, “cha mẹ tái sinh” chẳng phải chính là anh hay sao?

Nếu như không có anh, Giang Nguyệt không thể tưởng tượng mình sẽ lưu lạc phương trời nào, hiện giờ ra sao?

Anh tên là Giang Quân, cô gọi anh là chú. Nhưng bố đẻ của cô lại không phải là anh em với anh.

”Hoàng hôn là quê hương của em

Em là cô gái lớn lên trong sự bình yên của quê hương

Em là cô gái lớn lên trong tình cảm âm thầm

Lặng lẽ thôi

Em bước chân vào trái tim tôi.”

Hài Tử (Tặng em)

Giang Nguyệt không biết mình sinh ra lúc nào, bố mẹ là ai, quê hương là nơi đâu.

Cô là một đứa bé bị bỏ rơi, điểm này bà không bao giờ giấu giếm cô.

Bà Liễu nói, một buổi sáng mùa thu bà nhìn thấy cô, rớt cuộc thì ngày nào thì không nhớ nữa. Lúc ấy chắc cô mới được mấy ngày tuổi, người nhỏ xíu. Lúc ấy bà Liễu vừa nói vừa thể hiện bằng tay: “Chỉ bé thế này thôi, giống hệt như con mèo con ấy!”, Giang Nguyệt thấy bà hơi cường điệu thái quá, một đứa bé mới sinh cho dù có nhỏ cũng đâu đến mức ấy. Nhưng lúc ấy cô thực sự chỉ nhỏ như con mèo, bị bỏ vào trong một cái hộp giấy, được quấn một chiếc áo bông cũ kỹ của người lớn. Trong cái hộp ấy chẳng để lại bất kì tín vật nào, ngay cả một mảnh giấy cũng không.

Cô đã bị bỏ lại ở cổng giáo đường như vậy đấy.

Đó là giáo đường Cơ Đốc ở huyện Phượng Hoàng. Giáo đường này là nơi tập hợp và phân tán mọi thông tin. Các giáo đồ đều tụ tập ở đây vào tối thứ Hai, thứ Tư và thứ Sáu. Chủ Nhật thì làm lễ cả ngày. Vị trí của giáo đường nằm ở trung tâm của huyện, phía trước là chợ, người qua lại rất tấp nập. Vì vậy, hôm bị bỏ rơi, cô đã được người ta bế đến ột đôi vợ chồng nuôi dưỡng.

Giang Nguyệt cô nghĩ lại khoảng thời gian đã qua, trong lòng khó mà tưởng tượng được, cô chẳng có chút ấn tượng nào về bố mẹ nuôi, thậm chí còn không nhớ mình từng gọi ai là bố mẹ.

Bởi vì lúc cô được ba tuổi, cô lại bị đưa trở lại giáo đường. Nghe bà Liễu nói, người đàn ông của gia đình nhận nuôi cô trong lúc làm việc đã bị điện giật chết, còn người phụ nữ phải về nhà mẹ đẻ để tiện bề tái giá, vì thế làm sao có thể để một đứa bé như cô làm liên lụy, huống hồ cô lại chỉ là đứa con nuôi. Bà ấy đã dẫn cô đến cái giáo đường này, mong rằng có ai đó muốn nhận nuôi cô. Kết quả là từ đó Giang Nguyệt ở với bà Liễu trông coi giáo đường này.

Bà Liễu được gả ột người nhà họ Liễu. Hồi đầu bà cùng với chồng ở trong căn phòng sát cạnh giáo đường, con gái của họ lớn lên rồi đi lấy chồng, dọn ra ở riêng. Về sau chồng bà Liễu qua đời, bà ở lại một mình, vẫn phụ trách việc trông nom và quét dọn giáo đường. Ở một mình không khỏi cô đơn, thế nên sự xuất hiện của Giang Nguyệt rất đúng lúc, hơn nữa lúc ấy Giang Nguyệt đã ba tuổi, nuôi dưỡng cũng không mấy phiền phức nên bà đã nhận nuôi cô.

Một người phụ nữ lớn tuổi và một đứa bé còn nhỏ dại, mấy năm ấy họ đã sống như thế nào? Giang Nguyệt chỉ có thể nhớ được một vài khoảng kí ức nhỏ, giống như đang lật lại những tấm ảnh cũ kĩ, vẫn chỉ là những cảnh tượng cũ đã biết. Đương nhiên Giang Nguyệt chẳng có lấy một tấm ảnh lúc còn nhỏ, bởi vì chẳng ai chụp ảnh cho cô cả.

Bà Liễu gọi cô là Mala.

Lũ trẻ trên phố đều cười nhạo cô, đặt biệt danh cho cô là “Mala phân ngựa”. Giang Nguyệt đáng người bé nhỏ, có đánh cũng không đánh lại, có chửi cũng không chửi lại, mỗi lúc như vậy, mặt mũi đều đỏ bừng, vừa tức vừa buồn, trong lòng thầm trách bà Liễu đã đặt ình cái tên khó nghe như thế.

Bà Liễu tết hai bím tóc dài thật dài, cuộn tròn trên đỉnh đầu, những người phụ nữ theo Thiên Chúa giáo trong huyện gần như đều để kiểu tóc này. Giang Nguyệt cũng để tóc dài, tết thành hai bím thả xuống trước ngực. Cô còn nhớ những buổi trưa mùa đông bà Liễu thường thả tóc của cô ra để bắt chấy rồi sau đó gội đầu cho cô. Cô đứng cúi đầu trước chậu nước rất mệt nhưng vẫn phải cố chịu đựng. Có lần cô đứng không vững, người lão đảo, bất cẩn làm bắn nước lên người bà Liễu là ngay lập tức bị ăn tát vào cánh tay. Bà Liễu tính tình nóng nảy, lúc nóng giận thường chửi mắng cô, còn đuổi cô ra ngủ ngoài đường.

Bà Liễu biết may quần áo, thường nhận may quần áo kiếm tiền. Những miếng vải thừa bà liền ghép lại may cho cô ít quần áo. Buổi tối trước khi tắt đèn đi ngủ, bà Liễu thường quỳ trước giường cầu khẩn, cô cũng ngoan ngoãn quỳ theo.

Cô không được đi học, không được đi mẫu giáo như những đứa trẻ cùng tuổi khác mà ở nhà chờ đến tuổi đi học tiểu học. Giáo hội tổ chức một lớp nhỏ, cứ thứ Bảy hàng tuần lại kể một vài câu chuyện thánh kinh cho lũ trẻ con cái người trong hội nghe. Lần nào cô cũng đi nghe. Cô nhìn những con chữ trên hình vẽ, hỏi cô giáo đang dạy họ chữ này đọc là gì, có nghĩa gì, làm sao để phân biệt một số chữ. Điều khiến cô vui mừng nhất là cô giáo đó biết chơi đàn phong cầm. Lúc giáo đường không có người, Giang Nguyệt thường ở lại đây sờ mó cây phong cầm, nhìn ngắm những bản nhạc phổ, Giang Nguyệt bé nhỏ luôn ôm ấp một mong ước nhỏ, nếu có thể chơi giỏi đàn phong cầm, sau này cô có thể đàn phong cầm khi bọn họ hát xướng ca, như vậy sẽ khỏi phải lo bị họ đuổi đi.

Ngày qua ngày, đứa bé bị bỏ rơi ngày nào là cô đã được bảy tuổi.

Khi Giang Nguyệt được khoảng bảy tuổi rưỡi thì có hai chuyện xảy ra, chẳng hề có điềm báo nào, nhưng đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời cô.

Bà Liễu qua đời.

Giang Quân xuất hiện.

Người này từ đâu “chui” ra vậy? Giang Nguyệt không hề hay biết.

Mùa hè năm ấy, huyện Phượng Hoàng có lốc xoáy và lũ lụt qua đi. Lốc xoáy và lũ lụt qua đi, bà Liễu liền tháo các tấm rèm cửa sổ giáo đường xuống giặt. Nóc giáo đường vừa cao vừa sâu, cánh cửa sổ lại dựng đứng, rèm cửa từ trên cao rủ xuống. Bà Liễu bắc thang dựa vào tường, cẩn thận leo lên. Đáng tiếc là có cẩn thận mấy đi chăng nữa vẫn bị hụt chân và ngã xuống. Người bị cao huyết áp, ngã một cú như thế, nằm một đêm rồi ra đi.

Con gái bà Liễu cùng những người trong giáo hội đến giúp lo liệu hậu sự cho bà. Lễ tang được tiến hành một cách có trình tự dưới sự giúp đỡ của mọi người. Ngày đi chôn, Giang Nguyệt dậy rất sớm, những người lớn đều bảo đường lên nghĩa trang rất xa xôi, bảo cô đừng đi cho đỡ rắc rối, thế nên Giang Nguyệt phải ở lại.

Mặt trời lên cao dần, không khí nóng nực đến khó chịu. Cô trốn trong giáo đường, thử ánh sáng nhấp nhোang lúc sáng lúc tối khiến cô sợ hãi và lạnh lẽo. Cô nghe thấy tiếng ve râm ran ngoài cửa sổ, nhưng trong phòng thì tĩnh mịch như tờ. Cô đặt tay lên những phím đàn, không dám ấn dù chỉ một phím. Chẳng biết bao lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, tiếng nói chuyện huyên náo. Cô thầm nhủ, chắc là họ đã về.

Cô cúi đầu, mặt dán vào nắp cây đàn lạnh ngắt. Liệu họ có phát hiện ra không thấy cô đâu không? Liệu họ có đi tìm cô không? Có ai nhớ đến cô không? Cứ nghĩ như vậy khiến cô bật khóc. Cô không đau lòng, chỉ cảm thấy sợ hãi.

Đột nhiên “két” một tiếng, cánh cửa giáo đường mở ra. Cô giật mình. Vội vàng ngẩng đầu. Bước vào là một người đàn ông, cô chưa gặp bao giờ.

Người ấy đi xuyên qua hàng ghế dài, đi thẳng lên bục, những ngón tay lướt qua những lưng ghế nâu trầm. Khi còn cách bục giảng khoảng bốn hàng ghế, người ấy nhìn thấy cô. Một con nhóc bé xú, đôi mắt mở to,

hoang mang và khiếp sợ nhìn anh. Có thể vì không ngờ trong này có người, hoặc cũng có thể vì thích đùa nên anh cũng trợn tròn mắt nhìn con bé. Sau đó anh mỉm cười đi về phía cô: “Chú làm cháu sợ à?”

Cô ngồi dựa sát vào cây đàn, nhẹ nhàng hỏi: “Cháu có biết chơi đàn không?”

Cô khê gập đầu.

“Cháu có thể đánh cho chú nghe không?”

Cô lại gập đầu.

Lúc ấy cô vẫn chỉ biết dùng một bàn tay phải đánh ở khu vực C, cô đánh bài thơ mà mình thích nhất.

Tiếng nhạc ấy vô cùng thê lương, anh nghe rất quen tai liền hỏi: “Cháu có biết hát không?”

Cô gập đầu, tiếng hát non nớt vang lên cùng tiếng đàn: “Con cừu đi lạc, mày ở nơi đâu? Chủ nhân đang tìm kiếm mày. Một trăm con cừu bị thiếu mất một, phải chăng chính là mày? Phải chăng chính là mày?”

Câu cuối “phải chăng chính là mày” vang vọng và nhẹ nhàng đi vào trái tim anh.

Anh lấy đôi bàn tay che mặt, ngồi im lìm ở hàng ghế gỗ đầu tiên.

Cô đứng dậy đi xuống, quỳ trước mặt anh.

Một cô bé, mặc váy liền màu xanh với cái cổ lá sen màu trắng, khuôn mặt trắng ngần và tròn trịa như trái táo, trông giống như một cọng hành còn xanh, thật sự rất giống. Anh không nhận được cười, tâm trạng u ám ban này đã hoàn toàn biến mất.

Anh khen cô đàn hay, hát cũng hay và hỏi cô tên là gì.

Đứa trẻ nào được khen cũng cảm thấy thích thú cả, thế nên Giang Nguyệt cũng chẳng để tâm đến cái tên đáng ghét của mình nữa.

“Cháu tên là Mala!”, cô nghiêng đầu nói, “Thế chú là ai?”

“Xin chào Mala, chúng ta làm quen một chút nhé, chú tên là Giang Quân!” Anh chìa tay ra.

Cô cũng chìa tay ra, bắt tay anh vẻ hiểu biết, miệng nghi hoặc hỏi: “Tướng quân à? Chú đi đánh trận sao?”

Anh phì cười, lắc đầu nói: “Chú không phải là tướng quân đi đánh trận, là cái này...”, anh viết lên tay cho cô xem.

“Ồ...” Cô gập gù như thể đã hiểu ra, rồi nói: “Cháu là Mala chứ không phải ”Ma” trong từ ”ngựa” mà là ”Ma” này cơ!” Cô kéo tay anh ra, viết tên mình lên đó.

Giang Quân thấy rất thú vị, cười nói: “Lần sau cháu có thể nói với người khác, cháu là Mala, Ma trong ”mã nào”. Cháu mấy tuổi rồi? Học lớp mấy?”

“Cháu bảy tuổi...chưa đi học ạ!” Giọng của Giang Nguyệt nhỏ xíu khi nói đến về sau. Nhưng chẳng mấy chốc cô đã ngẩng đầu hỏi: “Còn chú thì sao?”

“Chú á? Chú cũng không đi học!”

Giang Nguyệt chun mũi lại. Giang Quân cười nói: “Chú tốt nghiệp rồi!”

“À...” Giang Nguyệt gập gù vẻ hiểu biết rồi lại chủ động hỏi: “Sao chú lại ở đây?”

“Chú đến dự lễ tang...” Giang Quân dựa lưng vào ghế, nói: “Lễ tang của cô chú!” Bà Liễu, tên Giang Tú Châu, là chị gái của bố anh, là cô của anh. Anh không có nhiều người thân, nay lại mất đi một người.

“Chú nói đến bà ư?” Giang Nguyệt ngẩng đầu hỏi, tay chỉ lên trời: “Bà đã lên trời rồi, trước đây bà thường nói với cháu, thiên đường rất tuyệt vời!”

“Cháu gọi là bà à?” Giang Quân ngạc nhiên nhìn cô. “Ai là bố mẹ cháu?” Anh tưởng cô bé này là con gái của anh chị em họ nào đó của mình.

Nhưng cô lại cắn chặt môi. Bởi vì câu hỏi tưởng như đơn giản này đối với cô mãi mãi là câu đố.

Giang Quân nói: “Bọn họ có biết cháu trốn ở đây một mình không?... Ừm, lại không chịu nói à?”

Dưới ánh mắt dịu dàng của anh, cô chỉ khẽ lắc đầu, chẳng có ai biết, chẳng có ai còn nhớ đến cô.

“Không, không có, không có bố mẹ...” Cô lí nhí nói.

Anh nhìn thấy cô bé cố nén khóc, đôi mắt đen láy luôn mở to nhìn anh nay đang nhìn về phía khác. Giang Quân hơi khựng lại, nhớ ra trong thánh kinh, Mala có nghĩa là “đắng”. Sau khi ra khỏi Ai Cập, Moses đã lãnh đạo những người Isarel đi suốt bà ngày trên đồng hoang mà không tìm thấy nước. Đến Mala lại không thể uống nước ở đây bởi vì nước ở đây rất đắng, vì vậy nơi đó người ta gọi là Mala. Anh còn nhớ có một truyền thuyết khác nói rằng, có một phụ nữ tên là Naomi, chồng con chết hết, sau nhiều năm quay trở lại quê hương đã gặp lại người xưa, cô nói với họ rằng: “Đừng gọi tôi là Naomi, hãy gọi tôi là Mala, bởi vì đức toàn năng đã bắt tôi phải chịu cay đắng!”

Naomi là ngọt, Mala là đắng. Ai lại đặt cho đứa bé vô tội, ngây thơ này cái tên như thế? Vì muốn nói một đứa trẻ bị bỏ rơi có số khổ hay sao?

Giang Quân thở dài, cô bé đang đứng trước mặt anh, hai tay đang bấu chặt vào vạt váy, dáng vẻ cứng cỏi, ngẩng cổ để không cho nước mắt trào ra. Anh lại gần dang tay ôm lấy cô bé.

Cô bé tên Mala này, đã lâu lắm rồi không được ai ôm như vậy. Cô rụt rè dang tay ra, vòng qua cô anh, vùi mặt vào lồng ngực rộng của anh, sụt sùi khóc. Cô nghĩ đến biến cố đột ngột này, nghĩ đến không biết rồi đây mình sẽ bị gửi đến đâu, sẽ thế nào, nên làm thế nào? Cô thực sự sợ hãi!

Anh vỗ lưng cô bé, cô không thể nào nén được nữa liền òa khóc thật to.

Giang Quân ôm cô bé đi tìm con gái bà Liễu, em họ của anh là Liễu Linh.

Liễu Linh nói cho Giang Quân biết thân thế của Mala. Giang Quân biết những chuyện thế này ở đây không phải là chuyện hiếm. Anh chỉ hỏi: “Thế giờ phải làm sao? Sau này con bé sẽ theo ai?”

Liễu Linh ngây người, cô hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này.

Mala cố sức đè chặt tiếng nấc trong cổ họng, im lặng gục mặt trên vai anh, không muốn làm gì, cũng chẳng muốn nói gì. Cô lắng tai nghe ngóng, nhưng chỉ nghe thấy tiếng âm ừ, ngập ngừng của Liễu Linh.

Giang Quân cúi đầu giây lát rồi nói: “Nếu bọn em đều cảm thấy khó khăn, vậy thì thế này đi, cứ để nó theo anh đến Tề Ninh! Nhà anh đang để không, dù gì cũng không phải lo vấn đề ở, ngay gần đó lại có trường học, nó cũng cần phải đi học nữa!”

Toàn thân cô như cứng đờ, bởi kinh ngạc quá đỗi. Nhiều lần nhớ lại khoảnh khắc này, cô đều cảm thấy quá bất ngờ. Giống hệt như kì tích, một người mà cô chưa từng nghĩ đến lại đột nhiên xuất hiện, dẫn cô ra khỏi con đường khốn cùng. Người này hoàn toàn xa lạ, nhưng ai có thể là người thân của cô đây? Cô chẳng có ai thân thích, cũng chẳng còn có cách nào khác để lựa chọn. Đôi bàn tay to của anh ôm chặt lưng cô, khiến cho cô cảm thấy yên ổn và không còn sợ hãi.

Chiều hôm ấy bọn họ rời khỏi huyện Phượng Sơn, ngồi xe đến Tề Ninh. Lúc đến nơi đã là chín giờ tối. Suốt chặng đường đi cô cứ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, lúc gần đến nơi mới mơ hồ chìm vào giấc ngủ. Chắc là vì quá căng thẳng nên cuối cùng đã không chịu nổi.

Giang Quân bế cô xuống xe, rồi lại bế cô lên gác, đến trước cửa nhà mới gọi cô dậy, bảo: “Chúng ta về đến nhà rồi!”

Anh lấy chìa khóa mở cửa, dẫn cô vào trong. Căn nhà nằm ở một khu chung cư mới xây, rộng rãi và thoáng mát, đồ dùng trong nhà rất đơn giản, chẳng có bất cứ một đồ dùng nào thừa thãi. Cô rụt rè đi theo sau anh, tò mò nhìn quanh.

Giang Quân bảo cô ngồi xuống bàn ăn, còn mình thì vào bếp, nấu hai bát mì, mỗi bát có một quả trứng và rắc hành. Anh bê ra, đẩy đến trước mặt cô, nói: “Chúng ta ăn trước no bụng trước đã! Đừng lo, chú sẽ từ từ sắp xếp!”

Giang Quân vừa ăn vừa nói: “Hôm nay là ngày 19 tháng 8, ngày mai chú sẽ nhờ người làm hộ khẩu cho cháu. Sắp khai giảng rồi, chuyện này phải làm thật nhanh mới có thể đăng kí đi học cho cháu được!”

Cô không hiểu, chỉ biết nghe và gật đầu.

Một lát sau, Giang Quân lại nói: “Sau này cháu sẽ mang họ Giang giống chú nhé? Chúng ta không gọi cháu là Giang Mala nữa, cháu nhìn giống như một vầng trăng vừa tròn vừa sáng, giống hệt đôi mắt của cháu, vậy cứ gọi cháu là Giang Nguyệt nhé?”

Cô cảm thấy người này thật tốt bụng, nói chuyện vừa dịu dàng vừa thân thiện. Giang Quân hỏi cái gì cô cũng gật đầu.

Anh viết chữ “Nguyệt” lên giấy cho cô xem.

“Chữ ”Nguyệt” này có nghĩa là ngọc trai thần, gọi cháu là Giang Nguyệt, cháu có thích không?” Anh như đang hỏi ý kiến của cô, giọng nói dịu dàng mang sức lôi cuốn lớn.

Thế là cô có tên họ. Về sau, ngày này thành ngày sinh nhật của cô. Anh nói sau này đây chính là nhà của cô.

Giang Quân dẫn cô vào nhà vệ sinh, vặn nước ấm và bảo cô điều chỉnh nước nóng lạnh ra sao, gội đầu thì dùng cái gì, tắm thì dùng cái gì, thay quần áo xong để đâu. Nói xong anh liền ra ngoài, đóng cửa lại cho cô.

Cô, đổi sang tên Giang Nguyệt, mang mái tóc ướt nhẹp từ nhà tắm đi ra, mặc chiếc váy liền thân màu xanh như nước giống kiểu chiếc váy liền màu xanh còng hành, thân váy đã hơi ngắn. Cô mang từ Phong Sơn lên một cái túi vải, là Liễu Linh sửa soạn cho cô, một cuốn thánh kinh, một tập thơ ca, một cái váy để thay đổi. Liễu Linh chắc nghĩ rằng đến Tề Ninh sẽ chẳng lo thiếu cái ăn cái mặc, hơn nữa Giang Nguyệt cũng chẳng có cái gì đáng giá để mà mang theo.

Giang Quân lấy ra một cái khăn tắm mới, nói: “Nào, dùng tạm cái này đi, nghĩ xem còn cần cái gì, ngày mai chú đưa cháu đi mua nhé!” Giang Quân vỗ vỗ vào cái giường mới trải ga, nói: “Tối nay cháu ngủ ở đây, từ tối nay đây sẽ là phòng của cháu, chú ở phòng kế bên!”

Anh vẫy tay bảo Giang Nguyệt ra ngồi xuống trước mặt mình, dang rộng cái khăn ra, lau tóc cho cô. Tóc Giang Nguyệt rất dày, túm lại thành một bó lớn, hơn nữa lại để rất dài, chỉ có đuôi tóc hơi khô và ngả vàng. Nhìn thân hình gầy còm của cô bé, Giang Quân biết chắc là suy dinh dưỡng, bà Liễu chắc là tiết kiệm lắm.

Lau khô được tóc thì Giang Nguyệt cũng buồn ngủ díp cả mắt, nhưng cô chưa muốn ngủ, cô sợ nhớ mình đi ngủ, tất cả những thứ này sẽ tan biến.

Cô đưa tay ra, chỉ vào anh rồi chỉ vào mình, hỏi: “Ở đây chỉ có chúng ta thôi sao?”

“Đúng thế, chỉ có chúng ta!”

Cô gật đầu, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Có phải chú cũng không có bố mẹ không?”

Giang Quân xoa đầu cô bé, nói: “Đúng, bọn họ đi cả rồi, chỉ còn lại chú!” Trong cái thế giới mênh mông này, chỉ còn lại anh một thân một mình.

Cô ngây thơ hỏi: “Bọn họ đi đâu thế? Tại sao họ không cần đến chú nữa?”

Giang Quân thở dài, kể cho cô nghe trận bão lũ chín năm trước đã cướp đi bố mẹ của anh, khiến thừa ấu thơ vô lo vô nghĩ của anh kết thúc chỉ sau một đêm.

Giang Quân vẫn còn nhớ, hôm ấy, anh và anh trai Giang Châu đã chạy thoát thân thê thảm đến thế nào. Hai anh em chạy từ trong trường ra, chạy một mạch về nhà, cứ chạy mãi, chạy mãi đến khi không còn đường nữa, cũng chẳng còn nhà nữa, trước mắt chỉ có một bể nước mênh mông, đất đá từ trên núi cuộn cuộn đổ xuống. Năm ấy anh mười bốn tuổi, anh trai Giang Châu mười tám. Thế là hai anh em trai đành phải tự lực tự cường.

Giang Châu thôi học, cùng các thanh niên đồng hương đi tề Ninh học đóng thuyền. Chẳng bao lâu sau, anh bắt chấp nguy hiểm, như con cá liêu mạng bơi ngược biển, bắt chấp tất cả để nắm bắt cơ hội làm ăn, nhân lúc thiên thời địa lợi đã kiếm được một khoản tiền đầu tiên, từ đó càng ngày càng kiếm được nhiều, âm thầm tích lũy vốn ban đầu.

Giang Quân lên cấp ba, về sau thi vào được một trường đại học tốt nhất trong tỉnh. Ngày nhận được giấy báo nhập học, hai anh em đã uống rượu ăn mừng, uống đến mức hai mắt đỏ bừng, là đàn ông nhưng cũng phải rơi lệ. Bao nhiêu năm vất vả cuối cùng cũng vượt qua rồi.

Chỉ có điều Giang Quân không ngờ, chuyện đời thật thường lắm. Bốn năm sau, Giang Châu mất mạng trong một vụ tai nạn, toàn bộ sản nghiệp để lại cho anh. Trong thời gian hơn một năm Giang Châu qua đời, Giang Quân cảm thấy mình như đang ở trên một ốc đảo, cô quạnh không nơi nương tựa, trôi dạt không bờ bến, không cảm xúc.

Người chưa từng trải qua tâm trạng này sẽ không thể hiểu được.

Thấy Giang Quân trầm ngâm hồi lâu, Giang Nguyệt liền chạm vào tay anh, giống như một con chó nhỏ hay mèo nhỏ đang an ủi chủ nhân của mình bằng cách dụi đầu vào tay chủ nhân.

Giang Quân khẽ cười, nhìn cô, thầm nghĩ: có phải bởi vì anh cũng gặp phải cảnh bị bỏ rơi nên khi nhìn thấy cô, anh mới bỗng lên lòng trắc ẩn như vậy?

Anh ần ần bàn tay nhỏ của cô, nói: “Ngủ đi, đừng dụi mắt nữa!” Anh kéo tấm thảm mỏng đắp lên người cô rồi đứng dậy, tắt đèn và không quên dặn dò: “Cứ yên tâm mà ngủ, chú không khóa cửa phòng, có chuyện gì cứ gọi một tiếng là chú nghe thấy!”

Ra khỏi phòng, Giang Quân không khỏi cười như mếu. Một quyết định thì dễ, nhưng chuyện sau này mới là phức tạp, trong cuộc sống có biết bao chuyện vụn vặt, huống hồ một thanh niên trẻ tuổi độc thân lại đi nhận nuôi một đứa bé gái, Giang Quân cười mình đúng là đã quyết định quá nông nổi.

Nhưng lúc này anh đã không cho phép bản thân được thoái thác trách nhiệm.

Tình trạng của cô anh đã được nhìn thấy tận mắt. Cô ngoan ngoãn, đáng thương, tội nghiệp, giống như anh năm ấy. Anh hiểu được sự hoang mang, sợ hãi, không nơi nương tựa của cô. Anh nói với bản thân mình phải đối xử tốt với cô, giờ anh là niềm hi vọng duy nhất của cô.

Lúc dẫn Giang Nguyệt tới Tề Ninh, nhận nuôi cô, Giang Quân đã vượt qua giai đoạn khó khăn nhất trong thời kỳ đầu dựng nghiệp, bắt đầu bước vào thời kỳ bận rộn để phát triển mở rộng.

Tốt nghiệp đại học, Giang Quân không nghe theo sự phân bổ của nhà trường. Anh đến Tề Ninh tiếp quản Hằng Châu mà Giang Châu để lại. Mặc dù suốt mấy đợt nghỉ của năm thứ tư anh đều đi theo Giang Châu nhưng trong lòng Giang Quân hiểu rõ nếu muốn làm nên sự nghiệp thì không thể cứ đi theo con đường cũ.

Cũng giống như tất cả những người mới lập nghiệp, anh em nhà họ Giang có một sự mở đầu hết sức tầm thường, nhiều lúc họ còn mang cả gia sản của mình ra đặt cược. Hằng Châu tồn tại được là nhờ cơ hội xoay chuyển của thời đại, nhưng để cho nó có thể tiếp tục tồn tại, đồng thời ngày một lớn mạnh là nhờ vào sự tỉnh táo của Giang Quân.

Giang Quân là người có trực giác rất tốt. Có lẽ đây chính là khả năng trời phú ột nhà doanh nghiệp. Năm đó, vì vị trí độc nhất vô nhị của Tề Ninh, các loại đồ gia dụng được tuồn vào khiến Tề Ninh nổi tiếng là nơi tập trung của hàng lậu. Lúc Giang Quân tiếp quản chuyện kinh doanh, anh từ từ chấm dứt hình thức buôn lậu, bắt tay xây dựng một trung tâm mua bán hàng hóa, không lâu sau anh lại bước vào thị trường bán lẻ, dần dần mở ra một chuỗi bách hóa ở các thành phố ven sông. Đến khi có biến động chế độ đất đai, anh lại đầu thầu được hai khu đất xây nhà ở phía tây thành phố, bắt đầu đặt chân vào ngành bất động sản.

Cuối những năm tám mươi, ngành hàng hải quốc tế sa sút trầm trọng, rất nhiều chủ thuyền bị phá sản, phải bán rẻ thuyền đi, Giang Quân liền thu mua mấy con thuyền, trong đó có một con thuyền trọng tải lớn được bán sang tay chẳng bao lâu sau đó, giúp Giang Quân kiếm được một món tiền lớn. Những con tàu trọng tải nhỏ, Giang Quân giữ lại dùng để vận chuyển hàng hóa trên sông, dần dà chuyển sang ngành vận tải đường thủy.

Lúc ấy ngành nào kiếm ra tiền là Giang Quân làm ngành ấy. Chỉ có điều anh vẫn có ý muốn biến Hằng Châu thành một doanh nghiệp chân chính.

Giang Quân cứ như một con quay, quay liên tục không ngừng, anh giải thích tình hình của mình cho Giang Nguyệt nghe và hỏi cô muốn ở trong trường hay là ở trong nhà, anh nói: “Thực ra cháu không thích hợp để

theo chú!”

Giang Quân không hề biết rằng chỉ một câu nói không hề có dụng ý gì của mình cũng khiến Giang Nguyệt cảm thấy vô cùng bất an.

Tối đó, anh nghe thấy tiếng khóc từ phòng Giang nguyệt vọng ra, rõ ràng cô đang ngủ nhưng lại khóc lóc thảm thương đến thế.

Lúc mới đến, Giang Nguyệt thường xuyên như vậy, khóc lóc rất thảm thiết trong giấc mơ. Anh nghe thấy liên đẩy cửa bước vào, ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ lưng cô. Cô sẽ tỉnh lại, hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, miệng lẩm bẩm mình nằm mơ.

Lần này anh cũng như mọi khi, nhẹ nhàng lay vai cô. Giang Nguyệt mơ màng xoay người lại, đột nhiên chộp lấy tay anh, nói gần như cầu xin: “Chú đừng đuổi cháu đi, chú đừng đuổi cháu có được không?”

Giang Quân nghe xong liền ngạc nhiên vô cùng, giống như có thứ gì đó đang tan rã trong tim mình. Kể từ đó, anh không bao giờ nhắc đến chuyện gửi cô vào trường nữa.

Thời gian ấy, Giang Quân bận rộn việc công ty, Giang Nguyệt tự đi học. Trong nhà có người giúp việc, ngày ngày lo chuyện vụn vặt trong nhà, nấu nướng, ngày hai bữa...

Giang Nguyệt không cảm thấy bị bỏ quên, càng không thấy cô đơn. Lúc Giang Quân ở Tề Ninh, thỉnh thoảng được tan học sớm, cô thường chạy đến công ty anh. Cô bỏ ra cái bàn trong văn phòng làm bài tập, anh ngồi ở cái bàn đối diện xem tài liệu và nghe điện thoại, thỉnh thoảng cũng có người vào bàn chuyện, nhìn thấy cô thì không khỏi ngạc nhiên. Anh liền cười nói: “Là cháu gái tôi, tan học nên đến đây chơi một chút ấy mà!”

Thỉnh thoảng anh lại dẫn Giang Nguyệt đi dự một bữa tiệc tiếp khách nên anh gặp ai anh cũng giới thiệu cô là cháu gái của mình. Đây là thân phận thích hợp nhất, không khiến cho cô cảm thấy mất mặt, mà cũng không cần thiết phải giải thích nhiều. Đương nhiên những anh em biết rõ về anh đều biết anh không có cô cháu gái như vậy, chỉ là không tiện vạch mặt anh trước mặt người khác.

Giang Quân không bao giờ tránh cô khi nói chuyện với người khác. Cho dù gặp phải hoàn cảnh nào anh vẫn điềm đạm nói chuyện, bởi vì trong lòng anh đã có sự quyết đoán. Trong ấn tượng của Giang Nguyệt, Giang Quân là một người có khí phách, rất thẳng thắn, ung dung.

Lúc ấy trụ sở công ty nằm trên đường Tề Đông, cách nơi ở và trường học rất gần, vì vậy cô thường xuyên đến. Văn phòng của anh ở tầng ba. Về sau Giang Nguyệt mới phát hiện ra cho dù là ở đâu, anh luôn thích ở tầng thấp.

Cô từng tò mò hỏi: “Các tổng giám đốc ở trong ti vi, trong tiểu thuyết thường ở trong các văn phòng trên tầng mười mấy lặn, lúc rảnh rỗi thường thích ra cửa sổ nhìn xuống dưới, sao chú lại thích ở tầng thấp thế này?”

Đáp án của Giang Quân khiến cho cô kinh ngạc, anh nói: “Nếu như để chú đứng ở nơi cao như thế, có thể chú sẽ muốn nhảy xuống dưới đấy!”, lúc ấy Giang Nguyệt chỉ ngạc nhiên, nhưng nhiều năm sau cô mới hiểu được tình yêu và nỗi sợ của Giang Quân.

Trước khi Giang Nguyệt rời đi, bọn họ đã sống chung với nhau mười một năm.

Tiểu học, cấp hai, cấp ba, Giang Nguyệt thuận lợi lên lớp. Hồi còn bé, cô rất hiểu chuyện, không quản lấy người lớn. Hồi dậy thì, cô không hề có tâm lý chống đối, muôn vàn khó khăn mà anh từng nghĩ đến không hề xuất hiện, ngược lại, Giang Quân thường có cảm giác hai người như đang nương tựa vào nhau mà sống. Anh thậm chí còn thấy mừng vì mình đã đưa ra quyết định như vậy.

Tính cách của Giang Nguyệt vẫn hiền lành và trầm lặng như thế. Nhưng nếu gặp được những thứ mình thích, cô thường chia sẻ với người khác, mà người khác ấy lại chính là anh. Đi trên đường nhìn thấy hoa, những chồi non mới nẩy vào mùa xuân, những con mèo hoang trong sân, đọc được một cuốn sách hay, nghe được bài hát hay, trong trường có chuyện gì thú vị... cô đều kể cho Giang Quân nghe. Những câu chuyện tưởng chừng tẻ nhạt trong mắt người khác lại được cô kể bằng giọng điệu hết sức sinh động và hào hứng.

Kết thúc công việc của một ngày, Giang Quân thích nhất là nghe cô bé liến thoắng kể chuyện, chia sẻ cảm giác vui vẻ hay buồn bã cùng cô bé. Đây chính là cách thư giãn tốt nhất của anh sau những giờ làm việc căng thẳng.

Đương nhiên, Giang Nguyệt cũng chẳng có bạn bè, có thể là do cô chẳng để tâm đến chuyện kết bạn. Ở trong trường, cô không phải là một nhân vật nổi tiếng, nhưng lại hơi đặc biệt xinh đẹp, nhưng thấp bé, lúc mới đi học, tiếng phổ thông còn nói không sôi, âm uốn lưỡi nói không linh hoạt, âm mũi trước sau không rõ ràng, thường bị mọi người cười nhạo.

Các bạn học đều xì xào với nhau rằng cô là trẻ mồ côi, bởi vì mỗi lần ở trường có việc hoặc là họp phụ huynh đều chỉ thấy chú của Giang Nguyệt đến. Thành tích học tập của cô bé cũng rất tốt, nhưng không bao giờ kiêu ngạo, đối với bạn bè, cô rất hiền hòa, chỉ có điều hơi bí ẩn. Bởi vì cứ tan học là cô về nhà ngay, trong kì nghỉ cũng không đi chơi với bạn bè, lần nào hẹn cũng đều bị cô từ chối, dần dà chẳng còn ai đến tìm cô nữa.

Giang Nguyệt lúc nào cũng nóng lòng về nhà, bởi vì cái nhà là nơi che chắn, bảo vệ cô, là nơi cô một lòng hướng về. Bao nhiêu lâu nay, cái mà cô có chỉ là sự ban ơn của những người tốt bụng. Từ nhỏ cô đã học được cách quan sát sắc mặt của người khác, biết cách làm thế nào để lấy lòng người khác, tránh cho người ta cảm thấy ghét mình.

Bây giờ cô cảm thấy bản thân mình thật may mắn, may mắn đến mức có cảm giác không thật. Do vậy cô càng lúc càng cẩn thận. Nghe thấy tiếng bước chân từ xa của Giang Quân, cô liền chạy như bay ra mở cửa, thò đầu ra bên ngoài chờ đợi. Anh bảo cô làm gì, cô cũng làm với tốc độ nhanh nhất có thể. Giang Quân thích nói đùa, trêu chọc cho cô cười, thế là cô có thói quen, hễ cứ nói chuyện xong là lại liếc xem vẻ mặt của anh như thế nào, liệu cô có làm cho anh cảm thấy vui vẻ không?

Nhưng Giang Quân đối xử với cô thật sự tốt. Điều này khiến Giang Nguyệt dần dần yên tâm. Dần dà cô bắt đầu coi cái nhà vốn cứ tưởng có thể mất đi bất cứ lúc nào này trở thành “nhà” thực sự, bắt đầu có cảm giác về tổ ấm mà trước nay cô chưa từng có.

Nếu Giang Quân ở Tề Ninh, thỉnh thoảng anh có đến đón cô tan học. ra khỏi cổng trường, nếu nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen biển 1991 đỗ ở góc đường là Giang Nguyệt lại hớn hỏ nhảy chân sáo về phía đó. Cô thích con số này, bởi vì nó chính là năm thay đổi cuộc đời cô. Chú Vương mở cửa xe cho Giang Nguyệt, Giang Quân ngồi ở ghế sau, mỉm cười nhìn cô, khoảnh khắc ấy khiến cô cảm thấy vui vẻ và hài lòng, sau này cô không chỉ một lần thầm mong, nếu mình không lớn lên thì tốt biết mấy.

Nếu Giang Quân đi công tác, dì Lí giúp việc sẽ ở lại với Giang Nguyệt. Mỗi lần đi công tác, mỗi tối anh lại gọi điện về, không biết bắt đầu như thế nào, chỉ biết dần dà đã thành thói quen. Trong điện thoại, anh chỉ hỏi cô xem hôm nay thế nào, có chuyện gì mới mẻ không, ngủ có mơ ác mộng không?

Anh đối xử với cô dường như là rất tốt, nhưng dù gì anh cũng là đàn ông, không thể lúc nào cũng tỉ mỉ đến từng li từng tí, cũng không thể hiểu được những bất tiện và rắc rối của con gái tuổi dậy thì.

Mười bốn tuổi, Giang Nguyệt có kinh lần đầu tiên. Bởi vì được học qua loa tiết học giáo dục giới tính, hơn nữa đa số đám con gái trong lớp đều đã trải qua rồi, vì vậy khi phát hiện mình ra máu, cô chỉ ngỡ ra một lát rồi định thần lại. Sau khi trấn tĩnh lại, cô ra cửa hàng thuốc mua băng vệ sinh, tự mình lo liệu mọi chuyện.

Hôm ấy là cuối tuần. Buổi chiều dì Lí làm cơm xong, dặn dò Giang Nguyệt mọi chuyện rồi về nhà. Tối đó Giang Quân không phải tiếp khách nên về nhà ăn cơm với cô.

Trên bàn ăn, thấy Giang Nguyệt gần như chỉ ngồi chống đũa, anh liền hỏi: “Sao thế? Khó chịu à?”

Giang Nguyệt ôm bụng, cô không ngờ lần đầu có kinh lại đau đớn như thế này, hai chân mềm nhũn, toàn thân bải hoải chẳng còn chút sức lực.

Giang Quân vội vàng đến bên cạnh cô, quỳ xuống, tay đặt lên bụng cô. Anh xoa xoa nhẹ nhàng, quan tâm hỏi: “Đau ở đây à? Trưa nay cháu ăn cái gì?”

Giang Nguyệt mặt mày đỏ bừng, không biết phải trả lời ra làm sao.

“Sao thế? Lại bị sốt nữa à?” Anh lấy môi chạm vào trán cô.

Thấy anh lo lắng nhíu mày, Giang Nguyệt hết cách, đành lí nhí nói ra ba chữ: “Đau bụng kinh.”

Giang Quân ngây người hồi lâu rồi mới hiểu ra chuyện gì, bàn tay đang xoa xoa lưng cho Giang Nguyệt dừng lại: “Cháu nói là...”

Anh không nói tiếp, chỉ đưa tay chạm vào gò má đã ửng hồng của cô, rồi vòng tay ôm cô một cái. Anh cúi người thầm than thời gian trôi qua thật là nhanh, cô bé xanh như cọng hành năm nào giờ đã lớn thật rồi.

Cũng trong năm ấy, Giang Nguyệt đột nhiên cao lên rất nhiều. Từ trước cô luôn gầy gò, thấp bé, lúc nào ở trong lớp cũng bị xếp ngồi bàn đầu, xếp hàng lúc nào cũng đứng đầu tiên. Mùa đông năm ấy, cô giống như được bàn tay ma thuật của thượng đế kéo dài ra, đột nhiên cao hơn hẳn mười mấy phân. Về sau, việc dậy thì ngày càng rõ rệt, phần ngực căng đầy, thân hình không còn mỏng như tờ giấy mà đầy đặn như các cô thiếu nữ trong các bức họa cổ điển của châu Âu. Mùa hè, việc mặc áo ba lỗ ở bên trong áo trắng đã không còn thích hợp, cô tự mình ra khu mua sắm, mua chiếc áo ngực đầu tiên ỉnh.

Năm cô học lớp mười, dì Lí xin nghỉ việc về quê chăm sóc cháu nội. Giang Quân định thuê một người khác nhưng Giang Nguyệt nhất quyết không chịu, nói cô có thể tự lo liệu cuộc sống.

Giờ nghĩ lại, có lẽ lúc ấy, trong lòng cô đã tồn tại cái tâm lí không muốn cho người khác xen vào cuộc sống của hai người.

Cuối cùng tất cả mọi thứ đều như Giang Nguyệt mong muốn. Cô được tự mình sắp đặt, lo liệu hoàn toàn cuộc sống của hai người, giống hệt một nữ chủ nhân.

Ba năm đó, Giang Nguyệt sống rất thoải mái, tự do tự tại. Ngay tại thời điểm ấy cô cũng có thể cảm nhận rõ ràng rằng đây chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của cô.

2. Chương 2

“Không nhìn thấy em tuổi mười sáu

Không nhìn thấy đóa hoa vô danh,

thoảng hương đang nở là em

Không nhìn thấy nữ thần xách đôi giày

đi dạo trên đồng cỏ trong cơn mưa

Không nhìn thấy em, cô gái nhỏ tuổi

Đi trong cơn gió lồng lộng

Đến bên anh

Em đã trưởng thành

Làn tóc em đen nhánh buông xõa

Người tăng lữ cô độc trong đêm đen” Năm ấy, cô mới mười lăm tuổi.

Mới lên cấp ba, bài tập nhiều hơn trước rất nhiều, Giang Nguyệt học hành rất vất vả, đầu óc căng như dây đàn, chẳng có lúc nào được thanh thoi.

Một hôm tan học, đeo trên lưng cái cặp sách nặng nề, cô lê cái thân mệt mỏi về nhà. Nghĩ đến việc Giang Quân vẫn còn đi công tác, những bài tập vật lý khó hiểu, đành phải đợi đến tối gọi điện hỏi anh. Không biết tối nay anh sẽ gọi lúc nào? Liệu có uống nhiều rượu không?

Giang Nguyệt vừa nghĩ vừa vặn chìa khóa mở cửa. Vào đến nhà, vừa đặt được cái cặp sách trên vai xuống, cô đi vào bếp rót nước uống nhưng lại nghe thấy trong phòng có tiếng thở. Cô giật mình, rõ ràng tiếng thở và tiếng rên rĩ ấy vọng lại từ một đầu phòng khách, ở phía cuối hành lang, hình như là ở phòng đọc sách.

Giang Nguyệt đi về phía đó, chân cô đi dép bông nên bước chân rất nhẹ, gần như không phát ra tiếng động. Đi qua phòng khách, nhìn thấy cái vợt tennis vút lăn lóc dưới đất, cô liền cúi xuống nhặt lên.

Không có quá nhiều thời gian để đi từ phòng khách sang phòng đọc sách, nhưng trong lòng Giang Nguyệt đã nghĩ đủ mọi cách ứng phó với tình hình.

Tuy nhiên, tình cảnh trước mắt thực sự vượt quá sức tưởng tượng của cô.

Cô nhìn thấy tấm lưng Giang Quân và người phụ nữ ở trước mặt anh. Giang Nguyệt chưa từng gặp người phụ nữ này. Nhưng khoảnh khắc này, đã gặp hay chưa chẳng còn quan trọng. Bởi vì cảnh tượng trước mắt đã khiến cô khựng lại. Giang Nguyệt nhìn thấy, anh đứng bên bàn đọc, còn người phụ nữ kia ngồi trên mép bàn, tóc của cô ta rũ xuống vai anh, tay cô ta quàng qua cổ anh, đang say đắm hôn anh.

Giang Nguyệt đứng ngây ra đến quên cả hít thở.

Không biết Giang Quân đã linh cảm kiểu gì, đúng khoảnh khắc ấy, anh kéo tay người phụ nữ kia ra, lùi lại sau một bước rồi xoay người lại.

Anh bản chất là một người rất điềm tĩnh, biết nín nhịn, cho dù có gặp phải sóng to gió lớn đến đâu, trên mặt cũng chẳng có chút biểu cảm lo lắng.

Vì vậy khi nhìn thấy cô, con người trong mắt anh cũng chỉ khẽ giãn một chút rồi lập tức thu lại, trên mặt hiện ra nụ cười quen thuộc.

Giang Nguyệt chớp chớp mắt, nghe thấy anh nói: “Chú về sớm hơn dự định!”

Cô trầm ngâm, không biết nói gì cho phải.

Người phụ nữ kia lên tiếng: “Đây chắc là Tiểu Nguyệt phải không?”, cô ta lấy tay vuốt lại mái tóc rối bời.

Giang Quân nhìn Giang Nguyệt, khẽ mỉm cười: “Ừ, là cháu gái của anh!”, sau đó chỉ ra sau lưng, nói với Giang Nguyệt: “Vương Đan Yến! Cháu không quen đúng không? Cô ấy là giám đốc mới ở Bắc Kinh.”

Giang Nguyệt cúi đầu, ngoan ngoãn đáp: “Chào cô ạ!”, sau đó lê bước chân nặng trĩu về phòng mình.

Đặt cặp sách xuống, lấy bài tập ra đặt trên bàn, Giang Nguyệt ngồi thẩn thờ bên bàn học rất lâu. Cô lắng tai nghe, anh đang tiễn người phụ nữ ấy ra ngoài, lắng tai nghe tiếng khóa cửa. Giang Nguyệt gục xuống, úp mặt vào cánh tay.

Mười phút sau anh quay lại, gõ cửa phòng cô. Giang Nguyệt không đáp lời. Một lát sau anh khẽ đẩy cửa bước vào: “Tối nay không đi tự học sao?”, Giang Quân đến bên cô, hỏi.

Giang Nguyệt cũng chẳng buồn ngoảnh đầu lại, chỉ cộc lốc đáp:

“Nhà trường cho nghỉ, ngày mai là Quốc khánh!”

“Ồ!” Anh nhìn lên giá sách của cô, không một lời giải thích với chuyện vừa rồi, chỉ nói: “Lúc chú về đến nhà có nhận được hai cuộc điện thoại tìm cháu. Là của một bạn nam gọi đến, không chịu để lại tên, cháu biết là ai chứ?”

Giang Nguyệt lăm lè nói: “Cháu không biết!”

Giang Quân cười: “Ồ trường chẳng phải thường xuyên gặp phải những chuyện rắc rối thế này sao? Cháu đừng bực mình, họ chẳng qua là vì thích cháu thôi mà!”

Giang Nguyệt cãi lại: “Cháu đâu cần họ thích cháu!”, nói rồi soàn soạt giở sách vở. Giang Quân lại nói: “Tội nghiệp!” rồi rời khỏi phòng cô.

Đêm đó, Giang Nguyệt mất ngủ. Chỉ cần nhắm mắt lại là trong đầu cô lại hiện lên cảnh tượng đó. Cô cứ luôn nghĩ đến hình ảnh người phụ nữ ấy, cô ta cao ráo, đi giày cao gót, cái váy màu bạc bó sát thân thể,

mái tóc uốn sóng lớn, đôi môi tô son đỏ đậm. Trong đầu Giang Nguyệt cứ hiện lên câu: anh ấy hôn một người phụ nữ như vậy.

Giang Nguyệt cũng có một thỏi son, đặt ở trên bục gương trong nhà tắm. Đó là hàng tặng mà chủ cửa hàng ở Hồng Kông tặng cho cô nhân dịp Noel một năm trước, trên thỏi son ó ghi nhãn hiệu Russian Red.

Cô dậy khỏi giường, đi vào phòng tắm, đứng trầm ngâm trước gương, mở thỏi son ra rồi tô lên môi mình, tô hết lớp này đến lớp khác, dưới ánh đèn, màu son đỏ càng khiến khuôn mặt cô trở nên trắng bệch. Cô cảm thấy mình như diễn viên kịch, diễn một vai mà mãi mãi cô không bao giờ kì vọng.

Giang Nguyệt cởi bỏ quần áo ngủ, chăm chú quan sát thân hình đang phát triển của mình, rốt cuộc đến khi nào cơ thể cô mới phát triển giống như một người phụ nữ trưởng thành? Không kịp nữa rồi, cô cảm thấy đau đớn vô cùng.

Người đàn ông ngủ ở phòng kế bên, anh ấy chính là sức mạnh tồn tại đầu tiên của cô, ngay cả người được gọi là “Thượng đế” cũng không có sức mạnh này đối với cô. Anh không làm rung động trái tim cô, bởi anh luôn ở trong trái tim cô.

Cô yêu anh, thứ tình cảm này phát triển thực sự là một điều bất thường, không tự nhiên.

Nhưng đến tận tối nay cô mới biết, cô yêu và quyến luyến anh, đó không phải là lòng biết ơn hay sự kính trọng. Tình yêu và ngưỡng mộ của cô là tình yêu của một người đàn bà với một người đàn ông. Cô khao khát anh, giống như một người đàn bà khao khát một người đàn ông.

Cô muốn ôm chặt lấy anh, muốn hôn lên đôi môi anh.

Giang Nguyệt tắt đèn rồi trở về giường, nằm xuống giường rồi quấn chặt lấy chăn. Cô biết, thế là hết, cả đời này của cô sẽ phải sống trong sự giày vò của thứ tình yêu và khao khát ấy.

Tuy nhiên, cô nghĩ rằng, cho dù là giày vò, bản thân cô cũng cam tâm tình nguyện.

Ở trong trường cấp ba, chuyện tình cảm nam nữ đã sớm phát sinh. Mặc cho các phụ huynh có ngăn cấm, trong lớp Giang Nguyệt vẫn có đến mấy đôi yêu nhau, và chuyện các cặp đôi công khai nắm tay nhau trong trường cũng chẳng còn là hiếm.

Giang Nguyệt cũng nhận được thư tình, nhưng cô luôn thẳng thừng từ chối với mấy chuyện chẳng rõ trắng đen như thế này. Cái danh “hoa khôi” của trường chẳng đến lượt cô, nhưng các nam sinh thường gọi cô bằng biệt danh “người đẹp băng giá”, gắn lên người cô một câu “mặc dù vô tình nhưng vẫn lôi cuốn”.

Giang Nguyệt nghe cảm thấy rất mỉa mai. Mặt lạnh, tim lạnh, vô tình... là cô sao?

Khác biệt xa lắm, nhưng chẳng ai biết cả. Trừ bản thân cô ra, chẳng ai biết ngọn lửa trong lòng cô đang bùng cháy đến thế nào, trái tim cô đang cuồng dại ra sao, một trái tim không an phận.

Kể từ sau cái đêm mất ngủ ấy, Giang Nguyệt đã làm vô số việc điên khùng mà không ai biết.

Mỗi lần chỉ cần Giang Quân đi công tác, cô lại lên sang phòng anh, ôm ấp chăn gối còn vương lại hơi thở của anh, mặc áo sơ mi của anh đi ngủ, như vậy cô sẽ có cảm giác anh đang ôm cô ngủ. Chỉ cần có anh ở bên, cô sẽ không còn cảm thấy sợ hãi màn đêm.

Cô còn lén lút hút thứ thuốc lá mà Giang Quân hút. Buổi tối đi tự học về, cô lấy từ trong hộp thuốc anh để trong thư phòng một điếu, nằm bò trên ban công nhìn ra xa, chờ đợi xe của anh đi vào trong sân, thuốc lá kẹp ở ngón tay lạnh lẽo cháy, cô không hề hút, chỉ im lặng ngửi mùi hương quen thuộc ấy.

Giang Quân là một người đàn ông thích uống rượu mạnh, thế nên cô cũng học anh uống rượu mạnh.

Hồi đầu cô không biết cách uống, ngốc nghếch coi chai rượu Brandy như lon cô ca, cứ thế đổ ọc vào miệng, chẳng mấy chốc mà say mềm. Giang Quân về đến nhà, thấy cô nằm ngửa trên ghế sofa, mặt đỏ phừng phừng, người cong lại như con tôm đã chín, anh còn tưởng cô bị sốt, vội vàng chạy đến sờ trán cô, nào ngờ đến nơi mới thấy mùi rượu nồng nặc.

Giang Nguyệt giống như một thám tử nhạy bén, tìm kiếm từng thông tin nhỏ có liên quan đến anh.

Chẳng phải nghi ngờ, Giang Quân rất được phái nữ hâm mộ, tuổi trẻ, tuấn tú, có sự nghiệp, trù tính cách có hơi trầm lắng. Hết năm này qua năm khác, anh không chịu lấy vợ, chỉ hẹn hò vắn vỏi với mấy cô gái.

Trước cái hôm Giang Nguyệt bắt gặp anh và người phụ nữ kia ở nhà, anh chưa từng dẫn bạn gái đến nhà. Sau lần ấy, anh càng cẩn thận hơn, chưa bao giờ để cho bọn họ được gặp Giang Nguyệt. Nhưng anh cũng không giấu giếm, thế nên Giang Nguyệt cũng biết rõ sự tồn tại của những cô gái ấy. Nhưng thật kì lạ, Giang Quân và cô đều chọn cách né tránh không nói đến vấn đề này.

Một năm trôi qua, cô mười sáu tuổi, lớn trước tuổi nên hiểu biết rất nhiều chuyện, ngay cả chuyện nam nữ cũng biết ít nhiều.

Một hôm vào cuối tuần, cả hai đều ở nhà, chuẩn bị cùng xem một bộ phim. Cái đĩa phim là chọn bừa, bật lên mới biết là Người tình Praha. Trong phim, Juliette Binoche vẫn còn rất trẻ, xinh đẹp đáng yêu. Lúc đến cảnh Julie từ từ rót rượu Brandy cho Thomas, Giang Quân liền ấn phím dừng lại, nhướn mày nhìn cô. Anh không nhịn được cười, tự nhiên nhớ đến gương mặt đỏ phừng phừng của cô lần say rượu ấy. Anh bắt chước nhân vật Thomas nói bằng khẩu hình miệng từ “Cognac”. Giang Nguyệt giả bộ bức tức vênh mặt hứ một tiếng, nhưng chỉ một giây sau liền ngoan ngoãn đứng dậy rót cho anh một cốc Brandy. Anh đón lấy và chậm rãi nhấp một ngụm, cô liền chớp lấy nhấp một ngụm nhỏ.

Bộ phim mở màn hết sức nhẹ nhàng như vậy, nhưng những cảnh tượng về sau khiến cả hai vô cùng bối rối. Thomas và Julie lăn lộn trên giường, liên tục thay đổi tư thế.

Giang Nguyệt biết bọn họ đang làm tình. Mà Giang Quân lại đang ngồi ngay cạnh cô, cả hai có thể ngửi thấy hơi thở của nhau, mặt Giang Nguyệt liền đỏ bừng lên. Cô nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập điên cuồng. Cô tránh nhìn vào màn hình, nhưng tiếng nam nữ hoan lạc vẫn phảng phất bên tai. Giang Nguyệt ngồi cứng đờ ra không dám cử động, trong lòng thầm nghĩ mình nên nói cái gì.

Cuối cùng Giang Quân e hèm một tiếng, đứng dậy bỏ đi. Trước khi đi anh còn nói: “Buồn ngủ quá, tối qua ngủ muộn, cháu xem đi, chú xem tiếp sau!” Anh uống cạn cốc rượu, vì uống vội nên bị sặc, vừa ho vừa đi về phòng, cứ như thể phía sau có một con mãnh thú đang đuổi theo.

Giang Quân đi rồi, Giang Nguyệt ngồi đờ ra, cứ như thể bị đóng đinh vào ghế. Phải rất lâu sau cô mới định thần lại. Nhớ lại điệu bộ và hành động của anh ban nãy, trong lòng Giang Nguyệt chợt thấy vui vui. Sở dĩ anh như vậy là bởi vì trong lòng anh đã coi cô là phụ nữ.

Nhưng chẳng mấy chốc niềm vui ấy đã chuyển thành nỗi hụt hẫng, bởi vì cô biết đối tượng khác giới mà anh hẹn hò không phải là mình.

Giang Nguyệt cảm thấy trong lòng mình sự dố kỵ và điên cuồng đang hoành hành. Những ngày tháng ở bên anh, cô luôn đấu tranh giữa hai trạng thái tâm lý, biết đủ nhưng lại không hài lòng.

Những người bạn học cùng lứa tuổi mười sáu, mười bảy như cô lúc tụ tập với nhau thường khó tránh nói đến chuyện tình cảm riêng tư. Bọn họ chia sẻ với nhau những niềm vui, rắc rối tình cảm với nhau, xì xào chuyện này chuyện kia với nhau, có khi lại bật cười ầm ĩ. Trong những câu chuyện này, Giang Nguyệt cảm thấy mình thực sự không thể hòa đồng. Cô không thể nào hòa nhập với họ. Khi bọn họ nói chuyện, cô chỉ biết ngồi im lặng lắng nghe, khi người khác hỏi, cô chỉ biết lắc đầu cười.

Tâm sự của Giang Nguyệt quá nặng nề, những chuyện này cô biết kể cho ai nghe đây? Cô không thể kể cho người ngoài, bất cứ ai cũng không được, với anh lại càng không.

Thỉnh thoảng, Giang Quân cũng phát giác ra những sự lạ lùng của Giang Nguyệt, tuy nhiên anh cũng chỉ coi đó là những biểu hiện của con gái tuổi dậy thì mà thôi. Vốn dĩ ai ở trong lòng cũng có những tâm sự thầm kín, cho dù bạn có giãi giụa khổ sở đến đâu, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn theo trình tự logic.

Những ngày cuối cùng ở trường cấp ba, Giang Nguyệt chú tâm vào ôn tập, trong đầu chỉ có tiếng quạt trần phành phạch, quay cuồng mà mụ mị.

Tháng bảy ở Tề Ninh ô cùng nóng nực, cuộc thi đại học cuối cùng cũng đến.

Giang Nguyệt tự cảm thấy cái gì cần chuẩn bị đã chuẩn bị hết rồi, nhưng đêm trước ngày thi cô cũng không sao ngủ được, cứ nhắm mắt lại là đủ các giả thuyết diễn ra trong đầu, trần trọc mãi đến tận hai giờ sáng

mà vẫn không ngủ được. Cô hơi hoang mang, còn không ngủ được nữa là tiêu đời.

Cô ôn gối lần mò sang phòng của Giang Quân, lẳng lặng nằm xuống mép giường của anh. Mặc dù Giang Nguyệt rất nhẹ nhàng nhưng Giang Quân vẫn bình tĩnh, nhìn thấy cô liền nằm xích về một bên, ra ý bảo cô nằm lui vào trong một chút. Anh vỗ vỗ lưng cho cô, giống như anh vẫn làm mỗi lúc cô nằm mơ thấy ác mộng lúc còn nhỏ, miệng khe khẽ gọi cô là “mặt trăng nhỏ”, “mặt trăng nhỏ”...

Anh có sức hấp dẫn, chỉ cần ở bên anh, cô sẽ cảm thấy an tâm. Lẳng nghe hơi thở đều đều của anh, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng, Giang Quân gọi cô dậy. Đợi cô đánh răng rửa mặt xong, anh đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô, pha cà phê và rán trứng xong xuôi.

Hai hôm thi, Giang Quân cũng giống như tất cả các bậc phụ huynh khác, đưa Giang Nguyệt đến trường thi. Lúc Giang Nguyệt thi xong, xe của anh đã đỗ ở bên ngoài đợi sẵn. Miệt mài học hành ngày đêm suốt ba năm trời chỉ để dùng trong có hai ngày sinh tử. Cũng may là kết quả mà Giang Nguyệt đạt được cũng không đến nỗi tồi, nếu như không phải quá kén chọn chuyên ngành thì cô đã có thể đăng ký bất cứ trường nào. Tuy nhiên trong đầu cô chỉ có trường đại học Z, bởi vì đại học Z ở Khang Châu, cách Tề Ninh gần nhất, hơn nữa đây lại là trường đại học mà Giang Quân từng học, cô cũng muốn là “bạn cùng trường” với anh. Hơn nữa trường đại học Z cũng là một trường có tiếng trong nước. Cô nghĩ tất cả lý do đều khiến cô đang kí vào trường đại học Z.

Còn về chuyện học chuyên ngành gì, cô đã có quyết định từ lâu. Giang Quân bảo cô cứ thoải mái lựa chọn chuyên ngành mà mình thích. Điều cô cần nhắc là, học cái gì để sau này có thể quay lại Hằng Châu làm việc, có thể giúp đỡ anh. Vì vậy cô muốn lựa chọn một chuyên ngành về kinh tế: kinh tế, quản lý công thương, tài chính, mậu dịch quốc tế, kế toán.

Đợt ấy Giang Quân đi công tác khắp vùng Giang Nam, anh đã chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của bách hóa Vĩnh Ninh, dồn toàn bộ vốn chuyển hướng sang chuyên nghiệp hóa, chỉ làm vận chuyển và bất động sản. Vận chuyển là ngành nghề mà anh yêu thích, nhà đất mang lại lợi nhuận khổng lồ. Lúc ấy trên dưới công ty không ngớt lời phản đối, ngay cả các nguyên lão của Hằng Châu đã theo anh mười mấy năm trời cũng tỏ thái độ không tán thành, nhưng không lâu sau, những doanh nghiệp tư nhân một thời hiển hách lần lượt tuyên bố phá sản, lúc này họ mới biết rằng quyết định của Giang Quân là hoàn toàn sáng suốt.

Trong thời gian đợi giấy thông báo, ngoài thời gian tham gia các hoạt động tốt nghiệp, Giang Nguyệt đều ở nhà nghiên cứu sách nấu nướng, đánh đàn giải trí, xem đĩa, đọc sách, có hôm cảm thấy chán quá liền đăng kí đi học lớp thư pháp.

Giang Quân tối tối vẫn gọi điện về đều đặn, hỏi hôm nay cô làm gì, cô tỉ mỉ báo cáo lại, rồi lại luôn miệng dặn dò anh bớt uống rượu, hạn chế hút thuốc, đi ngủ sớm, nỗi khổ của ngày hôm nay chịu một ngày đủ rồi, ngày mai ắt sẽ có nỗi lo mới. Giang Quân nghe vậy thì phì cười: “Lí lẽ của cháu cao siêu quá, ngay cả lí thuyết ở Phúc âm Matthew cũng lôi ra để nói à!” Cô hỏi anh khi nào về, kêu than ở nhà một mình sắp chết vì chán rồi. Anh bảo: cháu có thể đi chơi với bạn bè hoặc mời bạn về nhà chơi mà. Nhưng cô nói: đi chơi với các bạn làm sao vui bằng đi với chú! Giang Quân lại cười, bảo sắp rồi, nhất định sẽ về sớm hơn giấy báo nhập học.

Mỗi lần cúp điện thoại, Giang Nguyệt đều ngồi dựa lưng vào ghế nhớ lại những lời anh nói, Cô cảm thấy rất vui, hơn nữa gần như cảm nhận được “giá trị sự tồn tại” của mình, bởi vì cô có thể khiến ột người cười thích thú đến thế.

Buổi sáng cô đến thư viện học thư pháp, hết giờ lại đi ăn trưa một mình.

Cô đến nơi bán bút lông, chọn một cái bút lông dê để viết chữ to, mua mực, nghiên, thăm, giấy... ngồi bên cái bàn bằng gỗ hạc đào rất to của Giang Quân, bày giấy ra, mài mực, luyện tập bút pháp mà buổi sáng thầy mới dạy. Cô viết từng nét từng nét một, chậm rãi và cẩn thận, chỉ có như vậy cô mới có thể vượt qua nỗi nhớ nhung anh.

Cuối cùng thì giấy báo cũng đến, cô được vào khoa kinh tế của đại học Z. Trong thư trường gửi đến có thông báo ngày mừng ba tháng chín cô phải đến báo danh, ngày mừng năm tháng chín bắt đầu tập quân sự.

Giang Quân mãi đến mười sáu tháng tám mới về đến Tề Ninh, hối hối hã hã về được đến nhà cũng đã chín giờ tối.

Giang Nguyệt hâm nóng đồ ăn cho anh, ngoảnh đầu lại thấy anh đang đứng dựa vào cửa tủ lạnh tu bia. Cô nhắm tính thời gian con được ở bên nhau như thế này, chỉ còn chưa đầy hai mươi ngày nữa. Không biết vì sao Giang Nguyệt đột nhiên nghĩ đến bài thơ cổ sáng nay học thư pháp:

“Hành hành trùng hành hành,

Dữ quân sinh biệt ly.

Tương khứ vạn dư lý,

Các tại thiên nhất nhai.

Đạo lộ trở thả trường,

Hội diện an khả tri?”*

Thực ra cô chỉ đến thành phố cách đây có ba trăm cây số để học, ngồi xe cũng chỉ khoảng bốn tiếng là đến nơi, thế nhưng không hiểu sao cứ nghĩ đến chuyện li biệt mà lòng cô lại nặng trĩu.

Giang Quân thấy mắt cô đỏ hoe liền vội vàng xin lỗi vì đã nuốt lời, mặt khác còn dịu giọng dỗ dành: “Mấy hôm nữa là sinh nhật của cháu rồi, chúng ta sẽ đón sinh nhật cháu thật hoành tráng nhé! Đi đảo Lãng Nha nhé? Đại tiểu thư à, cho tôi có cơ hội lập công chuộc tội đi mà!”

Thấy cô gạt nước mắt mỉm cười, Giang Quân liền vuốt vuốt sống mũi cô: “Vừa khóc vừa cười, ăn mười cái tát nhé!”

Cô đã mong chờ ngày sinh nhật của mình đến như vậy, thật chẳng ngờ cái sinh nhật ấy đã thay đổi hoàn toàn mối quan hệ của hai người, khiến cho sự việc sau này thay đổi hoàn toàn.

* Đây là bài thơ khuyết danh: Hành hành trùng hành hành. Bản dịch thơ dưới đây là của Diệp Luyến Hoa.

Đi đi lại đi đi,

Cùng chàng sinh biệt ly.

Xa nhau hơn vạn dặm,

Mỗi kẻ một phương chia.

Đường dài bao hiểm trở,

Gặp nhau biết có khi?

3. Chương 3

Không, cho dù có cảm giác đau khổ sâu sắc

Có thể sẽ sống lại trong trái tim đã chết này

Không, cho dù là một bông hoa hi vọng

Vẫn có thể nảy mầm trên con đường của em

Không, cho dù là thuần khiết, ân huệ và ngây thơ

Mê hoặc, oán trách anh vì em

Không, nhóc yêu bé nhỏ, em là như vậy

Thuần khiết, ngây thơ, đẹp mỹ lệ

Anh không biết nên yêu em như thế nào, cũng không dám yêu em.

Nhưng cuối cùng ngày hôm đó anh vẫn đến trước mặt em

Khoảnh khắc ấy cả vũ trụ đều không đáng một xu

Cho dù trong vui vẻ hay khổ đau, anh đều phát hiện

Bàn tay u buồn của anh sẽ nắm lấy tay em

Trái tim đau thương của anh sẽ lắng nghe tiếng lòng em Trái tim Giang Nguyệt như đập loạn nhịp, cô đã xem rất nhiều bộ phim nghệ thuật của châu Âu, những cảnh tượng ấy chính là bài học vỡ lòng của cô về giới tính, nhưng khi những cảnh tượng ấy xảy ra thật, xảy ra ngay trên cơ thể mình, xảy ra giữa mình và người mà mình vô cùng khao khát, cô lại bị sốc đến chóng mặt. Trong cơn quay cuồng, tất cả cảm nhận đều trở nên rõ nét và mới mẻ.

Cả trái tim và cơ thể của cô đang run rẩy trong vòng tay anh, giống như một phiến lá đang bị cơn gió mạnh đùa bỡn.

Có thể vở kịch cuộc đời đều được định sẵn, chỉ có điều bản thân người ấy là không biết. Nếu không sao con người lại nói đến cái duyên, lại nói đến tiền định?

Vì thế chuyện xảy ra ngày hôm ấy cũng là vận mệnh.

Khi anh đang đắm mình trong cao trào của dục vọng, dùng cách thức xa lạ nhất để tiếp cận sự thân thuộc nhất, cái khao khát nguyên thủy, bức thiết ấy đột nhiên bị một tiếng động mạnh làm gián đoạn.

Giang Nguyệt rất hay giật mình, lần này cũng không phải là ngoại lệ. Cùng với tiếng nổ lớn phát ra là sự kinh hoàng của cô, cô vùi đầu vào lồng ngực Giang Quân, sợ hãi muốn lẩn tránh sự đáng sợ của thế giới bên ngoài. Đối với cô mà nói, đó chính là nơi an toàn nhất thế gian.

Giang Quân cũng giật nảy mình và hoàn toàn bình tĩnh. Cảnh tượng này là thế nào? Anh không giám tin vào mắt mình nữa. Cô đang ngồi trước mặt anh, mái tóc rối bời, khuy áo bị cởi tung, để lộ đôi gò bồng đảo tuyệt đẹp, đầu nhũ hoa vẫn còn nhô cao. Còn anh thì sao, chỗ đó đã cương cứng và chọc vào chân cô.

Anh gần như muốn tát ình một cái. Đây chẳng phải là giấc mơ ngắn ngủi và hoang đường lúc ban sáng, tất cả đều đang thực sự xảy ra. Cô hoàn toàn không biết rằng bản thân mình lại đẹp đến thế. Anh thực sự muốn giữ cô làm của riêng mình ư?

Giang Quân đưa tay lên, ngưỡng ngạo xoa mặt, ngọn lửa bùng bùng lúc trước đã nguội đi rất nhiều. Anh nhìn xuống đất, khẽ nói: “Cháu mặc quần áo vào, chú đợi cháu ở bên ngoài!”

Giang Nguyệt luống cuống chân tay trước những thứ xảy ra quá đột ngột. Quá đột ngột, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột.

Về mặt u uất khó nắm bắt của anh khiến cô vô cùng hoang mang. Hai người đã đến nước này rồi, sau này sẽ thế nào? Anh sẽ làm thế nào, muốn làm thế nào? Cô phải làm sao, cô có thể làm thế nào? Trong lòng cô vô cùng pháp phồng, suy cho cùng thì chính cô không đứng đắn, chính cô đã dụ dỗ anh.

Giang Nguyệt thần thờ chĩnh lại quần áo rồi bước ra khỏi lều.

Ở bên ngoài, Giang Quân đứng thẳng lưng đang nhìn ra biển, trong màn đêm, cái bóng của anh vô cùng cô độc.

Tiếng nổ văng vẳng vọng đến, cứ như chưa lật tung gầm trời này lên thì chưa chịu thôi. Hóa ra các sinh viên sau khi kết thúc buổi diễn đã bắn pháo hoa. Một chùm lửa bắn lên bầu trời, nó xòe ra thành những bông hoa rồi nhanh chóng rụng xuống, ánh sáng đẹp và chói lòa nhanh chóng tắt lịm.

Những thứ quá mãnh liệt thường không được lâu dài.

Màn hoan lạc về thể xác giữa hai người đã kết thúc trong tiếng động long trời của pháo hoa.

Anh đang nghĩ cái gì? Trong đầu cô vô cùng hỗn loạn. Đối với những gì đã và sắp xảy ra, cô thực sự không thể tưởng tượng. Trên đường đi bộ về, cả hai đều trầm ngâm không nói.

“Nghỉ ngơi trước đã, ngày mai chúng ta sẽ nói sau!” Anh đưa cô về phòng, chỉ nói một câu đó thôi.

Cánh cửa đóng lại.

Anh đã bỏ đi như vậy, chẳng ở lại dù chỉ một giây.

Cô lắng tai nghe tiếng bước chân anh bỏ đi, không một chút chần chừ.

Giang Nguyệt dựa lưng vào cửa, cô thực sự muốn kêu lên một tiếng, là sống hay chết thì cứ nói luôn cho thoải mái. Tuy nhiên cô lại nhenh lời, để mặc cho anh bỏ đi.

Cô đã biết rất rõ, giữa hai người vốn dĩ không có sự công bằng. Anh lớn tuổi hơn cô, kinh nghiệm hơn cô, thông minh hơn cô, cũng hiểu đời hơn cô. Anh có sức mạnh vô hạn, kiên định hơn cô, nhẫn tâm hơn cô... Hơn nữa tất cả những gì cô có đều do anh mang lại. Nghĩ đến đây, cô lại cảm thấy địa vị của mình thấp đi, cả con người như nhỏ bé lại.

Bởi vì anh nuông chiều nên cô đã quên mất sự thật về bản thân mình. Thật sự không nên! Cho dù anh có chiều chuộng cô đến đâu thì quyền sinh quyền sát vẫn nằm trong tay anh, còn bản thân mình thì thật nhỏ bé.

Chuyện cứ thế nhau tiếp diễn, không cho cô có cơ hội kịp thở.

Giang Nguyệt ngồi suốt cả đêm bên cửa sổ, chờ đợi trời sáng nhưng cũng sợ trời sáng. Ngày mới đã đến, cuối cùng ngày mới vẫn cứ đến. Anh sẽ nói gì với cô?

Vừa qua bảy giờ, tiếng gõ cửa phòng cô đã vang lên, cô gần như chạy như bay ra mở cửa.

Anh đứng bên ngoài cửa mà không chịu vào, nói: “Chú phải đi Jarkacta ngay, thuyền của chúng ta ở bên đó xảy ra chuyện rồi. Chú đã báo chú Vương qua đón cháu về nhà, chắc là chú ấy sẽ đến nhanh thôi!”

Cô khê mở miệng định nói nhưng lại im lặng gật đầu.

“Lần này chắc phải mất khá nhiều thời gian, có thể chú không kịp về tiễn cháu đi học rồi. Nếu chú không về kịp, chú Vương sẽ thay chú sắp xếp mọi chuyện!”

“Dạ!” Cô gật đầu đáp, trong lòng thất vọng đến cùng cực.

“Cháu ở nhà tự chăm sóc bản thân, chúng ta sẽ liên lạc qua điện thoại!” Nói xong những lời này anh mới chịu nhìn cô, đưa tay lên gạt lọn tóc lòa xòa trước trán cô ra sau mang tai.

Giang Nguyệt nhìn chăm chú vào mắt anh, hi vọng có thể nhìn thấy chút tình cảm từ nội tâm thể hiện qua ánh mắt.

Tuy nhiên, Giang Quân không cho cô cơ hội. Anh vỗ vỗ vào cánh tay cô rồi nhanh chóng bước ra phía thang máy.

Giang Nguyệt đứng ngây ra tại chỗ. Nếu đúng như người ta nói, tình trường như chiến trường, vậy thì cô rõ ràng không phải là đối thủ của anh. Thậm chí anh còn chẳng cần phải đối phó với cô. Cô nghĩ đến sự bình tĩnh của anh, đến những lời anh nói với cô, đến giọng điệu thường ngày anh nói chuyện. Giang Nguyệt gần như hoài nghi những chuyện tồi qua chưa từng xảy ra, tất cả chỉ như một cơn ảo giác.

Cô đưa tay lên vuốt ve làn môi, mình chứng cho chuyện tồi hôm qua thực sự có xảy ra. Thật quá đau lòng, hiện giờ điều duy nhất cô có thể làm là tự thuyết phục bản thân, rằng cô từng khiến anh mất kiểm soát.

Đúng là chẳng bao lâu sau, Vương Hạo đến. Giang Nguyệt vừa mới rửa mặt xong nhưng dường như Vương Hạo đã nhìn ra cái gì đó, nói đùa: “Có phải không nỡ để anh ấy đi không? Hay là buồn vì chơi chưa đã?”

Giang Nguyệt không nói gì, đến bao giờ cô mới có thể làm được như anh, cho dù có chuyện to đến mấy cũng vẫn có thể mỉm cười.

Cô cúi đầu sắp xếp hành lý, sau đó lại sang phòng của Giang Quân, thu dọn quần áo cho anh. Cô gấp quần áo cho anh, trong lòng thầm nghĩ, anh đã rất quen với việc có cô bên cạnh.

Lúc trả phòng, Giang Nguyệt nói với Vương Hạo cô phải đến một nơi. Đi theo trí nhớ, cô tìm tới chỗ dựng lều tối qua. Cái lều vẫn còn ở đó, cô đứng đó, nhìn cát dưới chân, nhìn bờ biển thủy triều đã rút, đưa tay sờ lên cái lều. Vương Hạo đuổi đến, cô liền cùng dỡ lều với Vương Hạo, xách đi trả cho cửa hàng.

Ánh mặt trời rạng rỡ, hòn đảo tĩnh lặng như thường ngày. Tất cả những gì cô có ở đây chỉ như một cơn mưa đêm đã biến mất vào ban ngày, thứ duy nhất còn vương lại chỉ có tâm trạng hụt hẫng của cô.

Giang Nguyệt đi theo Vương Hạo đến bãi đỗ xe, lúc này đã không còn thấy chiếc xe của anh ở đó. Giang Quân đã đi rồi.

Giang Nguyệt tự nhủ với mình rằng đây chỉ là một cuộc li biệt bình thường. Cô không phải không ân hận về hành động của mình, có những chuyện nếu giấu ở trong lòng thì tốt, để lộ ra rồi sẽ không thể cứu vãn, cô không có vốn để mà đặt cược, càng không thể bị thua.

Về đến Tề Ninh, Giang Nguyệt không ra khỏi cửa, một mình ở lì trong nhà, chỉ từ bếp ra ban công, từ phòng khách vào thư phòng. Cô đã ở nơi này gần mười một năm trời, nhưng chưa bao giờ cảm thấy cô quạnh đến thế.

Thực ra cô biết, không phải căn hộ to ra mà là trong lòng cô thấy trống rỗng, tâm trạng cứ lơ lửng không sao yên được. Cô cảm thấy cô đơn, một nỗi cô đơn vô bờ. Cô nhớ anh, nhưng không dám gọi cho anh.

Lúc này anh đang xử lý công việc ở Jarkacta, tình hình rất nghiêm trọng. Một con tàu chở hàng của Hãng Châu đến Indonesia, chuẩn bị cập bến nào ngờ gặp phải bão lớn, tàu xảy ra chuyện, các thuyền viên mất tích. Mặc dù đã mua bảo hiểm cho con tàu nhưng Giang Quân vẫn phải liên hệ với các bên, áp lực chắc chắn không ít.

Hơn nữa cô cũng không dám gọi cho anh. Cô có thể nói cái gì, chẳng nhẽ lại hỏi: Chú có cần cháu hay không ư? Cô chắc chắn không có cái gan ấy, vì vậy cô chỉ có thể chờ đợi.

Cô đã tìm hiểu về chênh lệch giờ giấc giữa hai nơi, Jarkacta chỉ chậm hơn giờ Bắc Kinh có một tiếng.

Ngày hai mươi tháng Tám, Giang Nguyệt ngồi dựa lưng vào ghế, mắt mở to nhìn ánh hoàng hôn ở bên ngoài. Trong máy hát, một bài hát đã kết thúc. Cô đành đứng dậy đi vào trong bếp, nấu sủi cảo tìm thấy ở trong tủ lạnh để lấp đầy cái bụng rỗng. Ăn qua loa cho xong rồi ngồi ôm cái ti vi, chỉ có điều điện thoại mãi không thấy đổ chuông.

Giang Nguyệt đứng ngồi không yên, cô nhất định phải tìm việc gì đó để làm. Giang Nguyệt đi vào thư phòng, ngồi trước bàn đọc, trải giấy trắng ra, mài mực, tập viết thư pháp. Cả ngày nay cô cứ nhớ đến anh, ngay cả bài thơ cổ cũng đang nhắc nhở cô nhớ đến anh. Cô lại nhớ đến tối hôm qua, dưới bầu trời sao, nụ hôn và vòng tay của anh.

Mười một giờ, tiếng điện thoại cuối cùng cũng chịu vang lên.

Giang Nguyệt bỗng thấy chân chừ và rụt rè, Tuy nhiên cuối cùng cô vẫn nhấc điện thoại lên, trong điện thoại vang lên giọng nói trầm đục của anh. Lúc này cô chợt cảm thấy suốt cả ngày chờ đợi và sốt ruột của mình là xứng đáng.

Giang Quân nói qua cho Giang Nguyệt nghe về tình hình và tiến độ giải quyết sự việc. Hàng hóa coi như hỏng hết, chỉ có điều những thuyền viên mất tích đã tìm thấy, được đưa vào bệnh viện, may là họ vẫn còn sống, không nguy hiểm đến tính mạng. Cô ôm điện thoại an ủi anh: “Đừng lo lắng, kết quả như thế là tốt lắm rồi.” Anh bảo đúng thế, những chuyện sau đó mặc dù phức tạp nhưng làm theo trình tự là ổn. Anh thở dài, nghe có vẻ rất mệt mỏi.

Trái tim cô thất lại bởi tiếng thở dài của anh, những việc cần xảy ra trước sau gì cũng xảy ra.

Quả nhiên, anh nói: “Nguyệt Nguyệt, chuyện tối qua là chú hơi quá, chú xin lỗi!”

Giang Nguyệt vội nói: “Không, không, là cháu tình nguyện mà, chú biết đấy, là cháu chủ động...”

Anh vội cắt lời cô: “Nguyệt Nguyệt, cháu không nên làm thế...”, anh dừng lại một chút, giống như nhất thời chưa tìm được lời nào thích hợp, giây lát sau mới nói: “Cháu không nên thử chú!”

Giang Nguyệt ghen lời. Tại sao anh không chất vấn cô mà lại dùng giọng điệu này để nói với cô, cứ như thể cô đã khiến cho anh đau đớn tột cùng, thất vọng cùng cực.

Anh không khỏi cảm than: “Lúc ấy cháu mới bảy tuổi, chúng ta chung sống với nhau, hết năm này qua năm khác, cháu lớn lên, chú già đi, nhưng chúng ta vẫn sống rất tốt, chú cũng không ngờ mọi chuyện lại tốt đẹp như vậy! Tại sao bây giờ cháu lại muốn hủy hoại nó?”

“Không, sao chú có thể trách móc cháu như thế? Trên đời này nếu có thứ gì đó khiến cháu thực sự trân trọng thì chính là mối quan hệ với chú!” Cô gào lên, nước mắt chỉ chực trào ra.

“Cháu đã làm gì sai chứ?” Cô lí nhí. “Cháu chỉ là... Cháu chỉ muốn yêu chú mà thôi. Cháu chẳng có gì có thể cho chú, chỉ có bản thân cháu... cháu chỉ muốn tặng cháu cho chú thôi!”

Đầu dây bên kia trầm ngâm hồi lâu, sau đó vang lên tiếng thở dài của anh: “Nguyệt Nguyệt, cháu mới mười tám tuổi, cuộc đời của cháu chỉ mới bắt đầu, có rất nhiều khả năng đặt ra trước mặt cháu, có quá nhiều, quá nhiều lựa chọn. Một ngày nào đó sau này, cháu sẽ hối hận với quyết định ngày hôm nay của mình!”

“Cháu sẽ không hối hận đâu!”

Giang Quân cười: “Mỗi người lúc còn trẻ đều nói như vậy. Nhưng hiện thực sẽ khiến cháu thay đổi, âm thầm làm thay đổi tưởng tượng, thậm chí là kế hoạch và nhiệt huyết của cháu. Đợi đến khi cháu phát hiện ra, mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn. Tin chú đi Nguyệt Nguyệt. Thật sự là như vậy đấy!”

“Được rồi, cứ cho là vậy đi!” Giang Nguyệt cố chấp nói: “Nhưng mà cháu yêu chú!”

Anh bắt đầu tỏ vẻ bức bối: “Chú phải nói thế nào với cháu hả Nguyệt Nguyệt? Cháu còn nhỏ như vậy, nhưng cháu phải biết rằng trên đời này không có cái gì gọi là tình yêu. Cái gì mà tình yêu vĩnh cửu, hoàn toàn không có thứ đó. Tất cả chẳng qua chỉ là hư cấu, là lời nói dối để lừa gạt người khác, mê hoặc quan điểm của con người thôi!”

Anh dừng lại một chút rồi tiếp tục nói bằng giọng mỉa mai: “Thôi được rồi, chú thừa nhận có cái gì gọi là tình cảm nồng nàn nhưng mà rất là ngắn ngủi, không đáng tin cậy, giống như một ngọn đuốc cháy bùng trong đám ba tháng rồi tắt ngúm. Nếu như có thể cháy được một hai năm mà chưa tắt thì đó đã là kì tích rồi. Cháu phải nghe những lời nói thật. Những điều chú nói chính là sự thật!”

“Nhưng mà cháu yêu chú, cháu biết cháu luôn yêu chú, cháu sẽ mãi mãi yêu chú! Đây là sự thật, tại sao chú không tin cháu?”

Giang Quân chỉ đáp lại bằng giọng lạnh nhạt: “Cháu xem, cách lý giải về tình yêu của chúng ta hoàn toàn khác nhau.”

Bao nhiêu năm nay, không phải anh không hề tin tưởng vào tình yêu, nhưng anh trải qua quá nhiều chuyện khiến trái tim anh trở nên cứng rắn, tình cảm đã nguội lạnh. Lăn lộn trên thương trường mười mấy năm trời, nhiều lần toàn vẹn thoát khỏi nguy hiểm là nhờ vào cái gì, chẳng phải chính nhờ sự lạnh lùng và biết nhìn xa trông rộng ư?

Những suy nghĩ này của anh, Giang Nguyệt không thể nào hiểu được.

Vì vậy lúc này, cô vô cùng tức giận, tức đến mức gần như tuyệt vọng: “Chú vẫn coi cháu là trẻ con ư? Cháu không phải trẻ con nữa!”

“Chú biết, cho dù lúc còn bé cháu cũng vẫn là một đứa trẻ hiếu chuyện nhất!” Anh thở dài, khẽ nói: “Haiz, có đôi khi chú cũng mong cháu đừng lớn lên, chú vẫn có khả năng an ủi cháu, bảo vệ cháu, chú vẫn có thể làm mọi việc cho cháu. Nhưng sự thực cháu đã lớn, chú đã không còn năng lực chăm sóc cháu toàn diện nữa, mà cháu cũng không cần đến chú nữa!”

Nước mắt cô trào ra, cô ra sức lắc đầu: “Không, cháu cần chú, sao cháu có thể không cần chú chứ?”

Anh khẽ cười, trong tiếng cười có chút buồn rầu: “Nguyệt Nguyệt, cháu xinh đẹp, thông minh, có ai không thích cháu chứ? Cháu sắp vào đại học rồi, ở trường đại học cháu sẽ gặp rất nhiều chàng trai. Nghe lời chú, đó đều là những chàng trai xuất sắc, xấp xỉ tuổi của cháu, bọn họ mới là đối tượng để cháu trải nghiệm tình yêu. Còn chú... Nguyệt Nguyệt, chúng ta là người một nhà, mãi mãi... Chỉ có là người nhà mới có thể là

mãi mãi. Chú không muốn mất cháu, không bao giờ muốn! Chú chưa bao giờ nói đến từ mãi mãi với người khác, chỉ nói với cháu có một lần này thôi. Hi vọng cháu hiểu ý chú.”

Cuộc điện thoại này, Giang Quân cảm thấy vô cùng khó khăn, khó khăn hơn bất kì cuộc đàm phán nào với đối tác. Anh cần phải tìm những lời lẽ thích hợp để nói với cô, để cô không hiểu nhầm, không bị tổn thương. Điều càng khó hơn là, anh còn phải đối mặt với nội tâm của mình, phải có dũng khí lớn nhường nào mới có thể đối mặt với nội tâm thật sự của mình.

Sau một hồi trầm ngâm, cuối cùng Giang Quân lại lên tiếng: “Mặt trăng nhỏ à...”

“Dạ...” Cô đáp.

“Muộn lắm rồi, cháu đi ngủ đi!”

Giang Nguyệt đặt ống nghe lên lồng ngực mình hồi lâu rồi mới bỏ điện thoại xuống. Khoảnh khắc bỏ điện thoại xuống, cô như một quả bóng bay bị chọc thủng, đang xì hết hơi ra ngoài, chớp mắt đã xẹp lép, toàn thân mềm nhũn, ngồi bệt xuống ghế.

Cô cũng không nghĩ ra một kết quả nào ối quan hệ giữa hai người. Cô không có mục đích, thậm chí không cần có được cái gì. Cô muốn làm người tình của anh ư? Đến nghĩ cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện này. Cái cô cần là: Em yêu anh, xin anh hãy chấp nhận tình yêu của em, nếu như anh cũng yêu em, vậy thì cuộc sống này hoàn mỹ lắm rồi. Tình cảm của một thiếu nữ mười tám giống như một con thiêu thân lao vào lửa. Cô ngã rạp xuống trước mặt người cô yêu, sẵn sàng hiến dâng bản thân mình.

Nhưng anh lại không chấp nhận.

Một cơn gió khuya thổi qua, làm tung bay tấm rèm trong suốt. Trên bầu trời khuya, mặt trăng vàng vạc ở trên cao, vừa to vừa sáng, rõ ràng là ánh trăng mùa hạ, thế mà trông lại lạnh lẽo như vậy, cái lạnh thậm chí còn thấm vào trong tim. Đối với nó, một chút tình cảm nam nữ của nhân gian có là gì, nó chỉ biết đêm đêm tỏa ánh sáng lạnh lẽo mà thôi.

4. Chương 4

Khi ở một mình, anh sẽ nhớ em,

nhớ tình cảm nồng nàn anh dành cho em, và nghĩ:

Anh đã gặp một người con gái nồng nhiệt.

Anh lại phải dùng thời gian cả đời để lãng quên,

để đấu tranh giữa nỗi nhớ và hi vọng.

Sự việc chẳng bao giờ công bằng,

anh đang chơi một canh bạc mà chắc chắn anh sẽ thua,

sẽ phải mất cả cuộc đời.

Đến ngày khai giảng Giang Quân quả nhiên không từ Jakacta về. Vương Hạo đưa cô đến Khang Châu, vào trường đại học Z, làm các loại thủ tục, đưa cô đến kí túc, sắp xếp ổn thỏa mọi việc cho cô. Mặc dù cũng không hẳn Vương Hạo làm những việc này không xuất phát từ tấm lòng, nhưng Giang Nguyệt biết chắc chắn Giang Quân đã dặn dò mọi việc với Vương Hạo. Từ trước đến giờ cô luôn sống dưới đôi cánh bảo bọc của anh, cơm áo không phải lo lắng, việc gì cũng có người giúp đỡ.

Mãi mãi chẳng bao giờ phải lo lắng về cuộc sống, đây đúng là một may mắn lớn, cô còn gì mà không hài lòng chứ?

Đêm xuống, bốn cô gái trong phòng bắt đầu làm quen với nhau, biết được quê quán, tuổi tác, chòm sao của nhau. Tiếp đó là những câu hỏi tìm hiểu sâu hơn, ví dụ như có bạn trai chưa. Chủ đề này là do cô gái người bản địa Mao Hiểu Thần gợi ra. Cô ấy tự khai rằng hồi cấp ba có một người bạn trai, là sinh viên trường đại học ở ngay bên cạnh. Hai cô bạn cùng phòng khác là Trần Hình và Lí Oanh thì lắc đầu, nói chưa có. Dưới sự ép cung của Mao Hiểu Thần, Trần Hình phải thừa nhận có đối tượng đang ở Thượng Hải. Về sau cả ba người thống nhất chuyển mũi nhọn sang Giang Nguyệt đang ngồi sắp xếp đồ.

“Này Giang Nguyệt, còn cậu thì sao? Không phải cũng định nói là không có chứ?” Mao Hiểu Thần kéo ghế ngồi xuống cạnh Giang Nguyệt.

“Chưa có thật mà!” Cả hôm nay, tâm trạng Giang Nguyệt rất tồi tệ, người khác hỏi cái gì thì cô đáp cái nấy, chẳng nói thêm lời thừa nào.

Mao Hiểu Thần tròn mắt cười hi hi: “Cậu lừa ai chứ? Nhìn thứ cậu cầm trên tay đi, không phải là của người ấy thì còn là của ai được?”

“Chẳng của ai cả!” Giang Nguyệt đành giọng đáp. Cô đang thu dọn va li quần áo, lúc này tay cô cầm một cái áo len màu xám tro, ai nhìn cũng biết ngay cái áo ấy ắt phải là của một người đàn ông.

Mao Hiểu Thần vẫn không chịu buông tha: “Có gì mà phải ngại chứ, cứ nói đi mà, anh ấy học ở trường nào?” Nói rồi liền giặt giặt cái áo len.

“Đừng chạm vào nó!” Giang Nguyệt ôm lấy cái áo len, đứng phắt dậy, tránh đi chỗ khác.

“Sao phản ứng giữ thế? Chẳng qua chỉ nói chuyện thôi mà!” Mao Hiểu Thần vừa cụt hứng vừa mắt mặt nói: “Chẳng qua chỉ là một chiếc áo len thôi mà, đâu phải bằng thủy tinh mà sợ động vào là hỏng? Mất cả hứng!” Mao Hiểu Thần ngoảnh phắt mặt đi, không buồn đoái hoài đến Giang Nguyệt nữa.

Giang Nguyệt cũng không xin lỗi, chỉ cúi đầu vùi mặt vào chiếc áo len, hít một hơi thật sâu.

Đây đương nhiên là áo len của Giang Quân rồi. Cô có thể ngửi thấy mùi hương đặc biệt thuộc về riêng anh, mặc dù nó đã nhạt đi đến mức không thể ngửi thấy nhưng vẫn khiến cô say đắm, vẫn có thể phần nào xoa dịu nỗi nhớ trong cô. Cô đương nhiên vẫn còn nhớ rất rõ, năm ấy anh dẫn cô đi Luân Đôn công tác, lúc xuống máy bay mới giặt mình khi thấy thời tiết của nước Anh vào tháng Tám lại lạnh như vậy. Anh ôm chặt lấy cô, bước vào cửa hàng miễn thuế ở sân bay, mua hai chiếc áo len có mũ cùng kiểu, của anh màu xám tro, của cô màu đỏ booc đô.

Giang Nguyệt lắc lắc đầu cho tỉnh táo, gấp lại chiếc áo len rồi xếp vào trong tủ quần áo.

Thật ra trong va li của cô mang đến đây có rất nhiều đồ đạc của anh. Giang Nguyệt cũng biết trong con mắt của người khác, hành vi của mình vô cùng kì quái. Nhưng cô chỉ muốn xung quanh mình có một vài món đồ của anh mà thôi.

Sau khi đăng kí xong, hôm sau bắt đầu tập quân sự. Đứng bên dưới cái nắng chói gắt suốt hai tuần liền, sau đó cô bắt đầu vào học.

Trong thời gian này Giang Quân có gọi điện đến, nhưng đã không còn nhiều và cố định như trước đây.

Giang Nguyệt chẳng cảm nhận được chút mới mẻ nào trong cuộc sống đại học. Thứ cảm giác duy nhất mà cô cảm nhận được chỉ có sự chờ đợi, đợi điện thoại của anh, đợi tiếng gọi khe khẽ của anh qua điện thoại.

Lần đầu trái tim cô bắt đầu nguội lạnh. Cô thầm nghĩ, có phải cả đời này của cô sẽ phải sống trong sự chờ đợi thế này không, một sự chờ đợi dài đằng đẵng và vô vọng? Điều càng đau đớn hơn là cho dù anh có gọi điện đến, cô cũng chẳng thaatys vui hơn chút nào.

Cô trốn trong một góc tối tăm không có ai qua lại để lắng tai nghe giọng nói trầm vang của anh, nghe anh hỏi về thời tiết, về việc học hành, thậm chí là cả chuyện các chàng trai ở trường. Đó toàn là những thứ mà cô không muốn nghe. Thứ cô muốn nghe thì anh mãi mãi chẳng bao giờ chịu nói.

Có một lần, Giang Nguyệt hỏi: “Chú đang ở đâu?”

Đôi khi, Giang Quân đáp: “Đang ở Tề Ninh”, có khi anh lại đang ở một thành phố thuộc phương bắc mà cô chưa từng đến.

Cho dù là ở đây, Giang Nguyệt cũng cảm thấy anh ở cách xa cô xa lắm, càng lúc càng xa. Cô cảm thấy anh đã thay đổi, trở nên lạnh nhạt, tuy nhiên cô không dám khẳng định, không biết liệu có phải vì mình đang khao khát một điều gì đó không thể?

Cô hỏi anh: “Khi nào chú đến thăm cháu?”

Lần nào anh cũng nói: “Đợt này chú bận quá, để vài hôm nữa nhé!”, rồi cười tỏ vẻ ái ngại. Cứ như vậy suốt một tháng trời, đến kì nghỉ Quốc Khánh, cuối cùng anh cũng chịu đến thăm cô.

Giang Quân không báo trước cho Giang Nguyệt biết. Anh đến nơi mới gọi cho Giang Nguyệt. Trái tim khắp khối chờ đợi của cô gần như phát điên vì vui sướng, chạy như bay xuống dưới lầu, lao một mạch ra ngoài cổng trường. Nhưng lúc nhìn thấy anh, cô lại chẳng còn chút vui mừng nào nữa. Niềm vui giống như một cơn gió lốc cuốn tung mọi thứ, chớp mắt đã biến mất tăm không còn chút dấu tích.

Giang Quân không đến một mình, chỉ có điều người đến với anh không phải là Vương Hạo mà là một người phụ nữ. Lúc này cô ta đang đứng bên cạnh anh, khoác cánh tay anh.

Giang Nguyệt dừng lại cách đó vài mét, trên mặt cô chắc chắn là biểu cảm kinh ngạc và thất vọng, có muốn giấu cũng không giấu nổi. Cái gọi là “tự chuốc lấy nhục” chắc chính là hoàn cảnh này đây.

Cô nhớ anh lâu như vậy, đợi anh lâu như vậy, giờ anh đứng ngay trước mặt cô. Hai tay đút túi quần, vẫn là bộ dạng điềm đạm ấy, khóe môi khẽ cong lên nhìn cô.

Giang Nguyệt cắn chặt răng, cô thật sự hận anh! Cô nghĩ, lúc anh bị tổn thương, liệu có giống như cái bộ dạng của cô bây giờ? Không, không, anh tuyệt đối không bao giờ bị tổn thương.

Giang Quân điềm đạm giới thiệu hai người với nhau: “Đây là cháu gái của anh, Giang Nguyệt!”, rồi quay sang Giang Nguyệt nói: “Du Tân Nhụy, cháu cứ gọi là dì Du hoặc cô giáo Du hoặc cô giáo Du là được, cô ấy đang dạy ở đại học Tề Ninh.”

Giang Quân tự lái xe đến, sau màn chào hỏi, bọn họ liền đi ra xe đang đỗ bên đường. Du Tân Nhụy sánh vai với anh, Giang Nguyệt đi phía sau. Giang Quân mở cửa xe bên ghế lái phụ, một tay giữ cánh cửa, ngoảnh mặt lại, Du Tân Nhụy đã đến gần và ngồi vào trong xe. Động tác của cô ta vô cùng nhanh nhẹn và tự nhiên, cứ như thể đây là chuyện đương nhiên.

Giang Nguyệt liền ngồi vào ghế sau. Cô đã ngồi trên chiếc xe này rất nhiều lần, gần như quen thuộc như ở nhà rồi. Giờ ngồi trong xe mà cô thấy tay chân lóng ngóng vô cùng. Điều duy nhất cô có thể làm là duy trì dáng vẻ mà một cô cháu gái nên có, cố gắng quên đi bản thân

Điều duy nhất cô có thể làm là duy trì dáng vẻ mà một cô cháu gái nên có, cố gắng quên đi bản thân, quên đi cảm nhận đang dày vò trong lòng mình.

Quang cảnh bên ngoài lướt qua cửa kính, cô chăm chú ngắm nhìn, cố gắng đè chặt cái khao khát muốn nhìn ngắm anh. Tuy nhiên không biết có một khoảnh khắc nào đó, ánh mắt cô vẫn dừng lại giây lát trên người anh. Cô nhìn anh chăm chú, âm thầm và cố chấp, cho dù có phải trả giá bằng tất cả, cô quyết không nuối tiếc.

Giang Nguyệt chăm chú quan sát khuôn mặt nghiêng của anh, mái tóc, bờ vai rộng, cánh tay rắn chắc...cô biết anh đã không còn thuộc về cô. Sự thực là, anh chưa bao giờ thuộc về cô.

Giang Quân đưa hai người đi ăn.

Trên bàn ăn, anh cứ luôn miệng nói chuyện với Du Tân Nhụy, cô ta là giáo viên khoa kinh tế quốc tế đại học Tề Ninh. Cô ta kể cho hai người nghe những chuyện kì lạ trong giới học thuật bằng ngôn ngữ hết sức hài hước và thú vị. Tất nhiên cô ta cũng không quên truyền kinh nghiệm học tập cho Giang Nguyệt, ân cần chỉ bảo cô: “Mới vào, quan trọng nhất là cháu phải học cho tốt số học, người ta nói mình giỏi cái gì thì phải biết tận dụng cái đó. Các môn lý thuyết chung chắc chắn sẽ dạy rất qua loa, vì thế cháu cần lựa chọn giáo trình hay, các cuốn sách nhập môn của Mankiw cũng không tồi, sau này có thể xem sách của Stiglitz hoặc Samuelson. Các tác phẩm của Herry hay Schumpeter cháu cũng có thể đọc trước. Xem càng nhiều thì biết càng nhiều, càng sâu.”

Giang Nguyệt rụt rè vâng vâng dạ dạ, cô biết Giang Quân rất thích những cô gái có trí tuệ, có tư duy, thông thái và độc lập.

Nghe hai người, người nói người đáp, Giang Nguyệt chỉ khẽ cười không nói gì. Lúc gọi món, Du Tân Nhụy gọi món cơm với vi cá thì anh mới lên tiếng ngắt lời: “đừng gọi vi cá, có lần đi tiếp khách gọi vi cá, anh mới động đũa một cái đã bị nói là máu lạnh, vô lương tâm. Cũng không biết con bé xem được từ đâu, nói rằng những người ngư dân cắt cái vây của cá mập sau đó thả nó về biển cho nó tự sinh tự diệt, kết quả là con cá mập không có vây không thể bơi được bị chìm xuống đáy biển rồi chết vì đói.

Giang nguyệt nghe nói vậy mà trong lòng bỗng tràn ngập niềm vui: “nghe kìa anh ấy vẫn còn nhớ, những lời cô nói anh ấy vẫn còn nhớ!”

Du Tân Nhụy cười nói: “Ha, Nguyệt theo chủ nghĩa bảo vệ động vật à!”

Giang Quân còn nói: “Con bé còn quỵên góp tiền cho hiệp hội bảo vệ gấu trắng bắc cực, nhưng thường ngày đi đường cứ nhìn thấy con chó là nó sợ dúm vào!”

Anh cứ luôn miệng nhắc đến cô vậy mà cô ngồi ngay trước mặt anh, tại sao anh không đoái hoài? Giang Nguyệt từng tự tin rằng mình là người duy nhất ở trên đời này hiểu được anh, nhưng ngày hôm nay niềm tin của cô hoàn toàn sụp đổ. Cô làm sao có thể hiểu được anh cơ chứ.

Giang Nguyệt thậm chí còn nghĩ có thể cô gái tên là Du Tân Nhụy kia mới thực sự là người hiểu anh. Bởi vì giữa hai người họ có gì đó rất thân thiết và quen thuộc, có một thứ gì đó mà cô không thể xen vào được. Hàng nghìn mũi tên như đang đâm vào trái tim cô, nhưng cô không thể ngăn mình nghĩ như vậy.

Ăn cơm xong ba người quay lại trường đại học Z, đi tản bộ dưới hàng cây dâm mát. Tháng 10, những cây ngô đồng hai bên đường đã úa vàng, từng phiến lá vàng run rẩy trong cơn gió nhẹ rồi rụng xuống. Du Tân Nhụy đi ở bên trong, Giang Quân đi giữa, Giang Nguyệt đi bên trái anh. Ánh nắng mặt trời xuyên qua các tán lá, phản chiếu xuống mặt đường, cả ba người đang nói chuyện phiếm về cuộc sống đại học của thế hệ 8x.

Qua nói chuyện, Giang Nguyệt biết Du Tân Nhụy chỉ kém Giang Quân có bốn, năm tuổi bởi vì Giang Quân tốt nghiệp đại học thì Du Tân Nhụy mới vào đại học. Hai người họ nhớ lại rất nhiều chuyện quá khứ, nói rất nhiều chuyện thú vị, thỉnh thoảng còn cười khanh khách.

Giang Nguyệt không nói tiếng nào, lúc họ cười cô cũng cười theo một tiếng. Những lúc còn lại, cô chỉ cúi đầu, chân dẫm lên những chiếc lá khô dưới đất, phát ra thứ âm thanh lạo xạo, nghe khô khốc và tẻ nhạt. Cô dẫm rất chăm chú, hoàn toàn không ý thức được có xe đang từ đằng sau lao đến. Đến lúc định thần lại đã thấy Giang Quân kéo cô lại, vòng tay che chắn cho cô rồi. Chiếc xe ấy vọt qua rất nhanh, thân xe suýt nữa thì chạm vào cặp sách của cô.

Giang Quân khẽ chửi thầm một tiếng nhưng Giang Nguyệt vẫn nghe thấy. Cô chưa bao giờ thấy anh chửi bậy như vậy, trên trán anh nổi lên những đường gân xanh, cánh tay kéo cô xiết rất mạnh.

Lúc cô nhìn anh, bàn tay anh thả ra, thở dài: “Cháu đấy, cứ thẩn thẩn thơ thơ. Đi một mình làm sao được?”.

“Có gì mà không được ạ?” Giang Nguyệt buồn rầu cụp đôi hàng mi. Cánh tay cô đỡ lên in hằn vết ngón tay anh. Cô dường như vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh, chỉ thoáng qua thôi không biết là lưu lại trên da hay trong trái tim cô nữa.

Giang Nguyệt nói tiếp: “Dù gì cháu cũng toàn một mình mà!”

Du Tân Nhụy bật cười, tiếp lời: “Nguyệt Nguyệt à, cháu không biết à học đại học mà không yêu thì đúng là uống phí cuộc đời đấy! Nếu cháu mà không tìm bạn trai thì không biết có bao nhiêu người sẽ đau lòng nữa!”

Giang Nguyệt cảm thấy mình không thể vui nổi, cô nhìn Giang Quân, anh chỉ cười mà không nói gì. Giang Nguyệt cắn chặt môi, không thể chịu đựng như thế này được nữa. Cô viện bữa một cái cớ, nói chiều nay bạn cùng phòng hẹn đi chơi, sắp đến giờ hẹn rồi.

Cô muốn đi thẳng luôn nhưng Du Tân Nhụy lại cười nói: “Có cần bọn cô đưa cháu đi không?” Cô ta nói “bọn cô....” tự nhiên thật đấy.

Cô liền vội vàng xua tay: “Không cần đâu, ở ngay đây chờ lúc này chúng ta vừa qua thôi. Cháu đi đây...Hai người cứ đi dạo tiếp đi!”

Giang Quân nhìn đồng hồ trên tay, nói: “Thôi, bọn chú cũng phải về đi. Giờ xuất phát thì gần năm giờ sẽ đến nơi”

Du Tân Nhụy cười nói: “Đúng thế, chắc là bố mẹ em đang nóng lòng đợi đấy!”

Câu đằng sau là cô đặc biệt dành cho anh. Anh sắp đi gặp bố mẹ cô ta ư? Giang Nguyệt ngược mắt nhìn anh như để chứng thực, cô thà chết chứ không muốn thể hiện vẻ kinh ngạc đối với họ nữa. Cô nhìn anh lần cuối cùng, anh vẫn không hề có phản ứng nào khác, cũng giống như anh không giải thích tại sao lại có người phụ nữ tên Du Tân Nhụy này xuất hiện, tại sao anh quen cô ta và trở nên thân thiết với cô ta như vậy chỉ trong thời gian ngắn.

Trong lòng Giang Nguyệt vô cùng ngờ vực, tuy nhiên anh không giải thích với cô bất cứ điều gì.

Anh vốn dĩ là người kín tiếng, không bao giờ giải thích điều gì với ai, huống hồ đây là chuyện tình cảm của anh và bạn gái. Trong trí nhớ của cô, Giang Quân chưa bao giờ nói với cô về người phụ nữ nào. Cô từng để tâm quan sát rất lâu như vậy mà đến hôm nay cô mới biết, thực ra người phụ nữ tên Du Tân Nhụy kia còn hiểu anh hơn cả cô.

Giang Nguyệt thu lại ánh mắt, cô cảm thấy thất bại, cảm thấy bị tổn thương. Chào tạm biệt qua loa xong cô vội vàng dời đi.

Đi được mấy bước thì Giang Quân đuổi theo. Đứng trước mặt cô anh vẫn cao lớn như vậy, giống như một cây đại thụ mãi mãi che mưa, che nắng cho cô, là nơi cô yên tâm nghỉ ngơi.

“Nguyệt Nguyệt!” Anh gọi cô ngừng đầu lên.

“Con bé ngốc này, vui lên một chút!” Anh vẫn như trước đây, đưa tay lên xoa đầu cô, mỉm cười nói: “Thanh niên thường coi những rắc rối bé như cái móng tay to bằng trời. Thực ra những chuyện không như ý ai cũng gặp phải, đừng nghiêm trọng hóa nó lên, tất cả sẽ qua nhanh thôi. Đừng lo lắng nhiều cũng đừng chuyện bé xé ra to nữa có được không? Chịu khó đi chơi với bạn bè, sau này cháu mới biết trong cuộc đời, chẳng có khoảng thời gian nào tuyệt vời như bốn năm đại học đâu!”

Giang Nguyệt nghĩ chắc chắn anh đã nhận ra tâm sự của cô, nhưng không hề động lòng cho đến khi cô bỏ đi mới không đành lòng, lên tiếng anh ui cô một chút. Tuy nhiên, những thứ anh có thể nói cũng chỉ có như vậy, không gì hơn. Cả đoạn đường đi cô bịt chặt miệng, chạy về kí túc cô liền nằm lăn ra giường. Lòng ngực đau thắt như bị dao cứa, khiến cô cảm thấy đau đớn la thường. Cô muốn hét thật to nhưng cuối cùng chỉ biết vùi mặt vào gối phát ra những tiếng nghẹn ngào bị đè chặt trong cổ họng.

Nước mắt không kìm chế được trào ra, cô đau đớn đến tột độ, cũng hoang mang đến tột độ, thâm nghĩ giữa cô và anh bây giờ ngay cả một chủ đề bình thường cũng không nói với nhau được nữa. Anh định nói gì nhưng lại thôi làm sao cô không hiểu chứ? Giang Nguyệt cảm hận Du Tân Nhụy, cô có thể tỏ ra bình thản đối mặt với họ, có thể làm bộ như “Ok, tôi có thể chịu đựng được mà!”. Trước mặt người khác bao gồm trước mặt anh, cô luôn rất tự tôn. Kì thực Giang Nguyệt biết rõ đó chỉ là do bản thân mình quá tự ti.

Mùa thu đến, Giang Nguyệt hạ quyết tâm: cô phải trải nghiệm cuộc sống nhiều nhất có thể. Nếu anh đã nói cô không biết sự thật về tình yêu, vậy thì cô phải tự thân trải nghiệm, thử rồi cô cũng sẽ càng mạnh dạn mà nói cô cũng biết. Một thời gian sau, Giang Nguyệt đột nhiên biến thành một con người khác. Cô bắt đầu để ý đến những sinh viên nam qua lại trong trường, giả sử có người hẹn cô cô lập tức đồng ý, mà không cần nghĩ ngợi nhiều. Nếu gặp được một sinh viên mà cô hơi có thiện cảm, cô còn chủ động bắt chuyện với người ấy. Cô giống như một thợ săn đi tìm kiếm con mồi, giống một người nông dân lựa chọn hạt giống của mình, chăm chú tìm kiếm đối tượng có thể yêu. Cô thẳng thắn, nông nổi, mang trong đầu thái độ mong mồi đón chờ một tình yêu đầu tiên.

Cũng bắt đầu từ mùa thu ấy, Giang Nguyệt mắc bệnh mất ngủ. Cô thường cảm thấy cứ đến đêm là có rất nhiều các thể lực muốn giằng xé, nuốt chửng cô. Cô giấu một chai Brandy dưới đáy tủ, đêm khuya thường

lén uống một ngụm. Tửu lượng của cô vẫn chỉ đậm chân ở một ngụm nhỏ, nhưng rượu này có thể du cô vào giấc ngủ để tìm kiếm phần trái tim đã lạc mất. Ban ngày những lúc không ngủ được, trái tim cô lại thường tê dại.

Những cơn mưa mùa thu thi nhau ập đến, trời lạnh dần, nhìn những sinh viên cùng vào nhập học với mình, những cô gái cùng phòng với mình lần lượt có bạn trai, Giang Nguyệt vẫn chưa tìm được ai để có thể đắm mình trong dòng sông của tình yêu. Có những chuyện chính là như vậy, càng muốn có lại càng không có được. Cô khao khát được yêu một lần, nhưng bấy lâu nay vẫn chưa tìm được người nào có thể yêu.

Không phải là vì không có ai theo đuổi. Trong rất nhiều chàng trai trẻ trung trong trường đại học, đương nhiên cũng có những người mà cô thích. Nhưng vấn đề là ở chỗ, cứ có ai đó tiếp cận cô là cô lại cảm thấy nhàm chán, vô vị.

Cô biết Giang Quân nghĩ cô là trẻ con, gặp những điều mới mẻ, quen nhưng người mới là sẽ quên ngay thứ tình cảm giành cho anh. Tuy nhiên anh không biết rằng, sau khi cô đã hiểu được sức hấp dẫn của một người đàn ông trưởng thành, thì đám con trai trẻ con và nông nổi kia đâu có thể lọt vào mắt cô được.

Dần dà Giang Nguyệt cảm thấy không hứng thú với tất cả mọi thứ. Đưa mắt nhìn tất cả cuộc sống của tất cả mọi người đang dần tiến lên, chỉ có mình cô rơi vào đầm lầy, có cố bò đi cũng không bò lên được. Mùa đông ở Khang Châu rất lạnh, cái lạnh và ẩm ướt của phương nam. Cứ vào những ngày nắng ráo là cô trốn học, ngồi trên bậc thềm thư viện phơi nắng. Chỉ khi trời nắng to như vậy mới có thể chiếu sáng vào cõi lòng đang mố meo của cô.

Đúng lúc đang có thái độ sống như vậy thì Giang Nguyệt gặp Lục Sa.

Đó là lúc Giang Nguyệt học môn kinh tế, thầy giáo giảng dạy là Tề Thành Anh, người rất nổi tiếng ở trường đại học Z. Cô đã làm một bài Presentation ở trên lớp, Tề Thành Anh thể hiện thái độ rất hài lòng đối với bài trình bày của cô. Tiết sau ông liền gọi cô lại, nói ông đang chuẩn bị một hội nghị quốc tế, cần trợ thủ tiến hành liên lạc với các học giả nước ngoài. Ông hỏi cô có đồng ý ra nhập không và Giang Nguyệt lập tức nhận lời.

Một ngày sau, nghiên cứu sinh của Tề Thành Anh đã mang một sấp tài liệu đến cho cô. Người ấy chính là Lục Sa.

Lục Sa gọi cho cô trước hai người hẹn nhau sẽ gặp mặt ở dưới kí túc của Giang Nguyệt. Anh đứng dựa vào chiếc xe đạp bên cạnh, đưa mắt dõi theo các cô gái đi ra vào các kí túc, giữa mùa đông mà bọn họ vẫn chỉ mặc váy ngắn, dưới chân đi một đôi giày màu đen. Trong lòng anh rất khó hiểu, chẳng lẽ họ không biết lạnh? Sau đó lại liếc thấy một cô gái đang chạy về phía mình, chiếc áo khoác màu xám, hai vai hơi co lại, tay ôm một cái túi sưởi.

Hai người nhìn nhau giây lát, Lục Sa mở miệng trước: “Là Giang Nguyệt phải không? Anh là Lục Sa, ban này mới gọi cho em đấy.”

Giang Nguyệt khẽ cười : “Chào anh, tìm em làm gì thế?”

Lục Sa mở túi tài liệu, lấy ra bản giới thiệu hội nghị, thư mời, địa chỉ và thông tin của các độc giả cùng phong bì hàng không, vừa chỉ cho cô xem vừa nói: “Em phụ trách liên lạc với mấy người này, trước tiên là gửi mail cho họ, sau đó gửi thư mời và điền đầy đủ vào bản hướng dẫn hội nghị, sau đó gửi theo đường bưu điện cho họ! Em có biết cách ghi thông tin trên phong bì thư quốc tế không?”

“Dạ tiếng anh thì không thành vấn đề, mấy cái tên Nhật Bản này viết thế nào ạ!”

Cô lấy tay chỉ vào mấy tên Nhật Bản rồi ngoảnh đầu lại, bím tóc vô tình rủ xuống tay Lục Sa, cảm giác ngứa ngứa rất dễ chịu. Lục Sa có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoang từ tóc của cô.

Lục Sa định thần lại, giải thích cho cô cách viết bì thư Nhật Bản. Cuối cùng anh nói: “Em viết xong rồi có thể mang đưa anh cùng đi gửi, cũng có thể tự đi gửi sau đó đưa hóa đơn cho anh”

Giang Nguyệt gật đầu nói: “Ok! em biết rồi ạ. Nếu không còn vấn đề gì thì em về trước đây, ở đây lạnh quá!”

Chiều mùa đông, trời tối nhanh, gió lồng lộng. Lục Sa đột nhiên muốn nắm lấy đôi bàn tay cô để xem cái túi sưởi kia liệu có làm tay cô ấm lên không. Cái suy nghĩ này thực sự quá đường đột.

Lục Sa cười cười: “Không còn chuyện gì nữa đâu, em mau vào trong đi! Ngày mai chúng ta gặp lại!” Anh đứng ngây ra không nhúc nhích, nhìn theo cái bóng của Giang Nguyệt biến mất ở cầu thang. Thời buổi này mà vẫn còn con gái tết bím tóc hai bên. Anh đột nhiên cảm thấy cô gái này rất thú vị.

Thế là từ hôm đó, Lục Sa vợ hết mọi cơ hội có thể tiếp cận Giang Nguyệt về mình.

Lần nào Giang Nguyệt đến văn phòng báo cáo công việc cũng nhìn thấy anh.

“Thật trùng hợp anh cũng ở đây à?” sau nhiều lần như vậy, Giang Nguyệt chợt hiểu ra đây là kết quả của việc Lục Sa có ý với mình. Cái gọi là duyên phận và tình cờ gặp gỡ của hai người thực ra là do một người cô ý mà thôi.

Chỉ có điều ngoài những lần gặp gỡ tình cờ ấy, Lục Sa chẳng có bất cứ cử chỉ gì đặc biệt với Giang Nguyệt. Anh luôn duy trì một khoảng cách thích hợp, đối xử với cô luôn thân thiện và quan tâm, giống như một đàn anh với đàn em của mình.

Ngày qua ngày, hai người bắt đầu có những cuộc trò chuyện qua lại, chủ đề từ nhiệm vụ được giao mở rộng dần. Lục Sa luôn thuận theo ý cô. Cô thích xem phim, anh liền nói chuyện về phim với cô, chỉ có điều anh không thích thể loại mà cô thích. Lục Sa dẫn Giang Nguyệt đến một cửa hàng bán băng đĩa trong ngõ hẻm. Lục Sa dẫn cô đi vào trong một cách thành thạo, kéo một cái ghế cho cô ngồi còn mình thì ngồi xổm ở bên cạnh. Anh lấy từ trong góc ra bốn tập đĩa đưa cho Giang Nguyệt. Giang Nguyệt chọn những kiệt tác bậc thầy chán chết, trong khi Lục Sa chỉ chọn những tác phẩm về võ thuật, khảo học viễn tượng và lịch sử. Sau lần này, hai người thường xuyên đi cùng nhau, mua xong đĩa lại cùng nhau đi ăn cơm. Dần dà Lục Sa trở thành người bạn thân thiết nhất của cô ở trường đại học.

Trước Lục Sa, Giang Nguyệt chơi với ai cũng chỉ nhàn nhạt. Trong kí túc, cô rất cởi mở, nhưng cũng rất biết nhẫn nhịn. Cho dù có điều bất mãn cũng chỉ giấu trong lòng, không chịu nói ra. Trong kí túc, Mao Hiểu Thần và Lí Hình vì chuyện ai đổ rác mà cãi nhau ầm ĩ, nhưng sau đó hai người lại trở thành bạn thân thiết của nhau. Giang nguyệt đối xử với ai cũng rất hiền hòa, nhưng không chơi thân với bất kì ai.

Cô là người không bao giờ biết sợ sự cô đơn, cũng không sợ bị cô lập. Chỉ có điều trong đám đông náo nhiệt sẽ khiến cô cảm nhận được mình cô đơn đến mức độ nào. Đây là điều khiến cô cảm thấy khó chịu nhất. Giờ có Lục Sa làm bạn Giang Nguyệt có chút thoải mái khi nhận sự quan tâm từ anh, ăn cơm có người ăn cùng, đi dạo có người đi cùng, đánh vợt cũng có đối thủ. Thậm chí khi có chuyện không vui với bạn bè cùng phòng cô cũng nói cho anh nghe. Trước đây cô thường gặm nhấm những chuyện này một mình, nhưng giờ cô có thể trút hết ra thấy thoải mái hơn nhiều.

Tính kĩ ra thì hai người quen biết nhau chưa quá một tháng, nhưng Giang Nguyệt có cảm giác Lục Sa như một người bạn lâu năm. Đúng lúc Giang Nguyệt nghĩ rằng, giữa trai gái với nhau hoàn toàn có thể có tình bạn trong sáng, cô và Lục Sa chính là một ví dụ, thì Lục Sa đã dùng hành động để chứng tỏ nhận thức của cô là sai lầm.

Hôm ấy là thứ sáu, hơn chín giờ tối, Giang Nguyệt vẫn đang ở trong căn phòng viết thư kiện, trả lời câu hỏi cho việc chi phí đi lại ột học giả nước ngoài thì Lục Sa đẩy cửa bước vào trong tay xách rất nhiều đồ.

Giang Nguyệt tròn tròn mắt: “Anh làm gì thế?”

Lục Sa đặt bút nghiên xuống, nói: “À, chút chuyện vặt hai sư huynh giao cho ý mà. Bọn họ phải bảo vệ luận án nhưng quên mất không in bìa, thế là bắt anh phải viết cho họ. Trước đây anh cũng từng làm những việc này nhưng bây giờ đi in thì tiện hơn nhiều!”

Gian phòng này là Tề Thành Anh cung cấp cho các nghiên cứu sinh của mình để làm chỗ tự học, bàn học rất to mỗi bàn đều có một bộ máy tính điều kiện đầy đủ khiến người ngoài nhìn vào phát thèm. Vì là cuối tuần nên mọi người trong văn phòng đều đã về hết cả, giờ chỉ còn Lục Sa và Giang Nguyệt.

Giang Nguyệt giúp Lục Sa mài mực, Lục Sa trải giấy ra, tính toán bố cục tờ giấy. Giang nguyệt đứng bên cạnh quan sát, trong lòng không khỏi khâm phục: “Thật không ngờ anh cũng biết viết kiểu chữ này, còn viết rất đẹp nữa chứ! Anh luyện kiểu gì thế?”

Lục Sa nhăn nhó nói: “Từ nhỏ anh đã bị ông nội ép phải luyện rồi! Khổ lắm! Lúc đó anh nhỏ xíu, ngày nào cũng viết xong năm tờ giấy chữ hoa và ba tờ chữ thường không xong là không được đi ngủ, sáng hôm sau còn phải dậy sớm tiếp tục tập viết nữa”

Giang Nguyệt tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ: “Được luyện từ bé như anh mới giỏi. Em cũng thích thư pháp nhưng không viết được cánh tay không linh hoạt”

Lục Sa nhướn mày cười: “Nào nào lại đây, viết cho anh xem nào, đại sư này sẽ dạy em miễn phí!”

Giang Nguyệt chẳng ngại ngần đón lấy bút trên tay Lục Sa, viết câu: “Giang biên hà nhân sơ kiến nguyệt”
“Cũng không tồi cô nhóc ạ! Chỉ có điều nét móc này của em viết chưa tự nhiên còn dày quá, phải thế này!”
Anh viết cho cô xem, Giang Nguyệt xem xong liền cầm bút thử. Lúc viết đến nét móc Lục Sa liền cầm tay cô dạy cô viết nét ngang...

Bàn tay của cô lạnh đúng như anh tưởng tượng, anh chợt nhớ đến một câu: “Nhất thụ thủ mình như ngọc”

Trong văn phòng có bật điều hòa, áo khoác của Giang Nguyệt cởi để ở bên, chỉ mặc chiếc áo len đen bên trong là chiếc áo sơ mi màu đỏ sẫm. Lục Sa đứng đằng sau cô chỉ cúi xuống là nhìn thấy cổ của cô, trắng ngần và thon gọn, bởi vì cô cúi đầu nên ngay cả lớp da dưới cổ cũng hiện ra, kiểu nửa kín nửa hở này rất kích thích người khác. Lục Sa chậm chậm cúi xuống, ghé sát mặt, cuối cùng đặt môi lên cổ cô. Anh hôn rất nhẹ để lại trên đó một dấu vết mờ mờ. Lục Sa đứng thẳng người, thả tay Giang Nguyệt ra. Anh khẽ ho một tiếng khuôn mặt vì hành động vừa rồi mà hơi đỏ lên.

“Giang Nguyệt em biết không?”, anh dừng lại hồi lâu rồi nói: “Anh rất thích em!”

Giang Nguyệt vẫn đứng quay lưng về phía anh, khoanh khắc anh chạm môi vào cổ cô sau cảm giác kinh ngạc là sự đau đớn. Cô nhớ đến người ấy, anh đặc biệt thích bẹo cổ cô.

Giang Nguyệt nhất thời không biết trả lời thế nào với những gì Lục Sa nói. Cuối cùng nghĩ thế nào cô liền nói thế ấy: “Anh thích em, đương nhiên em rất vui. Em cũng rất thích anh nhưng không phải kiểu thích ấy”

Đáp án ấy quay vòng vòng trong đầu Lục Sa giây lát, anh mỉm cười nói: “Không sao, anh thích là được rồi”

Lục Sa là người Hà Bắc tính cách rất khảng khái, thế nhưng không biết tại sao ở trước mặt Giang Nguyệt anh lại trở nên nhẹ nhàng và dịu dàng như vậy. Anh nghĩ bất cứ người đàn ông nào đều như thế khi gặp được người con gái mà mình thích.

Giới hạn tình bạn là ở đâu thì đấy chính là khởi điểm của tình yêu. Giang Nguyệt không biết cô và Lục Sa có phải là như vậy không nữa?

Thật kì lạ, tối ấy sau khi chia tay, lúc gặp lại cả hai đều không cảm thấy ngại ngùng. Cả hai đều thể hiện rõ thái độ rồi nên cũng thẳng thắn hơn. Còn người Lục Sa có rất nhiều điểm tốt, anh không bao giờ dò la và luôn chấp nhận mọi thứ về cô. Giang Nguyệt có thể thoải mái thể hiện cái tôi trước mặt anh. Cô dám xì mặt ra khi không vui, chẳng chút giấu diếm khi trước mặt anh. Có đôi khi cô thậm chí còn nói với anh: “Em không vui!”, thế là Lục Sa liền nghĩ cách chọc cho cô vui, hoặc giúp cô phân tích nguyên nhân không vui. Nếu Giang Nguyệt không chịu nói ra thì Lục Sa cũng không truy hỏi. Tất cả mọi người đều nghĩ hai người là một cặp.

Bạn bè của Lục Sa cứ gặp Giang Nguyệt là trêu đùa nhưng cô cũng không lấy làm bực bội. Cô không có cảm giác tim đập loạn nhịp nhưng ai lại đi từ chối thứ tình bạn tốt đẹp thế này.

Một hôm Giang Nguyệt phát hiện ra mình đã xem hết các bộ phim 007. Lúc này cô mới phát hiện ra Lục Sa đã âm thầm cải tạo con người cô. Trước đây cô thanh cao như vậy tuyệt đối không xem mấy loại phim tầm thường, khinh dễ những bộ phim mì ăn liền, bây giờ ngay cả phim Mỹ cô cũng xem, hơn nữa còn ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Sự thực là Lục Sa không hề cải tạo cô, anh chỉ đánh thức một mặt khác trong con người cô mà thôi.

Giang Quân luôn dạy cô đừng so sánh với người khác, mà cô đúng là chẳng bao giờ nghĩ đến cạnh tranh cao thấp với người khác. Bởi vì tiêu chuẩn hành sự của cô chỉ có một, đó là nhận được sự công nhận của Giang Quân. Cô đọc tất cả những loại sách cao siêu bởi vì anh thích những con người có trí tuệ. Cô tiếp cận nghệ thuật tạo nhả vì anh thích thưởng thức nghệ thuật, cứ như vậy để tiếp cận anh cô đã giấu đi cái tôi của mình. Nhưng dù gì cô cũng là một cô gái trẻ mà thế giới này lại muôn màu muôn vẻ.

Giang Nguyệt nghĩ có thể bản thân cô vốn chẳng là người có trí hướng lớn nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện sau này không có thành tích gì, không có sự nghiệp gì là cô lại cảm thấy hoang mang, bất an, bởi vì như vậy không biết sẽ làm Giang Quân thất vọng đến mức nào.

Cho dù có thân thiết với Lục Sa như thế nào đi chăng nữa, Giang Nguyệt cũng không bao giờ nhắc đến mối lo này với anh. Tất cả những gì liên quan đến Giang Quân cô đều cất kỹ trong lòng.

Tết dương lịch năm 2002 mới sáng sớm Lục Sa đã đến trước cửa kí túc nữ, anh ngồi trên chiếc ghế gỗ bên vườn hoa chờ Giang Nguyệt. Hai người đã hẹn ngày đầu tiên của năm mới sẽ đi leo núi Vụ Phong ở Khang Châu.

Tối qua đã nói rõ chín giờ sáng sẽ gặp nhau để lên đường, nhưng đến tận chín giờ mười lăm phút mà vẫn chưa thấy Giang Nguyệt xuất hiện, Lục Sa cứ đợi rồi lại đợi, cuối cùng không đợi được nữa liền gọi điện lên kí túc của cô.

Người nghe điện là Mao Mao cô gọi Giang Nguyệt: “Anh Lục gọi này”

“Mao Mao cậu mang điện thoại qua đây cho tớ được không?”

Giang Nguyệt nằm trên giường, người quần chăn, thò đầu ra ngoài, đón lấy ông nghe nói: “A lô”

“Đồ mèo lười em thất tín thế à có dậy không thì bảo?” nghĩ đến việc cô vẫn còn nằm trên giường Lục Sa vừa tức, vừa buồn cười.

“Hôm nay chúng ta không đi có được không? Em đau đầu quá!”

Nghe giọng Giang Nguyệt Lục Sa cảm thấy có gì đó không ổn, giọng nghe ngàn ngạt chẳng có chút sức lực nào. Anh vội hỏi: “Em bị cảm à? Có bị sốt không?”

“Em không biết chỉ cảm thấy lạnh và đau đầu thôi!”

“Chắc chắn là bị sốt rồi. Em mau xuống đi, anh đưa em đến phòng y tế!”

“Có thể không đi không? Em không muốn động đây nữa. Nằm một chút là đỡ thôi!”

Lục Sa nghiêm giọng: “Không được, anh cho em ba phút, em phải xuống ngay không có anh sẽ lên công em xuống đấy!”

Giang Nguyệt bất đắc dĩ phải dậy, mặc áo len vào, mơ mơ màng màng xuống lầu.

Lục Sa đứng ở dưới, nhìn thấy cô liền chạy lại. Anh đặt tay lên trán cô xong lại dùng đầu ngón tay chạm lên tai trái cô, rồi lớn tiếng trách: “Sốt đến thế này rồi còn bảo không sao? Đi thôi! Ngồi sau xe anh!” Lục Sa vừa nói vừa đưa tay ra sau đội cái mũ len lên đầu cô, sau đó lại lấy khăn quàng cổ của mình quàng lên cổ cho cô.

Giang Nguyệt bị bịt kín mít, sau đó bị ấn ngồi xuống xe. Lục Sa đeo cô lái như bay đến phòng y tế của trường.

Giang Nguyệt yếu thế, Lục Sa lại lo lắng sốt ruột đến vậy, cả hai lại không chú ý đến dưới gốc cây đã trụi lá kia, có một người đàn ông đang im lặng đứng nhìn họ.

Giang Quân gọi di động cho Giang Nguyệt nhưng không có ai nghe, rồi lại gọi đến kí túc cô ấy nói Giang Nguyệt mới vừa xuống lầu. Anh xuống xe đi về phía kí túc của cô, thầm nghĩ chắc sẽ gặp được cô. Quả nhiên là nhìn thấy cô. Anh nhìn thấy một nam sinh cao lớn đang thân mật xoa đầu cô. Còn cô khuôn mặt nhỏ nhắn vui trong cái mũ rộng, tay vòng qua eo chàng trai, dịu dàng dựa vào lưng anh. Giang Quân có thể nhận ra cô ấy rất tin tưởng anh ta.

Anh chẳng kịp gọi cô một tiếng hai người đã phóng vèo qua trước mắt anh.

Đến phòng y tế, Lục Sa giúp cô lấy số, Giang Nguyệt ngồi ở trong phòng hội chẩn nhiệt độ, mấy phút sau lấy kết quả, cô bị sốt đến ba mươi chín độ. Không thể không truyền nước, Giang Nguyệt ngồi trong phòng truyền nước nhăn nhó mặt mày: “Cô y tá à, cô tiêm nhẹ một chút có được không?”

Cô y tá chỉ mãi mê làm việc của mình, vỗ vỗ tay Giang Nguyệt tìm mạch máu: “Thả lỏng đi, tay nắm chặt lại, con bé này sao mạch máu lại nhỏ thế này!”

Giang Nguyệt càng nghe càng thấy sồn da gà.

“Đừng sợ nói chuyện với anh đi cho phân tán tư tưởng, một chút là xong ngay mà!” Lục Sa ôm lấy Giang Nguyệt cố ý che tầm nhìn của cô: “À, em cũng xem 19 tập 007 rồi, em thấy vụ án nào là thủ đoạn nhất?”

“Ngón tay vàng!” Giang Nguyệt vừa mới nói thì kim đã đâm vào tay rồi.

“Em thấy chưa không đau đúng không?” Lục Sa xách túi truyền, tìm chỗ cho Giang Nguyệt ngồi xuống. Anh lấy tay với quýt, bánh trái và nước lọc ở trong túi vốn chuẩn bị để đi leo núi, giơ ra trước mặt cô, hỏi: “Em có đói không? Truyền nước xong sẽ thấy dễ chịu hơn nhiều!”

Giang Nguyệt ngẩng mặt nhìn chai nước truyền nói: “Thế này bao giờ mới xong?”

Lục Sa cười: “Mới chỉ bắt đầu thôi, với tốc độ này, chắc chưa đến bốn tiếng là em chưa được đi đâu, đừng sốt ruột dù gì cũng có anh ở đây mà!”

Giang Nguyệt nhìn quanh giật giật tay áo Lục Sa nói: “Anh qua đây một chút, em có chuyện muốn nói!”

“Chuyện gì mà bí mật thế?” Lục Sa ghé sát Giang Nguyệt.

“Anh có thể mua cho em một túi cái đó...”

Lục Sa ngẩn người hỏi: “Cái đó?”

“Băng vệ sinh ấy!” Giang Nguyệt cúi kính nói, đám con trai thường ngày rất tinh ranh, thế mà đến lúc quan trọng toàn trở nên ngớ ngẩn.

“Ồ...ờ được, em có yêu cầu cụ thể nào không?”

Giang Nguyệt vừa cuống vừa tức: “Tùy anh, cái gì cũng được!”

“Qui, Mademoiselle!” Lục Sa lao đi.

Giang Nguyệt cười học được dăm ba câu tiếng Pháp đã thích thể hiện rồi. Cô nhấp một ngụm nước ở chai nước anh đã mở sẵn.

Lúc Giang Quân bước vào cô đang ngồi uống nước và ăn bánh xốp.

Giang Quân ngồi xuống cái ghế nhựa trước mặt cô, động tác rất dứt khoát.

Giang Nguyệt mắt mở to chớp chớp nhìn anh thăm thẳm: là anh sao tại sao lúc nào anh cũng đỉnh đạc như vậy, sao chẳng thấy lúc nào tinh thần anh sa sút, lúc nào cũng khiến cô phải trần trố?

“Là chú đây!” Giang Quân nhìn điệu bộ của cô cười nói: “Ngốc ạ!”

Hai người ngồi đối diện nhau lặng lẽ nhìn đối phương.

Hóa ra cô bị ốm, Giang Quân nhíu mày đặt tay lên trán cô. Tóc của cô xòa xòa trước ngực và lưng ghê sau lưng, mái tóc đen nổi bật trên khuôn mặt trắng bệch, quầng mắt thâm tím, đôi môi không còn hồng như đoá hoa tường vi thường ngày.

Sau giây lát, Giang Nguyệt phá vỡ sự im lặng: “Sao chú biết cháu ở đây!”

Giang Quân nói: “Chú nhìn thầy chàng trai đưa cháu đến đây từ trong này đi ra”

“Chú đến từ lâu rồi à!” cô không giám hỏi: “Chú đến tìm cháu ạ!”

“Chỉ mới đến một lúc thôi!”

Sau đó cả hai đều không nói gì, vì chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

“Cô ấy không đến cùng chú à?” cuối cùng vẫn là cô không kìm được lòng.

“Cô ấy đang ở sân bay, chú cũng qua đó ngay đây!” Anh hạ giọng nói: “Bọn chú đã có kế hoạch đi Jamaica từ sớm rồi!”

Giang nguyệt nhíu mày lại nói: “Bây giờ mà đi Caribe chắc là ẩm áp lắm, đâu đâu cũng có ánh nắng mặt trời. Hai người thật biết chọn địa điểm!” Ánh mắt cô vượt qua anh, hướng ra cái cây khô cằn bên ngoài cửa sổ, một hồi lâu cô khẽ nói: “Gọi là hôn nhân giấy phải không?”

Giang Quân không nghe rõ liền hỏi lại: “Cái gì cơ?”

“Paper wedding, kết hôn được một năm chẳng phải gọi như vậy sao?”

“Ừ! Hình như là vậy!” nói rồi anh liền chuyển chủ đề: “Ngày đầu tiên của năm mới sao cháu lại để bị ốm thế này!”

“Trời lạnh quá, hơn nữa cũng lâu lắm rồi không bị cảm, cũng nên bị sốt một lần chứ!”

“Sao cháu không về nhà, tối đi ngủ có thể bật điều hòa, như vậy sẽ không thấy lạnh nữa”

“Ở trường sẽ náo nhiệt hơn, hơn nữa cũng sắp thi rồi!”

Sự im lặng nặng nề lại bủa vây.

“Có bạn trai rồi à?” Lần này Giang Quân mở miệng trước, anh khẽ mỉm cười, xem ra: “Chính là người bạn này!”

“Anh ấy đối xử với cháu rất tốt!” Giang Nguyệt không trả lời thẳng vào câu hỏi, thừa nhận thì chẳng khác nào nói dối anh, còn phủ nhận thì lại lộ ra là mình yếu đuối.

“Thế thì tốt, chú thấy cậu ta cũng không tồi!”

Giang Quân đứng dậy nói: “Cháu nhớ tự chăm sóc bản thân, mặc thêm áo vào, đừng sợ khó coi, sức khỏe là quan trọng!” Anh hơi cúi xuống, ngón tay vuốt khóe môi cô, mỉm cười nói tiếp: “Vẫn chẳng khác gì đứa trẻ, miệng dính đầy vụn bánh mì đây này!”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh cho đến khi anh bỏ tay ra.

Giang Quân liền nói: “Chú đi đây!”

“Vâng cho cháu gửi lời chúc mừng năm mới đến thím!”

Giang Nguyệt nhét nốt nửa cái bánh còn lại vào miệng, phồng mang trộn mắt nuốt vào cổ. Không, không cô không muốn khóc. Tối qua cô đã khóc vì anh, giờ lại còn bị ốm nữa, giờ không thể khóc được.

Tối qua, khi cô đứng ở ngoài ban công, đối diện với khoảng không gian đen sì trước mặt, căn phòng đằng sau cũng tối đen, ngay cả bầu trời cũng chẳng có lấy một vì sao, chỉ có ánh đèn duy nhất, là ngọn đèn trên tay cô. Những cơn gió hung hãn tấp vào mặt cô.

Anh đang ở đâu, trong cái đêm như thế này anh đang ở đâu, cô không biết, nhưng giờ này năm ngoái, anh và cô dâu mới của anh đang ở bên nhau. Đó là đêm tân hôn của họ.

Lúc biết tin, cô cảm thấy đây đúng là một bi kịch, sao có thể như vậy? Một người một mức theo chủ nghĩa độc thân lại đi kết hôn. Nhưng đó chính là sự thực.

Cô gọi điện cho anh, anh nói: “Ừ! Chú sắp lấy vợ rồi!” cô hỏi anh: “Là ai!” anh nói: “Chính là dì Du mà lần trước cháu đã gặp!”

Đúng rồi, đúng rồi, con người anh làm việc gì cũng rất kín kẽ và chu đáo.

Cô tức lắm, liền chất vấn: “Chú không định nói cho cháu biết sao? Cũng không định cho cháu tham gia hôn lễ ư?” nửa năm nay anh xa cách cô thấy rõ, ngay cả chuyện kết hôn cũng là người khác nói cho cô biết.

“Chẳng phải cháu đã biết rồi đấy sao? Không làm lễ cưới, chỉ đến Khúc Thành quê cô ấy làm một bữa tiệc nhỏ thôi!”

“Tốt, tốt lắm!” Cô tức tối cúp điện thoại. Anh nói chuyện kết hôn bình thản như nói chuyện ngày mai trời mưa vậy. Cô chẳng có quyền gì, cũng chẳng có năng lực gì can thiệp vào quyết định của anh cả.

Nghỉ tết, Giang Nguyệt về Tề Ninh. Bởi vì anh đã làm đám cưới nên họ chuyển sang nơi ở mới. Trong sân căn nhà mới trổ mai trắng, những bông hoa bé xíu nở trắng cả cây. Hai người họ giành cho cô một phòng ở tầng một. Tất cả đồ đạc của cô: Sách, vở, đàn....đều có ở đó. Nhưng nơi này đã không còn là nhà của cô nữa.

Bố mẹ Du Tân Nhụy nhân kì nghỉ lễ cũng qua chơi. Thế là cả năm người cùng ở trong căn hộ này. Giang Nguyệt hạn chế ra vào, phần lớn thời gian cô ở trong gian phòng được phân ình. Cô không thể nhìn một người phụ nữ khác sánh vai đi bên anh, cứ nghĩ đến cảnh hai người họ thân mật hôn hít, ôm ấp nhau, nghĩ đến cảnh hai thân thể họ quấn chặt lấy nhau là cô lại không chịu nổi.

Cô sắp bị tưởng tượng này làm cho phát điên rồi.

Thế là chưa hết tết, Giang Nguyệt đã vội quay lại Khang Châu. Giang Quân rõ ràng rất hiểu quyết định của cô, vì thế anh không hề lên tiếng ngăn cản, nhưng anh cũng không cho cô có quá nhiều ảo tưởng.

Mấy hôm sau, anh liền mua một căn nhà ở Khang Châu cho cô, nằm ở ven hồ, đối diện trường đại học Z. Không gian không rộng lắm, nhưng đủ để một mình cô thoải mái. Giang Nguyệt dọn nhà thiết kế nội thất trang trí theo ý thích của anh. Sau khi trang trí xong, Giang Quân có đến thăm một lần, sau đó thì không đến nữa.

Mối quan hệ của họ, từ mùa hè diễn tiến đến mùa đông, những rạn nứt ngày càng lớn, lớn đến mức chẳng ai có thể vượt qua. Như vậy còn chưa đủ, anh còn cố tình xây dựng một vách băng trên những rạn nứt của họ, để cả hai có thể nhìn thấy nhau nhưng không thể vượt qua bức vách băng giá ấy.

Đêm khuya mùa đông, Giang Nguyệt đứng trên ban công của kí túc, nước mắt như mưa, giọt nước mắt đầu tiên đã rơi thế nào cô không còn nhớ nữa, là do những trận gió táp vào hay là do những quyết định tàn nhẫn của anh.

Lúc Lục Sa quay trở lại phòng truyền nước, Giang Nguyệt đã ngủ say trên cái ghế dựa, đầu nghiêng sang một bên, mái tóc che kín khuôn mặt, trên miệng cô vẫn còn dính vụn bánh. Lục Sa, để đầu cô dựa vào vai của mình.

Trong phòng truyền nước yên ắng vô cùng, trên cành cây ngoài cửa sổ có mấy chú chim đang líu ríu hót. Trên vai Lục Sa là Giang Nguyệt đang thở khe khẽ. Nếu khoảnh khắc này mà bảo anh hóa thành đá anh cũng cam tâm tình nguyện. Anh ngoảnh đầu sang chăm chú nhìn Giang Nguyệt, ánh mắt chậm rãi di chuyển trên mặt cô cho đến khi hình ảnh cô như khắc sâu vào trái tim anh. Lục Sa nhìn thấy những sợ lông mi của cô khe khẽ rung động trong gió nhẹ. Anh khẽ vuốt bờ mi cô. Cảm giác lạnh lạnh của nước mắt thấm vào tay anh. Cô khóc lúc nào vậy?

Một lúc sau Giang Nguyệt mới mở mắt ra. Thực ra cô không hề ngủ, cô chỉ nhắm mắt để nhớ đến Giang Quân. Cô biết Lục Sa đã về nhưng cô không biết phải làm thế nào để đối mặt với anh, cô cần có chút thời gian để quay trở lại với thực tại.

“Dậy rồi à?” Lục Sa khẽ hỏi.

“Ừ”

“Sao lại khóc?”

“Em có khóc đâu chỉ là muốn hắt hơi mà không được nên chảy nước mắt thôi!”

“Tội nghiệp sắp xong rồi, hay không cứ truyền bệnh sang anh cũng được!” Bờ môi Lục Sa ghé sát vào trán cô, dịu dàng nói.

“Này, anh nghiêm túc một chút nhé!” Giang Nguyệt phản đối, phòng truyền nước không đông người lắm nhưng dù sao cũng có người ngồi, hơn nữa cả hai lại đang ở trong phòng y tế của trường.

Lục Sa ngoan ngoãn dịch ra một chút nhưng lại đưa tay gạt lọn tóc vướng vào khóe môi Giang Nguyệt ra đằng sau, anh còn định nhân tiện lau sạch vụn bánh mì trên miệng cô, nhưng không thành. Giang Nguyệt

liền há miệng cắn ngón tay anh.

Những chiếc răng đều như hạt ngô của cô cắn vào ngón tay anh, cảm giác ngứa ngứa tê tê men theo bàn tay vào trái tim anh.

Lục Sa khe khẽ kêu lên: “Này chó con! Em mới là người cần phải nghiêm túc đây!”

Giang Nguyệt liền đập vào chân anh, cô vốn chỉ không muốn anh động chân động tay, hơn nữa đó là chỗ người ấy vừa chạm vào. Chỉ có điều Lục Sa vừa mắng là mặt cô lại đỏ bừng lên.

Trong lúc đùa nghịch, hai chai nước đã cạn, lấy thuốc xong Lục Sa đưa cô về. Sau khi ngọt nhạt với cô quản lí kí túc, Lục Sa cũng được đưa Giang Nguyệt lên tận phòng 408.

“Em nằm đi, anh đi mua cơm cho em, em muốn ăn gì!”

Giang Nguyệt nói: “Cháo trứng gà bây giờ chắc vẫn còn nhỉ?”

Lục Sa cười: “Thế thì có gì khó, em chờ chút!”

Trên hành lang vắng tanh của kí túc vang lên tiếng bước chân anh, Giang Nguyệt lắng tai nghe cho đến khi tiếng bước chân biến mất. Cô chẳng còn cách nào cảm động. Một người không thân thích vô duyên vô cớ quan tâm bạn, chỉ là vì anh ta thích bạn, hơn nữa còn không yêu cầu bạn phải đáp lại. Giang Nguyệt cũng không thể không thừa nhận sự ích kỉ của mình, trái tim cô đã dành chọn cho anh, vì anh mà khóc đến phát bệnh, nhưng lại chỉ biết lợi dụng ý tốt của người trước mặt, để mặc cho anh ấy vì mình mà chạy đôn chạy đáo.

Lúc Giang Nguyệt tỉnh lại đã là ba giờ chiều. Mùa đông nên mặt trời lặn sớm, lúc này, ánh sáng yếu ớt chiếu qua cửa sổ. Bởi vì đang là kì nghỉ tết nên Mao Tiêu Thần về nhà, Trần Hình và Lý Doanh Doanh đã rủ nhau đi dạo phố, trong kí túc vắng tanh. Im lặng đến mức nghe rõ cả tiếng giấy sách khe khẽ. Giang Nguyệt thò đầu ra nhìn Lục Sa, anh đang ngồi bên bàn học của cô, bật cái đèn bàn và im lặng đọc một cuốn sách.

“Anh vẫn ở đây à? Đang đọc cái gì thế?”

“Anh làm em tỉnh à?” Lục Sa giở cuốn sách lên cho cô xem. “Có muốn ngồi dậy ăn cháo không? Anh nghĩ em sẽ ngủ một giấc nên đã cho cháo vào trong cặp lồng giữ nhiệt của em rồi!”

Giang Nguyệt bò xuống giường đón lấy cái thìa và cặp lồng cháo mà anh đưa cho. Cô ăn một thìa cháo rồi đột nhiên lên tiếng: “Lục Sa à! Anh đừng đối xử tốt với em nữa!”

Lục Sa giả bộ như không nghe thấy nhặt cái hộp có in chữ “Trung Hoa” lên xem nói: “Ha, cái đuôi hồ li của em cuối cùng cũng lòi ra nhé. Sao không nói sớm cứ giả bộ hiền lành, khiến cho anh phải nhịn không dám hút thuốc! Cho anh một điếu hút thử xem nào?”

Giang Nguyệt khẽ cười, kéo ngăn kéo ra, lấy bật lửa cho anh.

Lục Sa đón lấy cái bật lửa châm một điếu và rít một hơi miệng không quên tấm tắc khen thuốc lá Trung Hoa. Lúc này anh cũng hiểu Giang Nguyệt không phải là một dòng suối trong mát. Anh không cho rằng con gái thì không được hút thuốc, nhưng có cô gái nào lại đi hút thuốc Trung Hoa, hơn nữa lại còn có bật lửa nữa, đúng là không hề đơn giản. Giang Nguyệt không bao giờ nhắc đến người nhà cô trước mặt anh. Cũng ít khi kể chuyện của cô trước khi vào đại học, có thể thấy hoàn cảnh gia đình cô không tồi, nhưng cách cô ăn mặc và đồ dùng của cô không mấy nổi bật.

Rốt cuộc trong lòng cô đang nghĩ gì? Người ấy là ai? Cô thường xuyên nhìn về nơi xa xăm với vẻ thất thần, vẻ mặt lúc nào cũng u uất, cho dù có vui thì đôi mắt ấy vẫn thoáng nét buồn buồn. Lục Sa cảm thấy càng gần cô càng cảm thấy khó hiểu, đồng thời càng gần lại càng bị thu hút. Cô đương nhiên không phải là một dòng suối trong, cô là một mặt hồ ở trên núi cao, anh bị cuốn vào trong vòng xoáy của cái hồ xanh thẳm ấy, nhưng lại chẳng hề có ý định vùng vẫy thoát thân.

Lục Sa dập đầu mẩu thuốc lá, mở cửa sổ ban công cho khói thuốc bay đi. Gió lạnh ùa vào căn phòng bỗng trở nên lạnh lẽo. Lục Sa lấy từ cuối giường của Giang Nguyệt cái túi sưởi, đã cắm điện cho ấm rồi đưa cho cô: “Cho em đặt lên bụng này!”

Giang Nguyệt ngại ngừng đón lấy đặt lên bụng dưới, chợt nhớ chuyện hồi sáng bảo anh đi mua băng vệ sinh, mặt cô lại đỏ bừng lên.

Lục Sa ngồi xuống trước mặt cô, cầm tì lên đầu gối của cô, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô. Anh khẽ khẽ nói như năn nỉ: “Giang Nguyệt, để anh ở bên cạnh em có được không?”

Tình cảm Lục Sa dành cho Giang Nguyệt khiến cô cảm thấy bất an, nhưng cô quá mệt mỏi, giống như một người đi trong đêm đông cần có một căn nhà nhỏ ấm cúng. Cô cũng cần có chút hơi ấm và sự an ủi. Cô vốn là con chó hoang không nhà, được người ta ban phát lòng tốt nên cô rất cảm kích. Nếu như cô có thể mang đến cho anh một chút vui vẻ cô cũng nguyện ở bên anh suốt đời.

Kết thúc kì thi cuối kì đã là ngày hai mươi bảy, tháng mười hai âm lịch. Lục Sa cố ở lại thêm vài ngày, thực sự không chịu nổi sự thúc giục của bố mẹ nữa anh mới đành mua vé tàu về nhà. Giang Nguyệt muốn tiễn anh ra ga nhưng anh từ chối, nói ga đông người lắm, nhưng tiễn thì vẫn phải tiễn cứ tiễn ra đến bến xe bus ở cổng trường là được rồi.

Ngày anh đi, bầu trời xanh thăm thẳm, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người anh. Giang Nguyệt nheo mắt nhìn chiếc xe đang đến gần. Lục Sa kéo tay cô, dùng sức siết mạnh một cái để thu hút sự chú ý của cô, trong lòng vô cùng không vui, nói: “Em mong anh đi đến thế sao?”

Anh kéo tay cô đưa lên miệng hôn một cái nói: “Giang Nguyệt, em phải đợi anh đây!”

Giang Nguyệt không giằng tay ra được cười nói: “Anh cứ làm như là sinh li tử biệt không bằng?”

Lục Sa tỏ vẻ buồn rầu: “Chiêu Tiêu hồn chuông của Dương Quá đã luyện như thế nào chẳng nhẽ em chưa từng nghe sao?”

Giang Nguyệt phì cười: “Tiểu Long Nữ người ta đi một phát tận mười sáu năm, còn anh thì sao, chẳng qua chỉ có hai mươi ngày là về thôi mà!”

Xe bus tuyến số 21 đã đến, Lục Sa ngồi ở ghế cạnh cửa sổ, xe chạy xa dần, anh vẫn vẫy tay chào Giang Nguyệt. Cái bóng bé nhỏ của cô đang dần khuất khỏi tầm mắt.

Anh không muốn đi. Sau trận ốm ấy, mối qua hệ của Lục Sa và Giang Nguyệt đã có sự thay đổi. cô không còn né tránh sự động chạm của anh nữa. Trước đây khi đi đường anh khoác vai cô, cô liền tránh, thậm chí có lần cô còn nhần tin bảo anh khi dạy viết chữ cần phải giữ khoảng cách ít nhất 20cm với cô. Nhưng hiện giờ một cô gái cho phép bạn có những hành động thân mật với cô ấy, có phải cô ấy đang chấp nhận bạn? Lục Sa đương nhiên không muốn rời xa cô trong giai đoạn quan trọng này. nhưng nghĩ đến chuyện nghỉ hè anh đã không về nhà rồi, nếu tết lại cũng không về nữa thì e bất hiếu quá. Anh hỏi Giang Nguyệt khi nào về nhà, lần nào cô cũng bảo vài ngày nữa, nhưng bao nhiêu ngày rồi vẫn chẳng thấy cô có biểu hiện định về nhà.

Tiền Lục Sa đi rồi Giang Nguyệt liền trở về. Trên đường đi chỗ nào cô cũng thấy các sinh viên hối hả kéo đồ đạc về nhà. Mỗi người đều có nhà để về, còn cô thì sao? Có nhà nào để mà về đây? Giang Nguyệt nghĩ cô không thể nào quay về được nữa. Nghỉ hè cô nói phải tham gia các hoạt động của trường, mặc dù hoạt động đó chỉ hai tuần là kết thúc, nhưng cũng nhờ cái lí do ấy mà cô có thể danh chính ngôn thuận không về Tề Ninh. Vậy thì lần này biết lí do gì đây?

Giang Nguyệt ở trên tầng tám, mọi người cũng đi hết rồi, ba cô bạn cùng phòng cũng về từ sớm rồi. Trương Ai Linh từng nói: “Chẳng có nơi nào vắng lặng bằng kí túc trường vào ngày lễ” Giang Nguyệt hít một hơi thật sâu, thu hết máy tính, điện thoại, kính mắt, cuốn sách đang đọc dở, và đồ dùng hàng ngày vào trong ba lô. Cuối cùng lấy một cái hộp giấy từ trong ngăn kéo ra, nhét vào túi, cô đeo ba lô đạp xe về căn hộ của mình ở hồ Hương Mật.

Lúc mở cửa ra cánh cửa vắng lặng như thường. Mặc dù có người quét dọn định kì nhưng Giang Nguyệt vẫn dùng máy hút bụi dọn dẹp qua một lượt.

Dọn dẹp xong, cô đứng giữa căn hộ, ngoảnh đầu nhìn quanh, tất cả đồ dùng đâu đã vào chỗ đấy, tuy nhiên ánh mắt cô dừng lại trên gói bưu kiện. Giang Nguyệt ôm gói bưu kiện, ngồi xuống ghế, cẩn thận mở hộp ra. Bên trong là một cái lon sắt, lắc lắc thấy xạo xạo, nghe như tiếng hạt ngọc trai va vào nhau. Jamaica

là nơi sản xuất ra cà phê blue Muotains. Anh luôn như vậy luôn muốn mang đến cho cô những gì tốt đẹp nhất trên thế giới.

Bên dưới lon sắt còn có một mảnh giấy ghi chú thích, không xưng hô, không kí tên chỉ vắn vện “Cà phê này có hàm lượng thấp nhưng vẫn không được uống nhiều”

Nét bút là nét chữ mà Giang Nguyệt vô cùng quen thuộc, màu mực cũng là màu mực Pelikan quen thuộc của cô. Có một đợt, cô rất thích sưu tầm đồ dùng học tập, thích mua bút mực, thích sử dụng các loại màu mực khác nhau. Giang Quân mang từ Đức về cho cô rất nhiều màu mực Pelikan, bày thành từng dãy ở trên bàn trông rất đẹp mắt. Anh từng đáp ứng mọi yêu cầu của cô. Thế mà bây giờ ngay cả lời nói và gặp mặt anh cũng keo kiệt với cô.

Giang Nguyệt cất lon cà phê vào trong ngăn kéo tủ đầu giường, vuốt thẳng mảnh giấy chú thích rồi cất vào trong cái hộp gỗ. Bao nhiêu năm nay không biết cô đã nhận bao nhiêu món quà chuyển phát nhanh kiểu này, những món quà ấy thứ thì đắt, thứ thì hiếm, nhưng món quà nào cũng có kèm theo một mảnh giấy nhỏ.

Giang Nguyệt đã giữ lại hết. Đây là sợi dây gắn kết giữa hai người cũng giống như việc cô tiêu tiền của anh, ở trong nhà do anh mua đều là sợi dây ràng buộc với anh.

Thực ra cách đây không lâu anh từng gọi cho cô, hỏi cô đã khỏi ốm chưa? Cô nói khỏi rồi, cảm ơn anh vì đã gửi cà phê cho cô. Anh chỉ ậm ừ đáp. Anh không bao giờ chủ động nhắc đến những món quà ấy, dường như đây là một chuyện đáng xấu hổ không bằng. Cú điện thoại ấy hết sức ngắn gọn. Một năm trở lại đây, các cuộc điện thoại giữa hai người đều như vậy.

5. Chương 5

Về chuyện tương lai, anh luôn có những sắp xếp chu đáo;

Tuy nhiên các tình tiết đều bị hiện thực làm thay đổi.

Mùa xuân kế hoạch của anh có dư vị của cổ tích, nhưng chẳng bao giờ thấy nó đến.

Anh giăng lưới kiếm tìm hạnh phúc nhưng chẳng thu lại được gì.

Anh chẳng bao giờ hiểu được, có một vạn cái tương lai hạnh phúc cũng không bằng một hiện tại ấm áp.

Anh chẳng bao giờ hiểu được, mỗi hiện tại chân thực đều từng là tương lai trong ảo tưởng của anh. Giang Nguyệt vào phòng mình, ngồi xuống mép giường lau tóc. Mái tóc dày và đen như mun xòa hết xuống trước mặt, cái máy sấy tóc kêu ro ro. Lúc Lục Sa đi vào phòng cô, cô gần như không nghe tiếng. Cô chỉ cảm thấy có một đôi bàn tay từ phía sau luồn vào tóc cô, Giang Nguyệt giật mình, suýt đánh rơi máy sấy tóc.

“Là anh mà!” Lục Sa ẩn vai cô xuống, đón lấy cái máy sấy từ tay cô, dịu giọng nói: “Để anh sấy tóc giúp em nhé!”

Giang Nguyệt ngẩng đầu, hất tóc trước mặt ra đằng sau, Lục Sa thấy cô đồng ý liền mau mắn ngồi ra sau lưng cô, nhẹ nhàng luồn tay vào tóc cô.

Lúc đầu mọi thứ đều rất bình thường, nhưng dần dần Giang Nguyệt cảm thấy hơi thở phía sau lưng ngày càng ghé lại gần. Cuối cùng cả người Lục Sa áp sát vào lưng cô, anh vòng tay ôm lấy cô. Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào gáy cô, chiếc máy sấy nằm bên giường vẫn kêu ro ro.

Giang Nguyệt khê nhúc nhích người, định thoát ra khỏi vòng tay ấy, nào ngờ kết quả lại ngược lại. Cô nhanh chóng cảm nhận được một “vật cứng” đang chọc vào người cô. Lục Sa đã đặt cô xuống giường, khê kéo chiếc áo sơ mi rộng của cô lên, giọng nói như ghen đi, như van xin cô: “Cho anh nhìn một cái, chỉ nhìn thôi có được không?”

Giang Nguyệt đâu khải không biết đây là một câu nói lừa gạt người khác? Nhưng cô ngẫm cho phép. Bởi vì lúc này cô cũng biết chuyện giữa nam và nữ rất cuộc như thế nào.

Cô nằm ngửa, khóa thân trước mặt anh. Khi nụ hôn nóng bỏng của chàng trai trẻ đặt lên môi cô, cô khẽ nhắm mắt lại. Khi anh quỳ giữa hai chân cô, thận trọng tìm cách đi vào, cô kiên nhẫn chờ đợi. Cảm giác đau đớn ập đến, sắc nhọn và nặng nề. Cô cắn chặt môi, để mình toàn tâm toàn ý cảm nhận. Cơ đau lùi dần, khoái cảm dâng lên. Cơ thể cô dập dềnh lên xuống, giống như hồi còn nhỏ ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, dập dềnh trên sóng nước. Sau đó cơ thể cô như run rẩy dữ dội, chỉ một lát sau, mọi thứ lại trở lại bình thường.

Lục Sa thở dốc nằm đè lên người cô, mặt mày thỏa mãn hỏi: “Anh có làm em đau không?”

“Có!” Giang Nguyệt khẽ đẩy anh ra, cộc lốc nói: “Nặng quá!”

Lục Sa xoay người nằm xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn ngực cô. Một lúc sau, anh ghé vào tai cô thì thầm: “Để anh hành em thêm một lần nữa có được không?”

Thanh niên luôn không biết mệt mỏi như vậy đấy. Lúc anh đi vào, cảm giác căng đau, khi anh đi ra, cảm giác trống trải, cô hoang mang giữa hai đầu, cô nghe thấy tiếng rên rỉ khe khẽ của mình. Hóa ra chuyện nam nữ chính là một sự tranh đoạt và cho đi như vậy đấy.

Suốt cả quá trình Giang Nguyệt đều không mở mắt. Laurence từng nói: “Mọi hành vi sex đều xuất phát từ bộ não”, vậy lúc ấy cô đang nghĩ đến cái gì?

Đêm càng lúc càng khuya, cuối cùng Lục Sa cũng chịu dừng lại, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Giang Nguyệt không thể nào ngủ được, cô cũng rất mệt, nhưng tiếng trái tim cô đang vang vọng khắp cơ thể, giống như một điệu nhạc vô hình đang khó nhọc diễn tấu.

Sáng sớm, điện thoại của Lục Sa đổ chuông, anh vui mừng chạy vào gác Giang Nguyệt. Lúc này, tất cả cảm giác lưu luyến mới bùng lên.

Khi tiếng chuông báo thức cứ réo rắt liên tục, Lục Sa đành phải bò dậy. Đánh răng rửa mặt xong anh lại đến bên giường của Giang Nguyệt, hôn lên môi cô nồng nàn, nói: “Em đừng dậy, ngủ thêm một lát đi, không cần tiễn anh đâu, đợi điện thoại của anh nhé!”

Giang Nguyệt đau nhức toàn thân, gật đầu nghe lời, nói: “Tạm biệt Lục Sa!”

Tiếng bánh xe va li xa dần, Lục Sa đi rồi. Ba phút sau, Giang Nguyệt nhận được tin nhắn của anh: “Nguyệt à, cảm ơn em. Anh yêu em!”

Anh muốn cảm ơn cái gì?

Giang Nguyệt ngẩng ra nhìn vết máu đỏ sẫm trên ga giường, trong lòng cô buồn vô hạn. Cô nhớ lại cái mùa hè năm trước, cái đêm ở bên bờ biển ấy, cuộc hoan lạc bị cắt ngang ấy... Kể từ đó về sau, trong mỗi lần hoan lạc, cô đều nhớ đến cái lần chưa hoàn thành ấy.

Giang Nguyệt ngồi dậy khỏi giường, kéo ga trải giường xuống, nhặt quần áo dưới đất lên, ném hết vào trong máy giặt.

Cô đứng trước gương trong bộ dạng không mảnh vải che thân, ngắm nhìn cơ thể mình bằng ánh mắt sắc bén nhất. Qua một đêm, cô đã có gì thay đổi? Trên ngực có hai vết hôn, bên trái, bên phải, mỗi bên một vết, đôi mắt thâm quầng, các cơ đau nhức. Ừm phải rồi, đương nhiên còn thiếu mất một thứ, ngoài ra thì chẳng còn gì khác biệt nữa.

Kì thực vẫn còn một thứ khác nữa. Cô không thể nhận ra sự trưởng thành nhàn nhạt trong đôi mắt mình, trên khóe môi còn hiện lên nụ cười mĩa mai. Giờ thì cô đã có trải nghiệm thực sự về chuyện nam nữ, cơ thể cô đã thoát xác trở thành một người đàn bà, cô đã tiến một bậc, có lẽ bây giờ cô đã đến gần người ấy hơn một chút rồi. Ít nhất lần sau đứng trước mặt anh, cô có thể hoàn toàn tự tin. Giang Nguyệt cảm thấy mình luôn là người đuổi theo, nhưng vẫn chưa đuổi kịp anh, bởi vì Giang Quân không hề có ý đợi cô, anh đi rất vội vã, vội vã như thể muốn thoát thân vậy.

Mở vòi nước ra, Giang Nguyệt vặn ở mức mạnh nhất. Dòng nước đập vào người cô, cuốn sạch mọi vết nhơ, tất cả những cuồng dại và nồng nàn mà Lục Sa để lại trên người cô đêm qua cũng bị dòng nước gột sạch. Chẳng nhẽ sinh mạng cũng bắt nguồn từ “thứ” trơn tuột này? Giang Nguyệt thực sự khó mà tin được.

Bốn ngày trước, cũng là ngày “sinh nhật” của cô, mới sáng ra cô đã nhận được một món quà gửi chuyển qua chuyển phát nhanh. Lần này, Giang Quân tặng cô một miếng ngọc. Miếng ngọc hình mặt trăng khuyết màu mỡ dề rất tinh xảo. Kèm theo là một mảnh giấy: “Miếng ngọc thuần khiết, dễ thương, lại trùng với cái tên của cháu, mong nó có thể đuổi tà cho cháu. Tặng cháu hai món đồ chơi, chúc Giang đại tiểu thư vạn tuế!”, Giang Nguyệt đọc lời nhắn của Giang Quân mà bật cười.

Hôm nay cô hai mươi tuổi. Anh cũng dốc hết tâm huyết để chuẩn bị món quà này tặng cô, hi vọng giành lấy một nụ cười của cô. Giang Nguyệt đeo miếng ngọc lên cổ, khi miếng ngọc chạm vào da thịt, cô bỗng thấy cảm giác hân hoan. Bởi vì thích nên cô đã gọi vào số của anh. Chẳng mấy chốc, điện thoại đã được kết nối, nhưng niềm vui lập tức bị dập tắt.

Lúc ấy Giang Quân đang ở bệnh viện, Du Tân Nhụy mới vừa bị sảy thai, phải đưa vào bệnh viện, anh định giấu nhen việc này. Nhưng Giang Nguyệt có thể nghe thấy tiếng khóc xé gan xé ruột của Du Tân Nhụy, cô truy hỏi, cuối cùng Giang Quân đành phải nói cho cô biết.

Giang Nguyệt hồi lâu sau mới lên tiếng: “Chú buồn lắm à?”

“Ừ. Chú vốn không định có con, nhưng nó lại đến. Khi chú đã quyết tâm chấp nhận nó, nó lại bỏ chú mà đi. Đấy chẳng phải ông trời trêu đùa con người thì là gì?”

Trái tim Giang Nguyệt như thắt lại khi nghe giọng nói nghẹn ngào của anh. Cô nói: “Chú à, chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, đừng nghĩ ngợi nhiều, hai người sẽ sớm có đứa khác thôi mà!” Thật không ngờ cô còn có thể nói ra những lời lẽ như vậy để an ủi anh.

Anh nói: “Không, không cần nữa, chú không cần. Nguyệt Nguyệt, chẳng phải chú đã có cháu rồi hay sao?”

Cô vội nói: “Đúng, chú vẫn còn có cháu!”

Anh nói: “Cháu là đứa bé chú yêu thương nhất!”

Giang Nguyệt im lặng, anh vẫn coi cô là một đứa bé. Giang Nguyệt cất món quà đi, cô nên an phận, không nên có mộng tưởng hảo huyền, làm người đừng nên tham lam.

Vật vã qua được một ngày, ngày hôm sau nào bộ của Giang Nguyệt mới nhận được toàn bộ thông tin qua điện thoại!

Anh ấy có con rồi! Cái tin này chẳng khác gì sấm đánh ngang tai. Vợ của anh đã có thai đứa con của anh, đây cũng là chuyện thường tình. Giang Nguyệt đương nhiên biết bọn học sẽ có con, cô không chỉ một lần nghĩ đến chuyện này. Nhưng khi chuyện ấy thành sự thật, khi nó hiển hiện ra trước mặt cô, sao cô có thể không nghĩ gì?

Giờ cô lại biết, hóa ra đứa bé xuất hiện như thế này.

Tắm rửa xong, Giang Nguyệt thay quần áo ra ngoài. Trên đường đi có qua hiệu thuốc, cô ngẫm nghĩ rồi tiếp tục đi, tìm một hiệu thuốc ở xa hơn. Cô bước vào, giả bộ như chẳng có chuyện gì, hỏi người bán thuốc bán cho cô thuốc tránh thai khẩn cấp. Sau đó cô qua cửa hàng bán tạp phẩm bên cạnh mua một chai nước. Mở chai nước ra, uống ực viên thuốc vào bụng, cô không thể không đề phòng nguy hiểm có thể xảy ra. Sau một đêm buông thả và mất ngủ, Giang Nguyệt lang thang trên con đường vào sáng mùa hạ, ánh mặt trời chói gắt khiến đầu óc cô quay cuồng.

Về đến nhà, Giang Nguyệt kéo hết các rèm cửa lại, căn phòng bỗng chốc tối sầm. Máy điện thoại trên bàn trang điểm chớp chớp đèn báo, có một tin nhắn, là của Lục Sa gửi đến: “Chuẩn bị cất cánh, nhưng anh đã bắt đầu nhớ em rồi!”

Giang Nguyệt đọc xong liền tắt máy, nằm lên chiếc giường vừa mới thay ga. Có lẽ chuyện đêm qua vẫn để lại chút tàn dư trong cô chăng? Giang Nguyệt có rất nhiều nghi vấn, nhưng lúc này cô chẳng có sức để nghĩ ngợi nhiều.

Có lẽ đợi ngủ dậy, cô sẽ phát hiện mọi việc chỉ là một cơn ác mộng. Cô sẽ quay lại buổi tang lễ năm cô bảy tuổi, cô độc giữa đám đông xa lạ, chẳng ai chú ý đến cô, càng chẳng ai muốn đưa cô đi.

Hết nghỉ hè, Giang Nguyệt lên năm thứ ba. Các môn chuyên ngành nhiều hơn trước, Giang Nguyệt cũng dần dần cảm thấy vất vả. Mặc dù mỗi học kì cô đều đạt được thành tích tốt, nhưng ai chẳng biết việc học đại học, cuối kì thi được kết quả cao với chuyện hàng ngày chăm chỉ học hành là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Mỗi lần cứ đến trước kì thi là lại mất mấy ngày trời, nghiền đủ các đề thi của những năm trước, học thuộc lòng đủ thứ trọng tâm kiến thức, lại cộng thêm với những kĩ năng thi được gọt rửa sau nhiều năm, giành được một điểm số cao cũng chẳng phải chuyện lạ thường. Giang Nguyệt cảm thấy đau đầu với những con số của môn kinh tế. Cô biết giờ có chăm chỉ cũng đã muộn rồi, cho dù có học bù cả hai năm cũng vô ích, bởi vì cô bây giờ hoàn toàn mất đi hứng thú với những thứ này.

Đến năm thứ ba, vấn đề tốt nghiệp đột nhiên nảy ra, đặc biệt là trong các trường đại học trọng điểm của thành phố, đám thanh niên đều sớm nghĩ đến kế hoạch cho tương lai. Lớp Giang Nguyệt cũng có một số người nghĩ đến chuyện học thạc sĩ, cũng có người muốn ra nước ngoài học, vô số người muốn học thêm những cái bằng khác ... Ai ai cũng nỗ lực phấn đấu.

Ở trong một môi trường như thế, Giang Nguyệt không thể không cân nhắc đến vấn đề sau khi tốt nghiệp của mình. Cô từng nghĩ, với tình trạng của cô hiện nay, muốn học thạc sĩ của một trường danh tiếng trong nước chẳng phải chuyện dễ dàng. Vậy thì tốt nghiệp xong đi làm, về Hằng Châu, cô sẽ trụ được chứ? Cô không tin tưởng vào bản thân. Nhưng nếu đi nơi khác, liệu Giang Quân có đồng ý? Liệu anh ấy có thất vọng? Cô lại lo lắng. Lục Sa cứ khuyên cô ra nước ngoài du học, cô cũng cảm thấy đây là con đường tốt nhất cho cô. Kết quả học tập của cô có thể đổi lấy cho cô một xuất phát điểm không tồi, cho dù có phải trả tiền học phí, cô cũng chẳng cần phải lo lắng. Nếu có thể xin học được ở một trường có tiếng, vậy thì chắc chắn Giang Quân cũng rất mừng.

Sau khi có quyết định, Giang Nguyệt bắt đầu xem tài liệu Toefl, ôn sách học thuộc lòng bảng từ đơn Gre. Tâm trạng của cô dần lắng xuống trong khi ôn tập cho thi cử.

Lục Sa cách cô cả một Thái Bình Dương, chênh lệch mười sáu tiếng đồng hồ, bên cô là ban ngày thì bên anh vẫn là ban đêm. Hai người thường liên lạc với nhau qua email, cũng có qua MSN, thỉnh thoảng buổi sáng hoặc tối cũng có nhận được điện thoại của anh.

Lục Sa kêu ca với cô rằng bài vở quá nhiều, lúc mới đến nghe giảng còn khó khăn, chuẩn bị một cái báo cáo mà phải thức mất mấy đêm liền, viết báo cáo xong còn phải nhờ người sửa hộ. Đương nhiên anh cũng nói rằng nhớ cô. Anh nói anh yêu cô, rất nhớ cô, có một lần mơ thấy cô, kết quả là đêm ấy đã phải “vẽ bản đồ”. Lúc ấy Giang Nguyệt còn chưa hiểu thế nào là vẽ bản đồ liền ngốc nghếch hỏi lại. Đợi đến khi biết được hàm ý thật sự của nó rồi mới đỏ mặt tía tai, vô cùng bối rối. Giang Nguyệt không biết liệu có phải đàn ông sau khi có quan hệ thân mật với phụ nữ đều trở nên tùy tiện hơn không? Bởi vì hai người từng nhìn thấy nhau trong tình trạng khỏa thân nên mọi thứ trở nên chẳng còn gì phải kiêng kị?

Về những chuyện đó, Giang Nguyệt chỉ biết khuyên nhủ anh chớ nóng lòng, từ từ sẽ thích nghi với môi trường và ngôn ngữ. Còn về những vấn đề khác, Giang Nguyệt không có ý kiến gì. Lục Sa nói rằng yêu cô, cô không thể nói ra được rằng cô cũng vậy. Nhưng Lục Sa nói rằng anh nhớ cô, cô cũng có thể nói ra rằng em cũng thế. Nhưng cô phát hiện ra rằng cô không hề nhớ anh đến mức không thể kìm nén được.

Giang Nguyệt đương nhiên có nhớ đến Lục Sa. Lúc một mình đi ra khỏi phòng tự học, những cơn gió đêm lạnh lạnh, tiếng côn trùng râm ran, mua thu tiêu điều đã đến rồi, cô cũng bắt đầu cảm thấy cô độc. Lúc một mình đi đến nhà ăn, trong cái nhà ăn rộng mênh mông, đâu đâu cũng thấy những cặp tình nhân tay trong tay, cô cũng cảm thấy cô độc. Khi có một mình xách hai chai nước, từ chỗ bán nước về kí túc, đôi tay đau nhức nhắc nhở cô rằng, khi có anh ở bên, cô có thể tận hưởng cảm giác được chăm sóc đến mức nào. Nhưng đó chỉ là những ý nghĩ vụt qua, chớp mắt đã tan biến. Lục Sa ở cách cô quá xa, sức mạnh của anh không thể chống đỡ cho cô, thậm chí ngay cả muốn chạm đến cũng không thể chạm nổi.

Mỗi lần Giang Nguyệt đọc mail hoặc nói chuyện với anh xong, cô đều cảm thấy áy náy, áy náy bởi mình không thể đáp lại những nhiệt tình của anh. Lục Sa càng nói yêu cô, cô càng cảm thấy nặng nề. Giang Nguyệt chẳng muốn làm anh tổn thương, nhưng cô lại đang ép buộc mình phải yêu anh. Cô bắt đầu tự kiểm điểm sự tùy tiện của mình một năm nay, cô tự trách bản thân quá nông nổi, để đến nỗi phải lâm vào

cảnh này.

Giang Nguyệt thầm mong Lục Sa sẽ có bạn gái ở bên Mĩ, sau đó sẽ yêu cô ấy điên cuồng, hoặc tìm được một người yêu nào đó trong số những du học sinh ở đó. Cho dù thế nào, như vậy cô cũng sẽ cảm thấy yên tâm hơn.

Có một lần trên MSN, Lục Sa từng nhắc đến có một cô sinh viên Trung Quốc học cùng anh môn thống kê chuyên ngành đang có ý với anh, thường xuyên mang tương ớt của Trung Quốc sang cho anh. Giang Nguyệt cho rằng cơ hội đã đến, cô bắt đầu thận trọng nói, bảo anh đừng lạnh nhạt với con gái quá, sau đó nói rằng nếu tìm được cô gái nào thích hợp thì đừng bỏ lỡ. Lục Sa hỏi cô có ý gì. Giang Nguyệt liền cười ha ha, nói: “Đang tuổi thanh niên, có kết vài người cũng là chuyện thường.”

Lục Sa nói: “Em đang ghen đấy à?”

Giang Nguyệt liền gõ một câu: “Em không muốn làm anh lỡ dở.” Cô ngẫm nghĩ, chuyện này nên nói cho sớm thì hơn, thế là ấn phím gửi đi. Lục Sa không đáp lại, một lát sau, nick của anh tối đi. Giang Nguyệt kéo lịch sử cuộc nói chuyện xuống, cô không dám chắc anh có nhận được không, biết đâu mạng bị ngắt nửa chừng.

Sự thật là Lục Sa đã nhận được câu đó. Anh cũng đoán được tiếp theo cô sẽ nói gì. Ngay từ đầu anh đã biết Giang Nguyệt chẳng có tình cảm gì sâu đậm với mình, hoặc giữa hai người vẫn chưa phải là kiểu thích và lời cuốn lẩn nhau. Anh cứ tự bảo mình, chỉ cần ở bên cô, rồi sẽ có một ngày cô phát hiện, bản thân mình đã dần yêu anh, ít nhất cũng không rời xa anh được.

Đêm trước khi anh đi, anh làm tình với cô, khi anh phát hiện ra mình là người đàn ông đầu tiên của cô, anh kinh ngạc và vui mừng lắm. Có một hôm anh liếc qua ti vi, HBO đang phát một bộ phim, chuyên gia tình yêu trong phim có nói: phụ nữ sẽ nảy sinh cảm giác dựa dẫm vào người đàn ông có quan hệ tình dục với cô ấy. Anh nghĩ ngay đến Giang Nguyệt, nhớ đến thân hình mềm mại và tuyệt mỹ của cô đêm ấy. Nhưng sau đó anh phát hiện ra sự việc không hề như vậy. Càng những lần nói chuyện về sau, anh càng nhận ra sự lạnh nhạt và đối phó của Giang Nguyệt. Khi nhìn thấy câu nhắn ấy của cô, Lục Sa ngây ra hồi lâu, phải chất vấn cô ra sao đây? Anh lại càng sợ cô nói ra đáp án. Anh tưởng rằng không nghe là sẽ không có chuyện gì, cả hai vẫn có thể như trước đây.

Giang Nguyệt chờ ba ngày liền, suốt ba ngày anh không liên lạc gì với cô. Giang Nguyệt check hòm thư nhưng không thấy có thư đến, lên MSN cũng không thấy anh online, hỏi bạn cùng phòng cũng không có số điện thoại của anh. Sự bất thường ấy khiến Giang Nguyệt chắc chắn Lục Sa đã biết rồi. Nếu đã như vậy rồi thì cứ nói rõ cho xong.

Giang Nguyệt viết cho anh một bức thư, trong thư cô viết: “Lục Sa, anh là một người tốt. Nhưng em không thể yêu anh, em không thể làm hại anh nữa. Em rất xin lỗi, cũng rất lấy làm tiếc!”

Cuối cùng cũng nhận được thông điệp. Lục Sa đọc đi đọc lại sáu lần bức thư ngắn ngủi ấy. Ánh trăng chiếu vào cửa sổ, hắt những cái bóng xuống nền nhà. Lục Sa cả đời đều thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ gặp phải trắc trở hay vấp vấp, nhưng chuyện tình cảm lần này đã để lại một ám ảnh trong lòng anh.

Anh nghĩ hay là thôi, trước mắt còn rất nhiều chuyện cần anh phải dốc sức nỗ lực. Anh đứng trước cửa sổ, rít hết điếu thuốc lá. Những cơn gió lướt qua, tiếng lá cây xào xạc. Chỉ mong nỗi đau thất tình chỉ như những làn gió lướt qua lá cây, gió đi rồi, lá cây sẽ lại yên tĩnh.

Cấu tạo tâm lý đàn ông và đàn bà khác nhau như vậy đấy. Chuyện tình cảm đối với họ mà nói không phải là tất cả, xây dựng sự nghiệp mới là cảm dỗ mãnh liệt đối với họ.

Về sau, không nhận được thư hồi âm của Lục Sa nữa, anh giống như chìm vào một bể cát mênh mông. Trong dòng người đông đúc, cách xa trùng dương, Giang Nguyệt không biết khi nào có thể gặp lại anh. Có thể một người đã mất đi một người bạn như vậy đấy.

Khi năm thứ ba kết thúc, Giang Nguyệt lấy được bằng Toefl và Gre. Gần một năm cặm cụi, khắc khổ học hành để đổi lại niềm hân hoan khi nhìn thấy kết quả.

Sau đó là kiểm tra thông tin trong trường, viết một bản tự thuật cá nhân, điền vào đơn xin. Giang Nguyệt lật tung hồ sơ của 500 trường lớn trên thế giới cũng vẫn chưa quyết định được là học ở trường nào. Quá

trình này có hơi giống bắt cô tự chọn nơi đi dày của mình. Châu Âu? Bắc Mỹ hay là châu Úc?

Giang Nguyệt xem bảng danh sách các giáo sư, đột nhiên nhớ ra lần trước cô và Lục Sa cùng làm việc với nhau ở viện nghiên cứu, từng trao đổi thư từ qua lại với giáo sư Madin nổi tiếng của khoa Đông Á trường Harvard, lúc họp có gặp mặt, giáo sư từng bảo cô theo học với ông. Giang Nguyệt chẳng còn ý nào hay hơn, cũng không muốn phải tốn công thuyết phục một giáo sư mà cô không quen. Thế nên cô đã viết thư cho giáo sư Madin, chính thức giới thiệu môi trường, hứng thú nghiên cứu của mình, đồng thời còn gửi kèm bảng điểm Toefl và Gre. Chỉ mấy hôm sau là giáo sư Madin đã gửi thư lại, nói rằng rất hài lòng về cô, hoan nghênh cô đến Harvard học, hơn nữa còn có thể cung cấp học bổng cho cô.

Lúc nhận được thư, Giang Nguyệt hơi có cảm giác mọi chuyện đã được định đoạt. Harvard là trường đại học mơ ước của không biết bao nhiêu người, hơn nữa còn có học bổng. Mặc dù Giang Quân sẵn sàng bỏ tiền học phí cho cô, nhưng giành được học bổng thì càng vinh dự hơn, áo gấm thêu cả hoa thì ai mà không thích? Chỉ có điều chuyên ngành của cô sẽ phải chuyển thành lịch sử kinh tế, hoàn toàn đi lệch ra khỏi quỹ đạo ban đầu của cô. Giang Nguyệt cảm thấy thật nực cười, hồi đầu một mực chọn ngành này tất cả là vì anh, thế mà giờ lại xa anh quá rồi.

Giang Nguyệt đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ tài liệu. Bắt đầu năm học mới, cô tìm hai giáo sư có danh tiếng của khoa nhờ viết giấy giới thiệu. Tề Thành Anh là một trong hai người. Ông hay tin Giang Nguyệt sẽ đến Harvard học liền ngạc nhiên nói: “Chẳng phải Lục Sa đang học ở Los Angeles hay sao? Sao em lại chạy đến Boston thế? Một đứa ở Tây Nam, một đứa ở Đông Bắc, cùng đến Mĩ mà vẫn cách nhau ngàn dặm!”

Giang Nguyệt nghe đến tên Lục Sa chợt thấy hoang mang. Cô gượng cười nói: “Có thể xin học được ở Harvard là cơ hội hiếm có mà thầy!”

Sau Lục Sa, Giang Nguyệt luôn rất thận trọng, cư xử với các nam sinh rất lễ độ, có chừng mực. Nếu đã không thể yêu người ta thì không thể làm hại họ được.

Nửa tháng sau, hai bức thư giới thiệu đều đã nằm trong tay cô. Giang Nguyệt tới bưu điện gửi túi tài liệu to đùng qua đường hàng không. Tiếp theo chỉ phải chờ đợi. Nông dân mùa xuân gieo hạt, mùa thu gặt hái. Những sinh viên xin đi du học như bọn cô cũng chờ đợi mùa thu để được gặt hái.

Khoảng thời gian này đột nhiên trở thành chân không, khoảng thời gian trước đã kết thúc, khoảng thời gian sau còn chưa bắt đầu. Cô hoàn toàn rảnh rang suốt ngày đọc tiểu thuyết, nghe nhạc, ngày nào cũng đến nhà ăn từ sớm chờ cơm. Lúc ấy cô dường như bị chứng ám ảnh cưỡng chế, suốt ngày nghêu ngao hát đi hát lại một bài hát mới Về hiện tại, về tương lai.

“Về hiện tại anh luôn có những sắp xếp chu đáo, tuy nhiên tình tiết kịch lại luôn bị hiện thực thay đổi...”

Câu hát ấy chất chứa đầy những bất lực bởi sự thật luôn trái với ước nguyện. Giang Nguyệt cảm thấy lời bài hát này là một sự trớ trêu, một bài học mà ai chưa từng hối hận sẽ không bao giờ hiểu được.

Cô không muốn khiến bản thân phải hối hận. Vì vậy, Tết năm ấy cô về Tề Ninh, cô chấp nhận làm một đứa trẻ ngoan ngoãn, coi như là để báo đáp ân tình của anh.

Hai tuần nghỉ Tết, Giang Nguyệt cố hết sức kiểm soát tầm mắt của mình, không để cho ánh mắt mình dừng lại trên người anh. Cô sắp kín lịch cho bản thân chạy bộ, bơi lội, tập đàn, luyện chữ, ngày nào cũng cười tươi hơn hở, lấy lòng bố mẹ Du Tân Nhụy. Những việc này đều rất khó, nhưng cô rất nỗ lực, mỗi người dường như đều cảm thấy vui vẻ, nhẹ nhõm. Cô cảm thấy công sức của mình cũng xứng đáng.

Đêm giao thừa, cả nhà họ đi ăn cơm tất niên tại một cửa hàng ở hồ Linh Dương. Về đến nhà, Giang Nguyệt biết mình nên ngồi xem ti vi với hai cụ già như thường ngày, hơn nữa ngày hôm ấy có phát chương trình đón Tết, nhưng cuối cùng cô không làm vậy. Xuống xe, Giang Nguyệt mượn cớ là có bạn đang đợi cô trên mạng để chuẩn đi. Về phòng mình, Giang Nguyệt nằm bò trên giường, nằm thẳng cẳng bất động, trong đầu chỉ hiện lên cảnh tượng vừa nãy.

Lúc bữa cơm tất niên gần kết thúc, cửa hàng có bắn pháo hoa ở bên bờ hồ. Trong tiếng nổ gián đoạn, Giang Nguyệt chợt nhớ đến một khoảnh khắc khác. Lúc ấy cũng có những tiếng nổ kinh thiên động địa như thế này. Cô không dám ngoảnh đầu sang nhìn anh, không dám xác nhận nội dung trong ánh mắt anh. Cô

không dám chắc liệu anh có còn nhớ đến cái đêm pháo hoa năm ấy không, có còn nhớ đến ngọn lửa bùng cháy trong họ đêm hôm ấy không.

Giang Quân nhìn cô, nhưng anh nhìn thấy Giang Nguyệt đang nhú mào, ánh mắt thần thờ nhìn ánh hào quang bên ngoài cửa sổ. Anh không biết thực ra cô vẫn đang nhìn hình ảnh khuôn mặt anh phản chiếu lên cửa kính, lúc ẩn lúc hiện dưới ánh sáng của pháo hoa.

Cứ nằm sấp như vậy cho đến khi Giang Nguyệt cảm thấy lồng ngực từng tức mới chịu ngồi dậy. Cô lắc lắc đầu, đi vào phòng tắm. Cô tin nước sẽ cuốn đi hết những buồn rầu trong lòng, cho dù chỉ một chút xíu cũng còn tốt hơn bây giờ.

Lúc Giang Quân đi vào phòng cô, cô đang sấy tóc bên cửa sổ. Giang Quân thậm chí không dám nghĩ tại sao mình lại vô thức đi đến trước cửa phòng cô như thế này.

Nhìn thấy cánh cửa chỉ khép hờ, anh đẩy cửa bước vào. Anh vốn chỉ định lặng lẽ nhìn cô một lát xem cô có ổn không. Ban này lúc xuống xe, cô có vẻ gì đó hoang mang như muốn trốn chạy.

Giang Quân đứng ngây ra ngoài cửa nhìn Giang Nguyệt. Cô cúi đầu, mái tóc dài buông xõa, ánh đèn vàng vọt chiếu lên mái tóc óng ả của cô, khiến cả người cô như đang chìm trong ánh hào quang.

Anh đứng hồi lâu, cuối cùng vẫn không nín được liền đi về phía cô. Anh ngồi xuống đối diện cô, dịu giọng trách: “Trời lạnh thế này mà đi mở cửa sổ, không sợ chết cóng à?”

Giang Nguyệt bị giọng nói đột ngột vang lên làm cho giật thót người, cô hoàn toàn không hay biết là anh vào: “Sao chú đi vào mà chẳng có chút tiếng động gì thế?”, cô buột miệng trách. Nói xong mới thấy giọng điệu sao quen thuộc thế, trước đây đã nhiều lần cô từng trách cứ anh như vậy.

Anh mỉm cười chỉ xuống chân nói: “Bởi vì chú đi đôi tất dày do cháu mua à!”

Đó là đôi tất mà mấy hôm trước Giang Nguyệt đi mua sắm đã mua về, là loại tất được dệt từ lông cừu rất mềm và ấm, rất thích hợp với mùa đông lạnh lẽo và ẩm ướt của Tề Ninh. Cô liền mua rất nhiều, ai cũng có phần tránh để anh phải nghĩ ngợi khi nhận quà.

Anh khẽ than thở: “Đã lâu lắm rồi cháu mới về nhà đón Tết. Năm nay trong nhà náo nhiệt hẳn!”

Cô đáp: “Vâng. Trong nhà bao nhiêu người như vậy mà chú còn chưa quen sao?” Giang Nguyệt còn nhớ trước đây anh ghét nhất là đông người, đi tiếp khách là chuyện không tránh được, nhưng ở trong không gian riêng của anh thì nhất định phải yên tĩnh. Cô cũng vậy. Rất nhiều điểm về tính cách của cô đều giống như một bản sao của anh, trong số đó có nhiều điểm là tự nhiên, nhưng có nhiều điểm là do cô cố ý xây dựng.

“Cũng vẫn ổn. Cô ấy sức khỏe không tốt, có bố mẹ ở bên chăm sóc chú cũng yên tâm hơn đôi chút. Hai ông bà đều khỏe mạnh, biết tự tìm thú vui lành, không cần chú phải bỏ tâm sức lo lắng!” Anh nói rất nhẹ, nhưng không khí trong phòng chợt đông cứng, không biết là bởi vì đóng cửa sổ lại hay là bởi vì anh vừa nhắc đến Du Tân Nhụy.

Lần này Giang Nguyệt về, thời gian tiếp xúc với Du Tân Nhụy nhiều hơn hẳn. Cô nhận ra Du Tân Nhụy rõ ràng là yếu đi, tinh thần sa sút, thể nhưng vẫn nhiệt tình quan tâm, thăm hỏi cô như bình thường. Giang Nguyệt nghĩ chắc Giang Quân đã nói qua thân thế của mình với Du Tân Nhụy, thế nên người phụ nữ có lòng nhân ái này đã cảm thấy đồng cảm với cô.

Du Tân Nhụy tỏ ra rất vui mừng về chuyện ra nước ngoài du học của cô, đã mấy lần khuyên cô phải học lấy cái bằng tiến sĩ rồi hãy về. Giang Nguyệt than thở, tiến sĩ ngành lịch sử kinh tế thì phải học đến năm nào mới tốt nghiệp được? Du Tân Nhụy liền lấy ví dụ rất nhiều cái tên về những bậc thầy nổi tiếng. Giang Nguyệt lúc ấy bỗng cảm thấy nhiệt huyết sục sôi, cảm thấy việc học hành là một sứ mệnh vĩ đại, cho dù có phải bỏ lỡ tuổi thanh xuân cũng không có gì đáng tiếc.

“Đến lúc cháu về trường thì có lẽ thủ tục đã được gửi về rồi. Chẳng mấy chốc là phải đi, sang năm không biết có về được không nữa.” Giang Nguyệt vòng tay ôm lấy đầu gối của mình.

“Cháu lớn rồi, đương nhiên sẽ phải xa bố mẹ, anh em thôi. Phải ra ngoài lăn lộn mới lớn lên được!”

Giang Nguyệt nhớ lại những lời cổ vũ, động viên của Du Tân Nhụy, chợt thấy bực mình, liền nói: “Cháu sợ cháu sẽ làm hai người phải thất vọng. Cháu không thể trở thành một học giả như thím nói được, cháu cũng không thể làm nên sự nghiệp lớn như chú. Cháu thích học, nhưng cháu không có sáng kiến, cũng không đủ thông minh!” Cô thở dài, “Cháu có lẽ chỉ có thể làm một người tầm thường mà thôi!” Đây là tảng đá ngaoan cố cứ đè nặng lên tâm lý Giang Nguyệt, cô càng nói càng cúi thấp đầu.

Giang Quân đưa tay nâng cằm Giang Nguyệt lên, cười nói: “Có đến mức phải ủ rũ thế không? Ai lúc còn trẻ mà không lo lắng như cháu?”

Cô nhìn anh, nói: “Chú, chú thì không...”

Anh lắc đầu, khẽ cười nói: “Chú thì khác, những lo lắng của chú thậm chí còn rất sâu. Đối mặt với nguy cơ, nếu không làm tốt sẽ hủy hoại tâm huyết của cả đời chú.” Anh nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt trầm ngâm.

Cô đặt tay lên đầu gối anh, ấn nhẹ rồi dịu giọng nói: “Chú làm được mà, bây giờ có mấy ai không biết đến thành công của chú đâu!”

Anh cười ảm đạm: “Trong thế giới của bọn chú khoe khoang là sự tầm thường nhất trên đời. Có rất nhiều thiên tài khi còn sống đều là người vô danh, u uất không được như ý muốn. Thực ra chỉ cần nhìn xa một chút, nghĩ thoáng một chút sẽ thấy chút danh vọng, lợi lộc của con người thực ra chẳng là cái gì!” Anh vỗ vỗ vào tay cô, nói: “Chú chưa bao giờ hi vọng cháu sẽ thành ông nọ bà kia. Cháu không cần phải áp lực vì sự kì vọng của người khác, cũng không cần tưởng tượng là chú kì vọng quá nhiều vào cháu. Nếu chú có bất kì kì vọng gì ở cháu, thì đó chính là hi vọng cháu được vui vẻ.”

Giang Nguyệt im lặng lắng nghe anh nói hết. Cô không nói lời nào. Vui vẻ ư? Vui vẻ là thứ mà cô chỉ nhìn thấy chứ không thể chạm vào, nếu cứ phải ép cô đi tìm kiếm nó, kết quả của sự tìm kiếm chính là sự trống rỗng, bởi vì hạnh phúc mà cô muốn có đang ở một nơi khác. Cô nghĩ, nếu có thể ngồi đối mặt với anh trong đêm khuya tĩnh mịch như thế này, cho dù không một câu nói ầm ập, cũng chẳng có những động chạm thân mật, đối với cô là tốt lắm rồi.

Tối hôm ấy, sau khi Giang Quân đi, Giang Nguyệt nghĩ, nếu như năm ấy hai người không bị gián đoạn, tất cả mọi thứ có lẽ đã khác? Có lẽ lúc này cô đang được nép chặt trong vòng tay anh chẳng? Thế giới của anh rộng lớn là vậy, nhưng thế giới của cô lại vô cùng nhỏ bé.

Đây là cuộc nói chuyện dài nhất giữa cô và Giang Quân trước khi cô đi Mỹ.

Tháng 5 năm 2004, hiệp hội chứng khoán đã đồng ý cho xây dựng một sàn chứng khoán, kể từ đó Giang Quân bắt đầu chuẩn bị đưa ngành bất động sản của Hằng Châu lên sàn giao dịch. Làm bất động sản cần vốn đầu tư lớn, lên sàn là cơ hội mà anh mong ngóng đã lâu.

Còn Giang Nguyệt cuối cùng cũng bắt đầu hành trình đến Mỹ. Cô đã đón ba cái mùa hè mát mẻ và ba mùa đông lạnh giá ở đó. Ở nơi ấy cô đã có những niềm vui của tuổi thanh xuân, cũng có những đau khổ và khi đau khổ lên đến đỉnh điểm, cô cũng có những oán trách cuộc đời.

6. Chương 6

Đêm khuya, ngọn lửa bùng lên ầm ập

Anh nằm trong căn phòng nhỏ

Nhắm chặt đôi mắt, linh hồn đã ngủ say

Giấc mộng ngọt ngào an ủi anh, ánh lửa trong phòng đã tắt ngấm.

Em xuất hiện từ trong bóng đêm, nở nụ cười đi về phía anh

Trắng tinh tựa mùa đông, ngọt ngào tựa mùa xuân

Ngồi gọn trong lòng anh, em yêu ơi, hãy ôm lấy anh!
Yêu thương anh, dịu dàng nhìn ngắm khuôn mặt già nua của anh
Bàn tay mềm mại và trắng trẻo của em ôm ghì lấy cổ anh
Gục đầu lên lồng ngực anh.
Em lại giờ đôi bàn tay trắng ngần, vuốt ve anh như trong giấc mộng.
Trong sự cô đơn, em dịu dàng xoa lên trán anh
Em tưởng anh đã ngủ, tình nghịch, cuồng si hôn lên trán anh
Khi anh nhắm mắt vào, trên trán, trên bờ môi
Em cười, như một linh hồn cuồng nhiệt hân hoan trong giấc mộng.

Trong ba năm, khi đêm khuya không thể chợp mắt, khi một mình cô độc giữa biển tuyết trắng mênh mông, thậm chí buổi sáng vươn vai sau khi tỉnh dậy, khi vui vẻ nhất hay khi đau đớn nhất, hoặc chỉ là trong khoảnh khắc nào đó, trái tim Giang Nguyệt liền nảy ra một ý nghĩ này: nếu giờ cô mắc trọng bệnh, không có thuốc nào chữa khỏi thì sao? Nếu như lúc này cô chết đi thì sẽ thế nào? Liệu anh có hối hận không? Hối hận đã để cô một thân một mình phiêu bạt ở bên ngoài, hối hận vì đã quá lạnh lùng đối với cô. Cô tay không tác sát, chẳng có thứ gì có thể nương tựa, duy chỉ có thể xác dùng làm vũ khí để trả thù anh. Mỗi lần nghĩ như vậy, cô lại cảm thấy vui.

Nhưng Giang Nguyệt chưa bao giờ nghĩ Giang Quân sẽ xảy ra sự cố ngoài ý muốn, sẽ mắc bệnh và thoi thóp ở trên giường. Cô chưa bao giờ nghĩ Giang Quân sẽ chết. Cô luôn tin rằng mọi thứ có thể thay đổi, trừ việc “anh tồn tại” là chuyện không bao giờ thay đổi, là vĩnh hằng, là không cần phải hoài nghi.

Nhưng cái niềm tin ấy đã bị hiện thực phá hỏng. Giang Nguyệt vuốt ve từng ngón tay anh, trước đây lúc nào bàn tay của anh cũng ấm áp, thế mà giờ bởi dịch truyền mà lạnh băng. Trong lòng Giang Nguyệt bùng lên một nỗi sợ hãi không thể nói thành lời, nhưng vẫn ổn, vẫn ổn, vẫn còn kịp.

Phát hiện Giang Quân tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của Giang Nguyệt là vùi mặt vào chăn, cô cứ khóc là đổ hết cả mắt. Kết quả là bộ dạng xấu xí của cô vẫn bị Giang Quân nhìn thấy. Anh khẽ cười, đặt tay lên mu bàn tay của cô, khẽ vuốt tay cô rồi hỏi: “Sao lại cắt tóc đi thế?”

Đây là câu đầu tiên anh nói với cô, giọng nói khàn khàn. Giang Nguyệt vẫn gục mặt xuống giường, giống như một con mèo nhỏ im lặng quấn vào chân chủ nhân của nó, Cô không hi vọng bất cứ thứ gì phá vỡ sự ấm áp này, nếu không phải cái cảm giác lạnh lạnh đánh thức cô thì có lẽ cô vẫn nghĩ cô đang nằm mơ.

“Cứ tưởng cắt đi thì mát, ai dè cắt đi cũng chẳng mát hơn bao nhiêu!” Giọng Giang Nguyệt nghèn nghẹt phát ra từ trong chăn.

“Tóc dài vẫn đẹp hơn, còn nhớ lúc cháu còn nhỏ, mỗi lần gội đầu đều bảo chú giúp cháu rẽ ngôi. Có những người không biết tên cháu, hỏi chú, chú liền bảo cháu tên là “tóc hai bím”. Giang Quân bắt đầu chìm vào hồi ức. Ánh đèn ngoài hành lang mờ nhạt khiến những bóng người cũng trở nên mờ ảo, càng khiến người ta dễ hoài niệm.

Một lát sau, Vương Hạo mang cháo gà vào. Giang Nguyệt cẩn thận đỡ Giang Quân ngồi dậy, ngồi nhìn anh ăn được nửa bát con. Ngay cả lúc anh đi vệ sinh, cô cũng phải đi theo. Giang Quân làm bộ hoang mang nói: “Tha cho chú đi, đợi chú thành ông già thật, làm phiền cháu cũng không muộn mà!”

Tối đó, Giang Nguyệt ở trong bệnh viện với Giang Quân rất lâu, hai người toàn nói những chuyện linh tinh, giống như chưa từng có khúc mắc gì, cũng chưa từng rời xa nhau.

Sau khi Vương Hạo đưa Giang Nguyệt về, một đợt sóng bùng cuộn lên trong lòng Giang Quân. Anh nhớ đến từng bức ảnh mà cô gửi về, hình ảnh cô đứng dựa sát vào anh chàng con lai đẹp trai đó, nụ cười hân hoan và diễm lệ. Đằng sau tấm ảnh còn có dòng chữ: “Đây là Alain của cháu”. Trong những cuộc điện thoại thưa thớt của cô, cô thường xuyên nhắc đến Alain: cùng đi vườn nho với Alain, cùng đi châu Âu với Alain, cùng ăn cơm với Alain ... cô chưa bao giờ nói thẳng chẳng chút e dè với anh về những cậu con trai khác. Hóa ra đây chính là Alain.

Vì vậy Giang Quân cứ tưởng là cô đã tìm được bến bờ ở nước ngoài, cho rằng cô sẽ không quay về nữa. Nhưng ba năm qua đi, cô lại quay về. Tháng Ba Giang Nguyệt về nước, thế mà tháng Chín mới nói cho anh biết, nói rằng đã thi tiến sĩ ngành triết học ở đại học Z, nhưng lại không nói vì sao cô quay về.

Giang Quân còn nhớ ngày hôm ấy ở trong quán trà ở đại học Z, anh hỏi cô vì sao chuyển ngành, lại còn học triết học.

Cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi đáp: “Triết học căn bản hơn các môn khoa học khác, cháu có rất nhiều băn khoăn về cuộc đời, nghĩ không ra, có thể triết học sẽ giải đáp giúp cháu. Nếu không giải đáp được, chí ít nó cũng có thể giúp cháu loại bỏ câu hỏi đó.”

Cô nói rất chậm, ánh mắt trong lành. Giang Quân không thể không thừa nhận cô đã là một quả chín, đã có “hạt giống” của mình, ngồi đối diện anh lúc ấy là một cá thể độc lập, có thể tự mình gánh vác tất cả sự lựa chọn của cuộc đời mình. Cô không còn chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến anh như trước đây, cũng không còn phải học hỏi kinh nghiệm từ anh.

Hôm nay gặp lại cô, mái tóc đã cắt ngắn, khuôn mặt tròn trĩnh vẫn còn nét trẻ con nhưng rất đẹp, đẹp đến rung động lòng người. Giang Quân thờ dãi, không thể phủ nhận, anh rất nhớ cô, một nỗi nhớ dài lâu.

Hôm sau, mới sáng sớm Giang Nguyệt đã vào bệnh viện, trên tay sách cặp lồng giữ nhiệt, bên trong đựng cháo kê, vai đeo ba lô, bên trong đựng cả đồng tiểu thuyết trinh thám, Ipod cũng tải đầy nhạc của The Beatles mà Giang Quân thích, còn cả mấy bộ quần áo và đồ dùng cá nhân mà Vương Hạo lấy từ khách sạn ra, có thể nói là đủ cả, chẳng thiếu thứ gì.

Giang Nguyệt múc cháo ra bát, đặt lên cái bàn nhỏ, mỉm cười bảo: “Bác sĩ nói ăn cái này là tốt nhất!”

Giang Quân ăn một miếng, hỏi: “Là cháu làm à? Dậy sớm thế sao? Ngủ có đủ giấc không?”

Giang Nguyệt ậm ừ rồi ngồi nhìn anh, Thu dọn bát đĩa xong, cô lấy nước cho anh súc miệng, nhìn thấy cằm anh đã mọc râu lởm chởm liền lấy dao cạo tự động ra, đưa cho anh. Cô làm mọi việc một cách rất thành thạo và tự nhiên, giống hệt như lúc trước còn ở chung với anh.

Gặp bác sĩ đến kiểm tra, Giang Nguyệt liền hỏi han tỉ mỉ mọi vấn đề cần chú ý, nghe thấy bác sĩ nói mười phần trăm những người bị xuất huyết dạ dày bị tử vong, cô thấy lo lắng vô cùng, vội lấy giấy bút ra ghi lại các món ăn nên ăn và không nên ăn, Sau đó, lúc Giang Quân phải truyền nước, cô liền ngồi trên ghế đọc sách qua điện thoại di động.

Giang Quân thấy cô chẳng có ý định rời đi liền nhướn mày hỏi: “Cháu không phải lên lớp à?”

“Học kì này cháu chọn có hai môn, một môn là của thầy giáo hướng dẫn của cháu, cháu đã xin thầy nghỉ rồi. Môn còn lại là chủ nghĩa Mác và trào lưu tư tưởng đương đại, chú cảm thấy có cần phải đi học không?” Giang Nguyệt ngoảnh đầu lại nhìn anh, trong lòng thầm nghĩ không biết anh đang nghĩ gì? Có phải lại muốn đuổi cô đi hay không?

Giang Quân hỏi: “Thế sao cháu không tranh thủ ngủ một giấc đi?”

“Mới ngủ dậy, cháu không buồn ngủ, cháu buồn ngủ ắt sẽ ngủ!”

Giang Quân lại tiếp tục hỏi: “Cháu đang xem cái gì trong tay thế?”

“Người tình Luân Đôn của Hồng Ánh. Một anh khóa trên đã gửi cho cháu bản hoàn chỉnh!” Nói đến đây, mặt Giang Nguyệt đỏ bừng lên, giống như đang xem phim đen bị người lớn phát hiện vậy.

“Lại còn có cả bản hoàn chỉnh cơ à?”

“Đó là...” Giang Nguyệt không biết phải giải thích thế nào, liền nói: “Ông chú tội nghiệp à, không cho chú làm việc là chú cảm thấy chán phải không?”

Giang Quân cười như mỉa mai hỏi vặn lại: “Chẳng nhẽ có người lại nghĩ cứ nằm như thế này thì thú vị sao?”

Cuối cùng hôm đó Giang Quân ngồi nghe nửa cuốn Bạch dạ hành. Cô ngồi ở bên cạnh anh, chậm rãi đọc cho anh nghe từng trang, từng trang một. Đọc đến chỗ nào hơi có động chạm đến vấn đề sex, giọng của cô khẽ run lên, đọc qua thật là nhanh. Giang Quân vốn chẳng cảm thấy gì, nhưng thấy cô như vậy anh bỗng

thấy căng thẳng. Chính sự căng thẳng này càng khiến không khí thêm phần kích thích. Cũng may những đoạn viết về sex chỉ viết ngắn gọn vài câu. Câu chuyện trong sách vừa tuyệt vọng vừa đau thương, anh dường như có thể nhận thấy chút ám áp từ trong sự bi thương ấy.

Cứ cách ngày Giang Nguyệt lại vào bệnh viện từ sớm. Tám giờ bác sĩ đến kiểm tra phòng, Giang Quân đòi xuất viện. Cuối cùng bác sĩ đồng ý, còn nhấn mạnh: “Ra viện thì được nhưng về nhà nhất định phải nằm tĩnh dưỡng.”

Trong khi Giang Quân và bác sĩ tranh luận với nhau, Giang Nguyệt cứ trầm ngâm không nói. Đợi bác sĩ đi rồi, Giang Nguyệt mới hỏi: “Chú muốn về Tề Ninh ư?”

Giang Quân trả lời qua cánh cửa nhà vệ sinh: “Không, chú vẫn phải ở Khang Châu một thời gian nữa. Bọn chú chuẩn bị hợp tác với học viện công trình của đại học Z, xây một viện nghiên cứu tàu thuyền. Đang chuẩn bị bàn bạc thì kết quả là phải nằm dài ở đây!” Anh thay quần áo bệnh viện ra, nặc áo sơ mi và quần âu màu đen vào. Quần áo cho dù có đơn giản nhưng mặc vào người anh vẫn trở nên rất phong cách.

“Chú có thể không ở khách sạn có được không? Về nhà có được không? Cháu ít tiết, để cháu nấu nướng, bác sĩ dặn rồi, phải tĩnh dưỡng, chú ý ăn uống, nghỉ ngơi. Cháu không yên tâm về chú!” Giang Nguyệt hỏi lại: “Thế có được không?”

Tại sao không? Lần này Giang Quân chẳng tìm được lý do nào để từ chối. Anh nhìn ánh mắt cô, ánh mắt chất chứa đầy tình cảm, khiến người khác không nỡ lòng từ chối. Nếu bản thân đã nghĩ như vậy, tại sao lại không chứ?

Anh luôn dùng lý chí để kiềm chế dục vọng, nhưng bao nhiêu năm nay anh không lần hoài nghi liệu mình làm vậy có đúng không? Cho dù là đúng cũng chưa chắc đã là tốt. Vì một cái gọi là chính xác mà anh đã bỏ đi quá nhiều thứ. Đến nay cuộc đời anh còn lại được bao nhiêu năm?

Thế nên anh đáp: “Cũng được, về nhà ở vậy!”

Chẳng qua chỉ là một câu nói hết sức bình thường nhưng lại khiến cho Giang Nguyệt vui mừng khôn xiết. Cô cũng chẳng giấu giếm tâm trạng vui vẻ của mình, toét miệng cười vui mừng, để lộ đôi má lúm sâu hoáy. Nhìn đôi má lúm ấy, Giang Quân cảm thấy dường như mình đã quá khát khe với cô, nhìn xem, nụ cười của cô ấy rạng rỡ đến thế kia cơ mà.

Giang Nguyệt nhìn vẻ mặt khác thường của anh, nói: “Trông cháu có gì bất thường ư?”

Giang Quân không trả lời mà chuyển sang một vấn đề khác chẳng hề liên quan: “Tổng Chí Hựu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sinh năm sáu ba, ừm, năm nay bốn mươi bốn ạ!” Giang Nguyệt thấy rất khó hiểu, sao tự nhiên lại hỏi đến Tổng Chí Hựu.

“Hai người quen nhau như thế nào?”

“Năm kia anh ấy giành được học bổng trợ cấp đến Harvard phỏng vấn các học giả, về sau chúng cháu quen nhau trong một buổi tụ tập!” Giang Nguyệt nghĩ, tốt nhất nên nói một cách đơn giản nhất

“Anh ta kết hôn chưa, có vợ chưa?”

“Li hôn rồi, hình như là có con trai, chỉ có điều hình như là vợ cũ nuôi con thì phải, tình hình cụ thể thì cháu không rõ!” Giang Nguyệt cảm thấy vấn đề càng lúc càng kì lạ.

“Là anh ta bảo cháu quay lại đây học tiến sĩ cùng với anh ta phải không?”

“Là anh ấy từng đề nghị như thế, nhưng cháu quay về là bởi vì cháu thích thế!”

Giang Quân lấy một điều thuốc từ trong hộp ra, kẹp trên tay nhưng không châm lửa, chỉ kẹp như vậy thôi. Anh nhú mày, sau đó cười khan: “Ha, anh ta lớn hơn cháu tới hai mươi tuổi đấy, lại có một đời vợ. Giang Nguyệt, chú nói cho cháu biết, hai người hoàn toàn không hợp nhìn rõ một mặt.”

Giang Nguyệt cũng nhú mày nói: “Thế thì đã làm sao ạ? Sao cháu chẳng hiểu chú nói gì thế nhỉ?”

“Chẳng phải anh ta đang theo đuổi cháu hay sao?” Giang Quân hỏi, rồi nói tiếp như rõ ràng mọi chuyện: “Cháu đừng có nói với chú là không nhé!”

“Cháu thừa nhận anh ấy có từng thích cháu. Nhưng...” Giang Nguyệt nghẹn lời không nói tiếp được.

Hồi lâu sau, cô mới chịu mở miệng, giọng nói rất nhỏ: “Anh ấy giúp cháu rất nhiều...”

“Thế nên cháu phải báo đáp ân tình của anh ta phải không? Cháu định làm Muse* hay là thế nào?”

(* Thường gọi là Muse thần nàng thơ, là biểu tượng của ngẫu hứng sáng tác thơ, văn học, nhạc, kịch...)

“Cháu...” Giang Nguyệt không biết phải phản bác thế nào, bởi vì trong con mắt của nhiều người, quan hệ giữa cô và Tổng Chí Hựu thật không rõ ràng chút nào, ngay cả các sinh viên trong trường đều nhận thấy Tổng Chí Hựu đối xử với Giang Nguyệt rất đặc biệt. Huống hồ bây giờ chuyện thầy trò yêu nhau trong trường chẳng phải là chuyện hiếm.

“Hay là cháu thích đàn ông lớn tuổi?” Lời nói vừa buột khỏi miệng, Giang Quân đã thấy ân hận.

Giang Nguyệt sững người, cô nghi ngờ không biết bản thân mình có nghe nhầm hay không.

Hồi lâu sau, Giang Nguyệt đứng dậy nói: “Hôm nay chúng ta đều mệt rồi, nghỉ sớm thôi!”

Giang Quân nhìn theo Giang Nguyệt về phòng đóng sầm cửa lại và biến mất đằng sau cánh cửa.

Anh lấy tay che mặt, miệng lẩm bẩm câu xin lỗi. Nhưng cô đâu có thể nghe thấy điều này, mà cho dù có nghe thấy thì lời cũng đã nói ra rồi, đâu thể thu lại được. Giang Quân không thể tin nổi mình lại có thể bĩ ổi và thâm độc đến như thế? Anh có còn là mình nữa không? Hay trong lòng anh bây giờ đang bị ma quỷ hoành hành.

Giang Nguyệt ngồi thu lu trên giường, đôi mắt nhìn trần trần lên bức tường trước mặt. Lần này cô không tức giận, chỉ cảm thấy rất buồn. Cô đã dốc toàn bộ tình cảm vào anh, vậy mà còn bị anh hiểu lầm. Anh tưởng rằng yêu thương là chuyện dễ thế sao?

Những đứa trẻ khác ngã khóc còn có thể lớn tiếng gọi bố mẹ, còn cô chỉ có thể gọi một tiếng “Chú ơi”. Từ trước đến giờ luôn là anh, tất cả cũng đều thuộc về anh. Chẳng ai có thể thay đổi những điều này ở cô.

Sau khi bình tĩnh lại, Giang Nguyệt vẫn không sao lý giải nổi, một người chỉ mới gặp mặt lần đầu như Tổng Chí Hựu sao có thể chộc giân anh đến mức ấy. Anh biết Lục Sa, cũng biết Alain, nhưng chưa bao giờ tra hỏi cô về họ. Tổng Chí Hựu chẳng qua chỉ là tuổi tác xấp xỉ anh, thế mà anh đã không chịu nổi ư? Hay là anh nghĩ rằng cô đã vạch rõ giới hạn, một khi chạm vào vạch giới hạn, cô sẽ phải chịu trừng phạt?

Giang Nguyệt nghe thấy tiếng anh gõ cửa, một hồi, hai hồi, tiếng anh gọi cô: “Nguyệt ơi!”

Cô không trả lời.

Anh cứ gọi cô như thế, và anh nói: “Chú xin lỗi.”

Một lát sau, anh lại nói: “Chú chỉ lo cho cháu, sợ cháu phải chịu khổ thôi!”

Giang Nguyệt bỗng dưng thấy thật buồn cười, anh nên biết chính anh là người khiến cô chịu khổ nhiều nhất. Trong tiếng anh có một từ là “bittersweet”, tình cảm cô dành cho anh từ trước đến giờ luôn lúc vui, lúc buồn, ngọt ngào luôn đi kèm với đắng cay. Có phải mỗi cuộc tình khắc cốt ghi xương đều có dư vị như vậy không?

Anh vẫn đứng bên ngoài cửa, nhưng câu nói ấy của anh vẫn vang vọng trong đầu cô.

Vì vậy Giang Nguyệt chỉ nói với anh như thế này: “Giờ cháu không muốn nói chuyện với chú!”

Không phải Giang Nguyệt không chịu nói thẳng. Tổng Chí Hựu là cái vẩy trên miệng vết thương. Cô không dám nghĩ đến vết thương bên dưới cái “vẩy” ấy, không muốn nói đến, cũng không muốn để lộ ra lần nữa.

Mặc dù khi nói đến Alain, Giang Nguyệt chỉ nhắc qua rồi thôi ngay. Nhưng tối nay, Alain lại đi vào trong giấc mơ của cô.

Alain và cô ở trong một cái thôn nhỏ ở Toscana, rất giống với cái làng mà bọn họ từng ở lại. Chiều tà, anh nắm tay cô đi dạo trên cánh đồng hoang, đi mãi, đi mãi, hai người đến một gốc cây ô liu. Cây ô liu này chắc đã rất lâu đời, bởi vì thân cây thô ráp, lại rất to. Hai người nằm dưới gốc cây trong ánh chiều vàng vọt, trên những xác lá khô. Về sau, Alain không chịu nằm yên, những lọn tóc nâu nhạt của anh lướt qua nách cô, lướt qua làn da cô, chạm vào đùi cô, cảm giác nhồn nhột khiến cô bật cười, cảm giác tê tê khiến cô khẽ rên rỉ. Anh nhẹ nhàng hôn cô, hôn lên chóp mũi, bờ môi, xương quai xanh rồi dần dần trượt xuống ngực cô. Anh nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể cô như một cơn gió xuân mơn man da thịt, dịu dàng và quần quýt. Hơi thở của anh lẫn vào trong tiếng xào xạc của lá cây.

Sau đó Giang Nguyệt bình tĩnh, cô lấy tay lau đi giọt nước mắt trào ra khóe mắt. Hóa ra cái cảm giác lạnh lạnh ấy không phải bởi những giọt sương, mà là từ những giọt nước mắt của cô.

Tĩnh dậy khỏi cơn mơ đã là chín giờ sáng hôm sau. Giang Nguyệt đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Giang Quân đã ngồi trước bàn ăn đợi cô. Giang Nguyệt đi vòng qua anh vào nhà vệ sinh. Đứng trước bồn rửa mặt, cô hắt nước vào mặt, mong dòng nước có thể cuốn đi vết thâm quầng trên đôi mắt. Mong là mong vậy nhưng Giang Nguyệt biết chắc chắn anh sẽ nhận ra.

Sáng nay Giang Quân đợi rất lâu mà không thấy cô ra, đành phải đi chạy bộ một mình quanh hồ. Chạy bộ xong, anh liền mua đồ ăn sáng về nhà. Anh cầm cùi bầy bàn ăn vì cô. Khẩu vị cô như thế nào chắc chắn anh hiểu rất rõ.

“Tha thứ cho chú nhé Nguyệt Nguyệt!” Giang Quân nhìn cô nói bằng giọng khẩn thiết.

Giang Nguyệt quấy bát táo phở lên, ăm một thìa, miệng vẫn không đáp lời anh.

“Chắc chắc cháu biết cháu đang làm cái gì, chú nên tin cháu mới phải. Sau này chú sẽ không thể nữa!”

Giang Nguyệt không ngẩng đầu, chỉ ậm ừ trong cổ họng.

Giang Quân nghe xong liền cố ý thở phào rồi cười thật to. Giang Nguyệt hừ giọng: “Có đến mức phải thế không?”

“Có chứ!” Anh cười, lấy từ dưới bàn ăn ra một cái hộp nhỏ, đặt lên bàn, đẩy ra trước mặt cô: “Đáng nhẽ chú định đưa cháu từ tối qua, giờ cháu cứ coi như nó là quà chuộc lỗi nhé!”

Giang Nguyệt tháo dây ruy băng, mở lớp giấy gói ra, trên tay cô hiện ra một cái hộp gỗ trầm hương màu đen. Trong chiếc hộp đựng một cái đồng hồ hình hoa hồng bằng vàng được chế tác tinh xảo, rất đẹp và tinh tế. Hôm ấy cô mở tạp chí thời trang, nhìn thấy hình chiếc đồng hồ này liền tấm tắc khen rất sáng tạo, thế là anh nhớ luôn. Cái đồng hồ này mới được đưa ra thị trường, cả thế giới chỉ có mấy chiếc, anh nhanh tay mua được như vậy chắc chắn tốn không ít tâm sức.

Giang Nguyệt thờ dãi, cô luôn để tâm đến anh, anh không phải không nghĩ gì đến cô.

7. Chương 7

Tuy nhiên chẳng bao giờ anh biết được, em mong biết chừng nào, có một buổi sáng, em phát hiện ra anh đang ở bên em.

Tuy nhiên anh chẳng bao giờ biết được, em buồn đến thế nào khi mỗi tối chẳng còn có thể ở bên anh.

Khi tóc đã điểm bạc, liệu anh có còn nhớ về em.

Có một câu nói này nhất định em phải nói với anh, em sẽ ở một nơi xa xôi đợi anh, cho đến khi anh không còn đau buồn nữa.

I want you freedom like a bird

Hôm nay Giang Quân đến học viện công trình Hải Dương của đại học Z, theo lịch hẹn để tham quan phòng thí nghiệm của viện nghiên cứu. Mỗi người đàn ông đều ít nhiều thích thú những thứ có liên quan đến động cơ, máy móc. Giang Quân có tâm huyết đầu tư vào ngành đóng thuyền đương nhiên còn có nhiều lý do khác. Anh làm trong nghề vận tải hàng hải mười mấy năm trời, đương nhiên cũng có những hiểu biết nhất định về tàu thuyền, đóng thuyền và chuyên ngành anh học ở đại học không phải là không có chút liên quan, lại cộng thêm với việc Tề Ninh có đường biển dài đến sáu trăm kilomet.

Hiện nay ngành công nghiệp đóng tàu của Trung Quốc mặc dù rất hưng thịnh, nhưng đại đa số đều là đóng những con tàu nhỏ, trọng tải hạn chế, rất nhiều con tàu cỡ lớn, bao gồm cả những con tàu chở khách trên Tam Hiệp đều là nhập khẩu về. Giang Quân hi vọng có thể cách tân kỹ thuật và thiết kế tàu thuyền, đưa ngành công nghiệp hiện đại này vào thị trường.

Gần một năm nay anh vẫn bận rộn với các xưởng chế tạo tàu thuyền. Tề Ninh đã được cấp cho bốn mươi nghìn mét vuông đất để xây dựng xưởng đóng tàu thuyền, đợt trước đi Singapore đàm phán với tập đoàn Triệu Thị về chuyện hợp tác đầu tư vào ngành đóng tàu, đợt này anh ở lại Khang Châu là vì muốn tập trung một đội ngũ nhân viên kỹ thuật cao.

Lúc thu dọn thư phòng, Giang Nguyệt nhìn thấy anh bày đầy sách báo, hình ảnh, tài liệu chuyên ngành ở trên bàn. Trong đó có cả một bản hợp đồng dày bằng cả cuốn từ điển, cô nhìn thấy mà tròn mắt, đóng một con thuyền mà phức tạp đến thế này ư?

Thư phòng đã hoàn toàn trở thành “lãnh thổ” của Giang Quân, Giang Nguyệt cũng không dám tùy tiện động vào đồ đạc của anh ở trên bàn, vẫn để nguyên sách và máy tính của anh ở trên bàn.

Tổng Chí Hựu đang biên dịch một tập sách triết học của nhà xuất bản Roudedge, đều là những tập sách nổi tiếng của các nhà danh nhân tự viết, ít trang nhưng kiến thức tích lũy. Tất cả các thạc sĩ được Tổng Chí Hựu hướng dẫn đều được giao nhiệm vụ dịch. Giang Nguyệt cũng được giao ột cuốn của Maurice.

Tuần trước vì bận chăm sóc Giang Quân nên Giang Nguyệt gần như chưa làm được chút nào. Công việc cứ dồn ứ lại, thế nên tuần này công việc cô phải làm tăng lên gấp đôi. Giang Nguyệt sốc lại tinh thần, đầu tiên là nhập đoạn văn bản vào trong máy, như thế cũng coi như là đọc kỹ một lần, sau đó mới dịch từng câu một, đầu óc luôn phải cân nhắc xem nên dùng từ ngữ như thế nào để diễn đạt cho xuôi và trôi chảy. Dịch sách của Maurice thì khó mà tránh khỏi động chạm đến tiếng Pháp. Thế là thứ tiếng Pháp bập bẹ của cô cũng có lúc được dùng đến. Cặm cụi mãi cả nửa ngày mới dịch xong một chương nhỏ của lời giới thiệu.

Chiếc điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên, Giang Nguyệt giật nảy mình, vừa dụi mắt vừa nghe điện thoại.

Là Từ Viêm Huy gọi đến, thấy Giang Nguyệt nghe máy, anh ta liền nôn nóng “bắn tín hiệu cấp cứu”. Vị “sư huynh” này của Giang Nguyệt vốn có thói quen hay chọc cười, hôm nay bỗng nhiên nói năng rất gãy gọn. Chẳng mấy chốc cô đã hiểu ra lý do anh ta gọi cho cô, anh muốn nhờ cô giúp sửa lại phần văn bản anh ta đã dịch.

“Thầy Tổng bắt anh ngày mai phải nộp bản thảo rồi, anh vừa mới làm xong, chắc chắn còn nhiều sai sót, em giúp anh xem lại một lượt, anh còn phải chỉnh sửa lại đoạn chú thích cuối nữa. Giúp anh lần này có được không?”

Giang Nguyệt dài giọng: “Hả”, ồ còn không mang nổi mình ồ, còn đòi mang cọc cho rêu sao?”

“Đừng quên đạo này giúp em trợ giảng là ai nhé? Có đi có lại mới toại lòng nhau chứ!”

Nói mãi nói mãi, cuối cùng Từ Viêm Huy liền đưa cho Giang Nguyệt một lựa chọn khác: “Hay không em bảo thầy Tổng thư thư cho anh vài ngày đi!”

“Muốn ăn đòn à, anh tự đi mà nói” Giang Nguyệt hiểu rõ tính cách nói một là một, hai là hai của Tổng Chí Hựu, anh ta ghét nhất là người khác cứ kéo dài thời gian.

“Anh nói chắc chắn là bị ăn đòn, nhưng nếu em nói thì chắc chắn thầy Tổng sẽ nghe. Chỉ cần em nói một tiếng chắc chắn thầy ấy sẽ đồng ý!” Từ Viêm Huy vừa cười vừa nói.

Giang Nguyệt nghe thấy giọng cười của anh ta có vẻ kì quái liền vội vàng cắt ngang: “Thôi được rồi, em sửa giúp anh là được chứ gì, gửi qua đây đi!”

Trong trường từ lâu đã có tin đồn là Tống Chí Hựu và cô tiến sĩ mới có quan hệ tình cảm với nhau. Mấy tin đồn nhảm này còn truyền đi nhanh hơn cả gió, Giang Nguyệt mặc dù gặp phải nhiều tin đồn thối rồi nhưng vẫn chưa thể miễn dịch.

Từ Viêm Huy nghe thấy Giang Nguyệt nhận lời nên chẳng buồn kèo nèo nữa. Giang Nguyệt ngao ngán cúp điện thoại, đăng nhập vào hòm thư điện tử. Từ Viêm Huy đoán chắc rằng cô sẽ đồng ý nên đã gửi bản thảo từ trước rồi, Giang Nguyệt tải file đính kèm về nhưng không mở ra được, đuôi của file này là docx, rõ ràng Từ Viêm Huy đang sử dụng Office 2007. Cô thử thay đổi cái đuôi của file, kết cục lại bị lỗi font be bét cả.

Giang Nguyệt đang định gọi điện thoại lại bảo anh ta gửi lại thì đột nhiên nhớ ra máy tính của Giang Quân có cài Office 2007.

Đến thư phòng, những xấp tài liệu dày chồng chất quanh máy tính của anh. Giang Nguyệt bật máy tính lên, cắm usb vào máy rồi lưu file tài liệu của Từ Viêm Huy vào trong ổ E. Giang Nguyệt vào ổ E, nhìn thấy ngoài cái file cô vừa copy vào chỉ có một file khác được đặt tên là Cổ tích tuổi thơ.

Giang Nguyệt cảm thấy rất kì lạ, đây chẳng phải là bộ phim của Miyazaki Hayao hay sao? Chẳng nhẽ đến tận bây giờ Giang Quân vẫn thích xem phim hoạt hình?

Từ nhỏ đến lớn, Giang Nguyệt tốn không biết bao nhiêu tâm sức để thỏa mãn chí tò mò của mình, Giang Nguyệt không ít lần phải nhổ vào cái sự tò mò chết tiệt của mình nhưng cuộc sống vốn dĩ đã ít niềm vui như thế, sao có thể bóp chết những hứng thú khác.

Vì vậy Giang Nguyệt đương nhiên là kích chuột vào cái file có tên Cổ tích tuổi thơ rồi.

Trong cái file đấy có rất nhiều file con, cái nào cũng được đánh số. Giang Nguyệt kích bừa vào một file đánh số 14. Trong cái file ấy, cô kinh ngạc nhìn thấy chính mình.

Bức ảnh đầu tiên là cô đội mũ cỏ ngồi bên bờ suối. Bức thứ hai cô xắn cao ống quần, thò chân xuống nước. Bức thứ ba là cô đang cầm một hòn sỏi nhẵn bóng giơ lên cao. Bức thứ tư là ảnh cô cười, khoe mắt cong lên, để lộ hàm răng trắng bóng. Bức thứ năm chỉ có hình ảnh hai bàn chân xếp lên nhau dưới nước, cô dẫm lên chân anh. Ngay khi nhìn thấy Giang Nguyệt đã nhớ ra, đây là kì nghỉ hè năm cô mười bốn tuổi, Giang Quân dẫn cô lên núi Thiên Mục Sơn tránh nóng, hai người ở lại căn nhà trên núi mấy ngày. Cô còn nhớ anh đã bắt rất nhiều đom đóm cho cô, còn có cả một con chuồn chuồn xanh rất hiếm nữa.

Trong file 14 còn có rất nhiều ảnh của cô, có một bức chụp ánh sáng rất tối. Đó là bức chụp ở trong phòng chờ ở sân bay, cô gối lên đùi anh ngủ. Bức ảnh này cô chứ nhìn thấy bao giờ.

Giang Nguyệt vô cùng kinh ngạc, vội mở tiếp một file đính số 7.

Vẫn là cô, thân hình bé nhỏ, ngồi trước cây đàn, người hơi đổ về phía trước, sống lưng thẳng tắp, những ngón tay lướt trên phím đàn. Đây là lúc cô luyện đàn ở nhà với giáo viên dạy đàn. Còn một tấm nữa, cô đang nghiêng ngả trước một ông già tuyệt rất to, cô chạy vào nhà lấy một cây xì gà của anh để làm mũi cho người tuyệt. Cô nhớ lúc ấy Giang Quân còn cười và nói: “Ừ, cũng không tồi, rất giống mũi thật!”, lúc đó cô hoàn toàn không biết loại xì gà này rất quý hiếm.

Giang Nguyệt lần lượt mở các file ra, ở nơi nào đó trong lòng bỗng có một âm thanh nhẹ bẫng, giống như tiếng một cánh hoa nở xòe trong tĩnh lặng.

Hóa ra mỗi con số đều tương ứng với tuổi của cô lúc ấy. Ảnh cô hồi tiểu học, cấp hai, trung học, thê học sinh, thê thư viện, bằng tốt nghiệp... thậm chí còn có cả bức tranh cô dùng bút lông chấm mực viết lên chữ chúc mừng năm mới, bức tranh xấu vô cùng, một cái chuông mà vẽ giống hệt như quả lê... bao nhiêu năm sau đó, trình độ vẽ tranh của cô vẫn chẳng có chút tiến bộ nào, bởi vì bức cuối cùng cô vẽ con tuần lộc mà chẳng khác gì con lừa, năm ấy cô mười lăm tuổi.

Cô không ngờ mình lại tìm ra được những file này. Giang Nguyệt còn tìm thấy một file ghi âm, kích chuột vào thấy mở đầu là sự yên lặng, ngay sau đó là tiếng đàn vang lên. Cô có thể nhận ra đấy là tiếng đàn của mình, bởi vì chẳng có ai đàn một bản nhạc buồn như bài Hành trình mùa đông lại vui vẻ kiểu như cô. Nhưng cô hoàn toàn không hay biết có bản ghi âm này tồn tại. Nó nằm ở file số 17, nói cách khác nó là bản ghi âm lúc cô mười bảy tuổi.

Giang Nguyệt loáng thoáng nhớ ra một buổi tối mùa đông, hai người ở trong nhà, có ngồi trước cây đàn dương cầm, bên ngoài cửa sổ trời mưa lất phất, anh ngồi trên chiếc trường kỷ sau lưng cô, những ngón tay gõ nhịp theo tiếng đàn, nụ cười mãn nguyện nở trên môi. Cô nín lặng ngắm anh trong giây lát, sau đó bắt đầu đàn bản Hành trình mùa đông này.

Cô nghe bản nhạc phá cách của mình mà thấy thật buồn cười. Tuy nhiên, thứ xuất hiện trước tiên lại là nước mắt.

Mọi thứ dường như mới chỉ là ngày hôm qua. Giống như một cơn mơ không bao giờ trở lại của ngày hôm qua. Cô vừa cười vừa rơi lệ.

Tiếng nhạc vẫn còn, cô tiếp tục xem tiếp. Chỉ có điều từ sau file số 18 trở đi gần như chẳng có nội dung gì.

Cho đến file số 22 lại xuất hiện rất nhiều bóng dáng của cô, hình ảnh tay cô xách cái giỏ đựng cá và cái ghế gỗ gấp gọn đi trong cơn gió, mái tóc rối tung lên. Đó là kì nghỉ đông năm trước khi cô đi du học năm hai mươi hai tuổi, cô trở về Tề Ninh, ở trong căn hộ gần hồ Thanh Sơn, cô thường đi câu với bố Du Tân Nhụy vào mỗi ngày.

Cô mông lung suy nghĩ, chắc anh đã đứng ở cửa sổ tầng hai mới chụp được những hình ảnh này. Anh chụp rất nhiều, nếu kết nối lại các tấm ảnh với nhau có thể tạo thành một bức ảnh động.

Giang Nguyệt cắn chặt môi, cổ họng tắc nghẹn. Đây là những thứ cô không hề biết. Cô không biết Giang Quân đã chăm chú quan sát cô khi ở phía sau lưng cô, sau khi cô ngủ say, lắng nghe cô, đồng thời còn lưu giữ lại những khoảnh khắc ấy.

Cô bỗng cảm thấy kiêu hãnh, nhưng đằng sau nỗi kiêu hãnh lại là nỗi xót xa, có lẽ còn có cả một chút căn hận. Tại sao anh chỉ chăm chú nhìn cô từ phía sau? Tại sao anh không dám đối mặt với cô?

Giang Nguyệt đóng file số 22, mở file số 23. Hai mươi ba tuổi, đây là năm đầu tiên cô ở Mỹ. Trong những ngày đầu đó, cô đã chụp rất nhiều ảnh rồi gửi vào hòm thư của anh. Trường học, kí túc, nhà ăn cô thường đến, đoạn đường thường đi qua, chụp chung với các bạn học và giáo viên, ảnh Halowen, ảnh ăn Piza và xem ti vi cùng với các lưu học sinh Trung Quốc... Cô liên tục gửi về cho anh, thỉnh thoảng còn nói dăm ba câu, bảo với anh rằng mình thích nghi rất nhanh, cuộc sống rất vui vẻ. Thực ra học kì đầu tiên cô cảm thấy vô cùng cô độc.

File cuối cùng là file số 24. Bên trong là một bức thư thiệp và một bức ảnh.

Đó là một bức thư thiệp phong cách cực kì đơn giản, lúc ấy cô đang ngồi uống cà phê, đưa mắt nhìn vòi phun nước. Thiếu nữ, nghĩ ngợi hồi lâu rồi chỉ viết một câu: “Cháu quả nhiên đã quay lại Rome rồi này, còn chú thì sao?”

Alain thò đầu sang nhìn xem cô viết cái gì, nhưng cô liền che lại, cứ như một đứa trẻ tiểu học che bài của mình không cho bạn khác nhìn vậy. Ra khỏi quán cà phê, cô tìm một cái hòm thư gần nhất và bỏ thư vào.

Cuối cùng là bức ảnh ấy, là ảnh cô và Alain đứng ở quảng trường Vatican. Năm ấy cả hai đều hai mươi tư tuổi, ở cái tuổi có thể phung phí cả một mùa hè vào tháng năm. Hai người mặc áo phông trắng, quần sooc màu kem, Alain vòng tay ôm vai cô, cô hơi ngả về phía anh, đứng dựa vào nửa người anh. Cô đeo kính râm nên không nhìn rõ ánh mắt, nhưng cô đang cười, có thể nhận ra cô thực sự vui vẻ. Alain cũng cười, để lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp. Khách bộ hành đi qua đi lại, đàn bồ câu bay lướt qua quảng trường, hai người họ đứng giữa quảng trường, trông giống như hai chú bồ câu trắng vui vẻ.

Giang Nguyệt phải nghĩ ngợi rất lâu mới quyết định gửi bức ảnh này vào hòm thư của Giang Quân. Cô tự nhủ, nếu như cô chẳng thể tìm được một tổ ấm ình, vậy thì chỉ bằng tìm một người bạn đồng hành lãng du hết kiếp này.

Chỉ có điều cô đâu ngờ, người bạn đồng hành này chẳng mấy chốc đã rời cô mà đi.

Giang Nguyệt đóng tất cả các file lại, hai tay ôm lấy mặt, nhắm nghiền mắt lại. Giang Quân cũng được mà Alain cũng được, cả hai đều có ảnh hưởng quá lớn đến tâm trạng của cô.

Căn phòng cách âm rất tốt, đang giữa trưa mà bốn bề yên ắng đến lạ, chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc và tiếng quạt gió ở máy vi tính vù vù. Giang Nguyệt thầm nhủ: “Thôi đủ rồi, đủ rồi, cần phải làm việc

thôi!”

Mở file tài liệu của Từ Viêm Huy ra, Giang Nguyệt bắt đầu chăm chú đọc, sửa hết những chỗ dịch thiếu, dịch sai, diễn đạt chưa chính xác, đồng thời còn chú thích bằng màu xanh lí do vì sao cô sửa. Cách làm việc của Giang Nguyệt cũng là học từ Giang Quân, làm chuyện gì cũng có lí do, căn cứ rõ ràng, cho dù cái lí do có thuộc về mình, cô cũng luôn ăn nói lễ độ, nhẹ nhàng, không làm mất thể diện của người khác.

Giang Nguyệt ngồi sửa một mạch cho đến khi kim đồng hồ chỉ sang bốn giờ chiều. Cô đã bỏ bữa trưa nhưng cũng chẳng thấy đói. Xong việc, Giang Nguyệt liền vào bếp nấu một ấm cà phê, rồi dùng máy nước hai lát bánh mì, bê đến trước bàn máy vi tính, vừa ăn vừa xác nhận lại lần cuối bản dịch. Sau khi đã xác nhận xong, cô liền gửi tới hòm thư của Từ Viêm Huy.

“Cuối cùng cũng xong!” Giang Nguyệt lẩm bẩm đứng bên bồn rửa bát rửa cốc và bát đĩa. Xong việc, Giang Nguyệt quay trở lại bàn, không nén được lại mở file Cổ tích tuổi thơ ra, bản tay run rẩy mở file đánh dấu số 24.

Tất cả những giằng co và kìm nén bấy lâu nay đều trở nên uổng phí.

Giang Nguyệt không để lại bất kì thứ gì có liên quan đến Alain. Hồi ấy trong khoảnh khắc, cô đã nảy ra ý định xóa tất cả những bức ảnh trong máy tính. Sau đó lúc về nước cô cũng không mang theo cái gì về. Có thứ gì cần phải lưu lại đâu, vì vậy mà cô đã bỏ lại hết. Đã làm là phải làm cho dứt khoát như vậy. Nhưng bây giờ, chỉ cần nhìn qua thôi, chỉ một chút thôi, tất cả những kí ức về Alain ở trong đầu cô lại hiện lên mồn một.

Hai người quen biết nhau vào mùa xuân. Mùa xuân ở cái huyện nhỏ tại Cambride đương nhiên là rất đẹp, chỉ có điều cô đã không mấy để tâm.

Lúc ấy học kì hai vừa mới bắt đầu, ngày nào Giang Nguyệt cũng hơn ba giờ sáng mới đi ngủ. Giấc ngủ của người khác cần có bóng đêm hỗ trợ, còn cô phải nhắm mắt ngủ lúc có ánh sáng chiếu đến mới khiến cô cảm thấy an toàn. Nếu là những buổi sáng không có tiết, Giang Nguyệt sẽ ngủ đến mười giờ, sau đó ngồi dậy chải đầu, vệ sinh cá nhân xong là đeo ba lô laptop và sách vở đến một quán cà phê tên Epicurus ở gần đó. Mười rưỡi sáng, gọi một suất ăn, coi như là Brunch*.

(* Breakfast và lunch - bữa sáng và bữa trưa, đây được xem là một bữa trong ngày cho những người bận rộn công việc, thức khuya dậy muộn.)

Tính cách của Giang Nguyệt vẫn cô độc, không hề thay đổi, đi đâu cũng một thân một mình. Nhưng cô thích ẩn mình giữa đám đông, lặng im quan sát những người xung quanh, giống như một chậu cây mọc ở nơi yên tĩnh, hấp thu hơi ấm của những người trong quán cà phê.

Trên con đường đó có rất nhiều quán cà phê, thậm chí quán Starbuck còn gần chỗ cô hơn, nhưng Giang Nguyệt lại thích đến cái quán cà phê Epicurus vắng vẻ này. Bởi vì quán cà phê này không âm u như các quán khác, có đầy đủ ánh sáng, thích hợp cho việc đọc sách hay viết luận. Không gian trong quán cũng rất rộng, mà người lại không đông lắm, không giống như cảnh tượng xếp hàng trong Starbuck. Những người đến đây đa số là học sinh sinh viên, đều là những người muốn chuyên tâm làm việc của mình. Nhược điểm duy nhất của quán này là rất ít ổ cắm, chỉ có bốn cái, nếu như muốn dùng thì phải cắm thêm ổ chia.

Giang Nguyệt rất tự giác, không tìm mọi cách tranh giành lấy cái ổ điện, mỗi lần đều ngồi laptop đến khi gần hết pin liền gấp laptop lại, chuyển sang đọc sách.

Thế nhưng hôm ấy cô lại đang viết bài, mới làm được một nửa thì máy tính đã báo sắp hết pin. Giang Nguyệt ngao ngán lấy dây cắm điện từ trong túi ra, đưa mắt nhìn quanh tìm ổ cắm.

Đúng lúc ấy, một chàng trai ngồi ở ghế dài bên cạnh vỗ vỗ vai cô, nhẹ nhàng nói: “Bạn có thể cắm vào ổ điện phía trên tôi đây này!”

Hóa ra anh tự mang theo ổ cắm, người này chính là Alain.

Giang Nguyệt mỉm cười cảm ơn, sau đó lại vui đầu vào làm việc.

Đợi cô gấp laptop lại, anh lại vỗ vai cô, hỏi: “Bạn là người Trung Quốc à?”, anh chỉ vào mấy cuốn sách trên bàn của Giang Nguyệt.

Giang Nguyệt gật đầu nói đúng thế.

Anh hào hứng nói: “Thế thì tốt quá rồi!” Sau đó tự giới thiệu mình là nghiên cứu sinh khoa triết học, học kì này anh đã chọn môn triết học Trung Quốc, bởi vì làm trí thức luận nên hiện giờ anh đang đau đầu với những từ “trí”, “thức”, “luận”.

Giang Nguyệt sau khi hiểu được thỉnh cầu của anh liền đón lấy cuốn luận văn trên tay anh, giúp anh tìm ra tất cả những câu có từ “trí”, “thức”, “luận” ra, đồng thời còn giải thích ý nghĩa cho anh. Khi gặp phải vấn đề gì mà bản thân không dám khẳng định, Giang Nguyệt và Alain lại thảo luận với nhau.

Cuối cùng cũng giải quyết xong được những vấn đề Alain thắc mắc. Giang Nguyệt ngồi dựa lưng vào ghế, hỏi Alain: “Ông chủ của cửa hàng này cũng học triết học phải không?”

Alain nhún vai nói: “Không rõ, sao bạn biết?”

”Tôi cũng không biết, chỉ là đoán thôi, tên của cửa hàng chẳng phải là Epicurus sao?”

Alain nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Có thể vì Epicurus từng nói: Niềm vui của cái dạ dày là khởi nguồn và căn nguyên của mọi cải thiện chí tuệ và sự thanh tao cũng có liên quan đến nó.”

Giang Nguyệt bật cười: “Có lí!”

Alain cũng cười: “Để cảm ơn bạn đã giúp tôi nhiều như thế này, tôi sẽ mời bạn ăn món điểm tâm của cửa hàng!” Anh giơ tay lên gọi phục vụ, gọi hai suất Tiramisu và Espresso. Anh chớp nháy mắt với Giang Nguyệt, nói: “Hai món đó là ngon nhất đấy!”

Giang Nguyệt ném một miếng, bật ngón tay cái lên, nói: “Oa, đúng là ngon thật đấy!”

Alain liền kể cho cô nghe nguồn gốc của món Tiramisu. Giang Nguyệt ngạc nhiên hỏi: “Sao anh lại biết nhiều như vậy?”

Alain cười nói: “Bà nội tôi là người Italia, quê của bà là ở Siena, đó là quê hương của món ăn Tiramisu.”

Về sau Giang Nguyệt mới biết huyết thống của Alain vô cùng phức tạp, phức tạp đến mức chính bản thân anh cũng không nói rõ được.

Anh toét miệng cười với Giang Nguyệt, nói: “Bà ngoại của tôi là người Trung Quốc đấy! Tiếc là bà qua đời từ lâu rồi, vì thế mà tiếng Trung của tôi rất kém!”

Alain và Giang Nguyệt đã quen nhau như vậy đấy. Mới đầu Giang Nguyệt không biết nhiều về Alain, nhưng cô biết Alain đúng là con cháu nhà giàu, bởi vì anh toàn học những thứ vô bổ. Chỉ có con cháu nhà giàu mới học những môn không mang tính thực tế kiểu như: cổ điển học, lịch sử nghệ thuật rồi lại chuyển sang học triết học, chẳng hề lo lắng đến chuyện mưu sinh, chỉ để tâm đến hứng thú của bản thân. Bởi thế tính cách của Alain rất thú vị và cởi mở.

Nhiều lúc đối mặt với Alain, Giang Nguyệt lại thấy bùi ngùi, ai bảo cuộc đời là bình đẳng, xuất thân của con người quyết định rất nhiều đến những thứ mà người ta có: địa vị, khí chất, tính cách... tất cả đều được hình thành ngay từ khi người ta sinh ra. Giống như cô, cái cảm giác tự ti và bất an trong lòng cô mãi mãi chẳng thể nào xóa bỏ.

Sau khi quen nhau, Giang Nguyệt thường xuyên gặp Alain ở trong khuôn viên trường Harvard. Ban đầu cô còn tưởng rằng anh cố tình giả vờ tình cờ gặp cô ở trong trường, nhưng chẳng mấy chốc chân tướng đã lộ ra, hóa ra Alain sống ở căn phòng trên tầng của cô, thế nên không gặp nhau mới lạ, chỉ có điều trước đây cô đi đường chỉ cúi gầm mặt xuống đường, chẳng để ý đến xung quanh bao giờ.

Chào hỏi nhiều rồi, dần dà mỗi khi gặp nhau trong quán cà phê, học lại ngồi chung với nhau. Alain thường hẹn cô ra ngoài nghe hòa nhạc. Botton có rất nhiều buổi hòa nhạc, vừa hay cả hai lại cùng thích dàn nhạc Baroque, mua một bộ vé là có thể nghe cả mùa âm nhạc. Hai người gần như không bỏ lỡ dịp nào. Giang Nguyệt thích nhất vẫn là cùng anh đi dạo bảo tàng mỹ thuật, bởi vì đi xem bảo tàng mỹ thuật cùng với người nghiên cứu lịch sử mỹ thuật có thể nghe rất nhiều câu chuyện thú vị và những cách nhìn độc đáo, đặc sắc gặp vụn lẫn so với đi cùng hướng dẫn viên suốt ngày chỉ biết đọc thuộc lòng những tài liệu đã soạn sẵn.

Và đương nhiên, Giang Nguyệt cũng dần dần trở thành giáo viên tiếng Trung của Alain.

Khi Alain hỏi Giang Nguyệt tên tiếng Trung của anh, Giang Nguyệt liền chỉ vào cuốn Nhật kí Venice đặt ở trên bàn và nói: “Anh chàng này gọi là A Thành, vậy thì gọi cậu là A Lân* đi! Như thế cái tên sẽ phù hợp với con người.”

(*Trong tiếng Trung “Lân” có nghĩa là “lười”).

Lần đầu tiên nhìn thấy anh ở kí túc xá, cô thật sự không giám tin, một chàng trai trông chẳng hề lười thôi chút nào lại ở một nơi như thế này. Cả căn phòng gần như chẳng tìm thấy chỗ nào để đặt chân, trên nền nhà chỗ nào cũng thấy sách, CD, thậm chí cả quần áo cũng vứt khắp nhà. Anh thậm chí còn ngậy ra hỏi: “Ồ, sao bạn vừa vào, căn phòng trông đã có vẻ hơi bừa bộn nhỉ?”, cứ như thể Giang Nguyệt biết phép thuật gì không bằng.

Giang Nguyệt đẹp đống đồ sang một bên và tìm được ghế để ngồi xuống. Alain đưa cho cô một nải chuối, ngại ngần nói: “Tôi chỉ có chuối để đãi bạn thôi!”, chuyện này thì chẳng có gì nếu như Alain không nói tiếp: “Những thứ khác phiền phức lắm, còn phải rửa mới được ăn!”

Vì vậy kể từ đó về sau, Giang Nguyệt không bao giờ đến kí túc của anh nữa, mỗi lần đều là Alain đến tìm cô.

Chẳng có gì phải nghi ngờ, Alain chính là một chùm ánh sáng trong thời gian đi du học của Giang Nguyệt. Trước khi quen anh, tất cả đối với cô đều rất u tối, giống như bầu trời Botton vào mùa đông, sương mù dày đặc, lúc nào trời cũng âm u. Bởi vì có chùm sáng này đột ngột chiếu đến khiến Giang Nguyệt phải nheo mắt đón nhận. Cô còn chưa kịp nghĩ liệu mình và Alain có gặp gỡ quá nhiều, nhiều đến mức vượt quá mức độ bình thường hay không thì mối quan hệ của hai người lại có sự thay đổi.

Hôm ấy đã là hơn một giờ đêm, Giang Nguyệt gặp Alain ở trên mạng.

Anh hỏi cô: “Có bận không?”, Giang Nguyệt nói vừa viết xong một bài báo khoa học, bảo anh cùng đi dạo. Alain đáp gọn lỏn: “Chờ tôi nhé!”

Năm phút sau, có tiếng gõ cửa phòng của Giang Nguyệt.

Mở cửa ra, Alain đứng dựa lưng vào tường, một tay giữ túi bia, một tay cầm một quả chanh, nói bằng thứ tiếng Trung ngọt ngào: “Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giá lưu kì danh”.*

(* Bài Tương Tiến Tửu của Lý Bạch, dịch nghĩa: Thánh hiền tên tuổi bất tăm, chỉ phường thánh rượu tiếng tăm muôn đời.)

Giang Nguyệt bật cười khanh khách, vỗ vai Alain nói: “Bravo! Ngay cả thơ Lý Bạch cũng thuộc cơ đấy!”

Alain cũng cười lớn: “Đó là bởi vì thầy giỏi dạy trò hay mà! Hey, để thể hiện lòng biết ơn, tôi đến cống tiến mấy thứ hay ho này!”, vừa nói anh vừa lắc lắc chai rượu Tequila.

Đặt chai rượu xuống, Alain quen đường quen lối đi thẳng vào phòng bếp, cắt mỏng quả chanh thành nhiều lát, còn đem theo cả đĩa muối ra.

Giang Nguyệt cầm hai cái cốc nhỏ uống rượu Brandy, cô chưa uống rượu Tequila bao giờ, vì vậy phải ngồi chờ Alain làm mẫu.

Alain đổ đầy chất lỏng màu hổ phách vào cốc, nhúm một nhúm muối bỏ vào miệng, lại kẹp một lát chanh giữa ngón nhẫn và ngón giữa. Anh cúi đầu mút miếng chanh, liếm mu bàn tay một cái rồi nâng cốc cạn sạch, động tác dứt khoát và lạnh lẽ, đợi rượu men theo cuống họng xuống dạ dày rồi, anh liền thở phào sáng khoái.

Giang Nguyệt chỉ nhìn không thôi cũng có thể cảm nhận được sự tuyệt diệu rồi. Cô bắt chước điệu bộ của Alain, uống cạn cốc, quả nhiên khoan khoái.

Uống hết lượt thứ nhất, hai người đã bắt đầu cao hứng rồi. Alain nhìn Giang Nguyệt vẻ khiêu khích: “Chúng ta đổi cách chơi, dám không?”

Giang Nguyệt nhướn mày đầy ương ngạnh: “Chỉ cần thú vị thì chẳng có gì là không thể cả!”

Alain bốc một ít muối, bôi lên cổ Giang Nguyệt. Những hạt muối tinh bám trên ngón tay anh, mài vào da thịt cô, cảm giác ran rát, ngứa ngứa, bàn tay anh còn miết rất chậm nữa.

Bôi muối xong, anh nhón một lát chanh đặt lên môi cô. Giang Nguyệt hơi ngậy ra một chút rồi há miệng ngậm miếng chanh.

Alain chậm rãi tiến lại gần. Anh thè lưỡi nhẹ nhàng liếm vết muối trên cổ cô, hai tay giữ chặt vai Giang Nguyệt, không cho cô rút lại, nhẹ nhàng kiềm từng chút, từng chút một trên cổ cô.

Cảm giác ấy thật kì lạ, Giang Nguyệt đột nhiên nghĩ, liệu anh có phải là ma cà rồng không nhỉ?

Sau đó cô nghe thấy Alain thì thầm, giọng nói đầy sức mê hoặc: “Anh luôn muốn được hôn em!”

Giang Nguyệt khựng người, Alain đã ngẩng đầu lên, anh ghé miệng ngậm miếng chanh rồi hôn lên môi cô. Đam mê, quần quýt rồi nhẹ nhàng đi sâu vào bên trong, mang theo thứ khát vọng vô cùng, dường như cô chính là cốc rượu mạnh khiến lồng ngực anh cháy bỏng, khiến cổ họng anh bị thiêu đốt.

Những chuyện sau đó diễn ra rất tự nhiên.

Giang Nguyệt ngậy ra như khúc gỗ, để mặc cho Alain dẫn dắt. Khi cô mở rộng vòng tay ôm lấy anh, cô mới biết bấy lâu nay cô khát khao một vòng tay đến thế nào.

Trong lúc cao trào, trong đầu cô liên tục vang lên một âm thanh: Cháy đi, cháy hết đi, cháy thành tro đi!

Cô cuồn dập biết bao nhiêu! Là bởi vì chất men đang phát tác hay là bởi sự cô độc nơi đất khách? Hoặc cũng có thể đó là sự khao khát quá lâu của nỗi cô đơn?

Khi cô sắp biến thành một cột muối thì Alain đã giải phóng cô từ tư thế của sự tuyệt vọng.

Giang Nguyệt còn nhớ ngày hôm sau tỉnh lại, cô nhìn thấy Alain trong bộ dạng đang say ngủ.

Mùa xuân, bên ngoài cửa sổ, tiếng chim hót véo von, Giang Nguyệt bị đánh thức bởi tiếng hót của chúng. Đầu đau như búa bổ, đương nhiên cô không thể quên chuyện đã xảy ra đêm qua. Đáng tiếc là cô không có tài vẽ tranh, nếu không cô nhất định sẽ ghi lại hình ảnh say ngủ của anh.

Trên đời có những người được ông trời ưu đãi như vậy đấy, trong lòng cô thăm thẳm chỉ còn cảm thấy thoáng buồn, bởi vì không biết thời gian sẽ làm thay đổi nó như thế nào? Giang Nguyệt ngậy ra nhìn, cho đến khi đôi hàng mi nâu nhạt ấy khẽ động đậy, rồi từ từ mở ra như một cánh mướm mỏng manh, và cô nhìn thấy anh nhón miếng cười.

“Nhìn gì mà say đắm thế hả?” Giọng nói ngái ngủ của Alain vô cùng có sức hút. “Thế thì ngày nào cũng cho em nhìn nhé!”

Tay anh đặt trên eo cô, chỗ lõm xuống giữa phần lưng và mông, anh rất mê đường cong này, liên tục vuốt ve nó. Cả hai đều cảm thấy có chút say mê trong cuộc gặp gỡ lúc sáng sớm này.

Một lúc lâu sau, Alain mới cất tiếng: “Nguyệt à, làm bạn gái anh nhé!”

Anh lúc nào cũng gọi cô cộc lốc là “Nguyệt”, bởi vì từ “Giang” anh phát âm không tốt.

Giang Nguyệt không thể không thừa nhận sự khác biệt giữa cả hai quá lớn: về văn hóa, quốc tịch, càng cần nhắc đến hơn chính là hoàn cảnh xuất thân... Chỉ có điều, có thể vì những khác biệt này mà giữa hai người như tồn tại một lực hút rất lớn. Nếu như nói tình yêu giống như hoa nở theo mùa, vậy thì giữa hai người còn có rất nhiều khác biệt để cho trí tò mò của cả hai thỏa sức tìm hiểu.

Bàn tay ấm áp của Alain liên tục truyền hơi ấm sang tấm thân lạnh toát của cô. Giang Nguyệt tự nhủ: Anh chính là một món quà từ trên trời rơi xuống, hãy nhận lấy đi!

Vì vậy, Alain trở thành bạn trai của Giang Nguyệt. Hai người cũng giống như tất cả các cặp đôi khác, có lúc vui đùa âm ỉ, nhưng cũng có lúc chiến tranh lạnh do bất đồng ý kiến. Hai người cùng đi du lịch, cùng làm bài tập, vừa nấu nướng vừa bàn luận về các vấn đề kiểu như tự do và công bằng. Ban đêm Alain thường sang kí túc của cô, hai người quần quýt rồi chìm vào giấc ngủ trong vòng tay ấm áp của nhau.

Giang Nguyệt thích cuộc sống như thế này, nhẹ nhàng và vui vẻ. Cô có thể cảm nhận được bản thân mình đã thay đổi, không còn giống như một dòng sông chảy xiết nữa mà trở thành một vịnh nước nơi gần cửa biển, bao la và lững lờ trôi.

Trong những ngày tháng ấy, cô cười rất nhiều, bớt đi rất nhiều sự sợ hãi.

Cô vẫn thường nhớ đến Giang Quân, trong những cơn mơ lúc nửa đêm, trong ranh giới giữa mơ và tỉnh lúc tảng sáng... Chỉ có điều Giang Quân trong những khoảnh khắc ấy, một Giang Quân khiến cô không thể chạm tới ấy giống như một người xưa trong giấc mơ cũ, vẫn khiến cô cảm thấy đau đớn, những cũng chỉ có thể là nỗi xót xa bất lực mà thôi. Cô phải tự công hành lý của mình, tiếp tục đi về phía trước, đi nốt đoạn đường còn lại của cuộc đời mình.

Lúc ấy bởi vì còn trẻ nên cả Giang Nguyệt và Alain đều chưa từng cân nhắc đến chuyện tương lai, trong lòng chỉ nghĩ cứ tiếp tục sống như thế này là tốt rồi.

Nếu như cái sự cố ngoài ý muốn ấy không xảy ra, Giang Nguyệt tin chắc rằng hai người sẽ tiếp tục sống vui vẻ bên nhau, chẳng phải Alain đã cầu hôn với cô rồi đấy ư?

Mặc dù đó là một lời cầu hôn chẳng hề lãng mạn và không chính thức, nhưng cô đã nghiêm túc cân nhắc đến lời cầu hôn ấy.

Đó là chuyện xảy ra vào mùa đông năm 2006, khi học kì chuẩn bị kết thúc.

Alain có hai người anh trai, một người chị gái, Người chị gái duy nhất của anh chuẩn bị kết hôn. Giang Nguyệt từng gặp chị ấy, là một cô gái khỏe mạnh và xinh đẹp, hiền lành và nhân hậu. Hôn lễ được cử hành ở Chicago. Mặc dù Giang Nguyệt cũng rất muốn đi dự lễ cưới ấy với Alain, nhưng cuối cùng chỉ gửi anh một đôi hoa tai bằng ngọc phỉ thúy nhờ anh tặng giúp.

Nếu Giang Nguyệt biết được đây là lần cuối cùng cô được gặp Alain, nếu cô biết lần tạm biệt ấy sẽ trở thành vĩnh biệt, cô nhất định sẽ bỏ lại hết tất cả luận văn, thậm chí cả học vị để theo anh đi.

Nếu cô đi liệu kết cục có thể thay đổi, chuyện ấy sẽ không xảy ra chứ? Giang Nguyệt đâu phải là Cassandra, cô làm gì có khả năng dự đoán tương lai?

Lúc ấy cô xị mặt nói lời chia tay với Alain, Alain vuốt vuốt tóc cô, an ủi nói: “Chắc chắn là làm kịp mà, hơn nữa chắc chắn là em sẽ viết rất tốt. Em nhất định làm được, anh tin em, thế nên em cũng phải tin vào bản thân!” Anh hôn lên lông mày cô, vẫy tay tạm biệt rồi đi. Giang Nguyệt không tiễn anh ra sân bay, thậm chí cũng chẳng tiễn anh xuống dưới lầu.

Lúc ấy cô chỉ một lòng một dạ lo cho cái luận văn của mình.

Sau khi học xong thạc sĩ, Giang Nguyệt vẫn ở lại khoa Đông Á học lên tiến sĩ, chỉ có điều chuyển từ ngành kinh tế chuyển sang lịch sử tư tưởng. Bởi vì chơi với Alain lâu nên cô cũng tiếp cận đôi chút về triết học, thế nên Giang Nguyệt bỗng nảy sinh hứng thú với môn lịch sử tư tưởng, hơn nữa lại cảm thấy trong không khí văn hóa nồng hậu này mà nghiên cứu về lịch sử tư tưởng thì chắc là có ý nghĩa lắm.

Nhưng tiến sĩ lịch sử tư tưởng đâu phải chuyện đơn giản. Gần như cái gì cũng phải đọc, từ Nước lí tưởng của Plato đến Anh em nhà Karamazov của Fyodor Mikhailovich Dostoevsky cũng phải đọc. Nhiều lúc một tiết học là giảng hết một cuốn sách, nhưng đằng sau cuốn sách ấy lại gói ghém thêm không biết bao nhiêu là cuốn sách nổi tiếng hay các bản luận văn.

Dịp ấy vào đúng đợt cuối kì, cả ba môn cô chọn đều phải nộp luận văn, số tài liệu cần phải tham khảo chất cao thành đống, cô ngày đêm than thở, cuối cùng cũng hiểu được tại sao hàng năm đều có sinh viên nhảy từ trên cầu Harvard xuống sông tự tử. Cô rất bất lực, cũng rất nghi hoặc, không hiểu sao con đường mình lựa chọn lại gặp ghềnh đến thế. Nhưng tất cả đều do bản thân mình chọn lựa, còn biết trách ai nữa.

Đến gần trưa là Alain đến Chicago. Ra khỏi sân bay anh liền nhắn tin cho cô, nói mình đã đến nơi. Giang Nguyệt đọc qua loa, nhắn lại là ok. Cô biết Alain rất tâm lí, sợ làm phiền đến cô. Buổi tối Alain gọi điện đến, hai người nói chuyện phiếm đàm ba câu rồi cúp máy, Giang Nguyệt lúc ấy còn đâu tâm tư mà buồn đưa lè với anh?

Chiều ngày thứ hai kể từ khi Alain đi, Giang Nguyệt nhận được một tin nhắn. Anh đã cầu hôn cô trong cái tin nhắn này (nếu đó có thể coi là một lời cầu hôn): “Anh thấy kết hôn cũng rất tốt. Nguyệt à, làm xong luận văn, em hãy suy nghĩ nhé, em hãy lấy anh nhé!”

Giang Nguyệt đã đọc cái tin nhắn này mất hẳn một phút.

Đặt điện thoại xuống, cô lại quay trở lại với cuốn Thế giới tư tưởng của Trung Quốc cổ đại mà cô đang đọc dở. Một cuốn sách dày cộp sắp được đọc hết, chỉ còn lại mấy trang cuối, nhưng cô không thể tập trung. Trong đầu cô hiện lên tin nhắn của Alain, Giang nguyệt thở dài gấp sách lại.

Trước lúc ấy cô chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, việc kết hôn chẳng liên quan gì đến cô cả. Cô không thể kết hôn. Kể từ khi cô biết mình đã đem lòng yêu Giang Quân, kể từ khi mười bốn, mười lăm tuổi cho đến khi hai mươi tư tuổi, gần ấy thời gian, cô chưa từng nghĩ sẽ lấy Giang Quân. Đúng thế, cô chưa bao giờ nghĩ đến. Nhưng cái “chưa bao giờ từng nghĩ đến” nhưng lại ẩn chứa một dự định, đó là nếu không thể lấy Giang Quân, vậy thì cô còn lấy ai chứ?

Giờ đột nhiên có người nói muốn cưới cô. Người này là người cô thích. Mặc dù cô vẫn chưa có khái niệm về “cả đời” nhưng cô biết cô sẵn sàng chung sống với anh trong một khoảng thời gian nào đó.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyệt lại không khỏi nhớ đến Giang Quân.

Nếu như cô và Alain kết hôn, vậy có phải cô sẽ có một gia đình của riêng mình không? Một gia đình không có liên quan gì đến Giang Quân?

Lúc cô không nơi nương tựa, Giang Quân đã mang đến cho cô một gia đình. Kể từ lúc ấy, trong suốt hơn chục năm trời, cô luôn dựa dẫm vào anh, về mặt tình cảm, tinh thần và cả vật chất. Giờ thì cuối cùng cô cũng phải thoát khỏi sự dựa dẫm này ư?

Giang Nguyệt lại nhớ đến một câu nói: “Con người có bao nhiêu phần tự quyết thì có bấy nhiêu phần tự do”.

Nếu như tột đỉnh của hạnh phúc là sở hữu thứ mà bạn muốn sở hữu nhất. Vậy thì cô không thể nào có được cái hạnh phúc ấy.

Giang Nguyệt đã nghĩ sẵn đáp án rồi bình tĩnh lại, quay trở lại bàn học tiếp tục đọc sách, chuẩn bị cho luận văn của cô.

Cô nghĩ, đợi Alain quay trở lại, cô sẽ nói với anh rằng cô đồng ý.

Đáng tiếc là chuyện này không phải cô muốn là được, bởi vì Alain không bao giờ quay lại nữa.

Hơn năm giờ, Giang Quân về đến nhà.

Vào phòng, anh nhìn thấy Giang Nguyệt đang nằm bò ra bàn, đầu gối lên cánh tay, giống như đang say ngủ. Anh nhón chân đi ra đằng sau cô, thấy không có động tĩnh gì liền an tâm đôi chút. Nhưng chỉ một giây tiếp theo, nhìn thấy máy tính trên bàn đã bật, dòng chữ windows cứ nhảy nhót trên màn hình, Giang Quân chợt có dự cảm không lành. Bàn tay anh vừa chạm vào con chuột, màn hình liền sáng lên với bức ảnh chụp cô và Alain.

Chuyện càng lo lắng nó xảy ra thì nó càng dễ xảy ra.

Giang Quân đặt tay lên vai Giang Nguyệt, anh cảm thấy bờ vai cô khẽ run run.

“Nguyệt Nguyệt!” Anh dịu dàng gọi cô.

Cuối cùng Giang Nguyệt cũng ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy một khuôn mặt nhợt nhạt nước mắt, đầy đau đớn và ân hận.

Giang Quân ôm lấy Giang Nguyệt vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng cô, anh không biết có thể an ủi cô thế nào. Giang Nguyệt dang tay ôm lấy anh, mặt vùi vào ngực anh, nước mắt thấm vào chiếc áo sơ mi trên người anh.

“Cháu chưa bao giờ hối hận như thế này! Tại sao lúc ấy cháu không gọi điện nói với anh ấy rằng cháu đồng ý chứ? Tại sao cháu lại tỏ ra như không hề có chuyện gì xảy ra, ngồi ì ở đó và đọc cái thể loại sách quái quỷ gì chứ? Không biết chừng... không biết chừng cuộc điện thoại của cháu có thể đánh thức anh ấy thì sao?”

Giang Nguyệt đã tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần, hỏi lần nào là hận mình lần ấy, cô hận bản thân mình máu lạnh, hận mình không có trái tim.

Nếu như trước buổi chiều, Giang Quân nghe được câu nói chẳng đầu cuối này, chắc chắn anh sẽ chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì. Nhưng giờ anh đã hiểu, anh biết tại sao cô lại nắm chặt vạt áo của anh, biết tại sao cô lại tự trách bản thân như thế, biết nỗi đau mà cô đã phải hứng chịu.

Giang Quân chỉ trách mình đã biết quá muộn.

Buổi chiều lúc đi ra khỏi học viện công trình đại học Z, anh đã gặp Tống Chí Hựu. Giang Quân nhìn thấy anh ta từ xa, do dự giây lát liền gọi Tống Chí Hựu lại. Hàn huyền hồi lâu, Giang Quân hỏi anh ta có thời gian ngồi nói chuyện không?

Hai người đến một quán trà gần đấy. Vừa nói chuyện phiếm được dăm ba câu thì một ấm trà Ô Long được mang lên, uống một ngụm, Giang Quân đi thẳng vào vấn đề.

“Thầy Tống, tôi muốn biết tại sao Giang Nguyệt lại từ bỏ cơ hội tốt như thế ở Harvard? Nghe Giang Nguyệt nói anh đề nghị nó quay về?” Câu hỏi này anh đã trăn trở rất nhiều, Giang Nguyệt không bao giờ nói dối anh, Giang Quân biết đằng sau chuyện đó nhất định có vấn đề, cô không muốn nói dối anh, vì vậy mới tìm cách né tránh, không nhắc đến. Anh muốn biết, cũng bắt buộc phải biết, anh quyết không suy đoán hay nói ra những lời ác ý với cô nữa.

Tống Chí Hựu nhìn Giang Quân hồi lâu, ánh mắt dò xét. Sau buổi gặp tối qua, anh đã xác nhận được rằng người đang ngồi trước mặt mình đây là người có vị trí quan trọng nhất trong lòng Giang Nguyệt, là người mà ngay cả lúc bệnh đến hôn mê cô vẫn lẩm bẩm gọi tên, cũng là người khiến cô nôn nóng muốn trở về.

“Xem ra Giang Nguyệt không có nói gì với anh! Đương nhiên cô ấy chắc chắn không muốn nhắc đến những chuyện ấy!” Tống Chí Hựu châm một điếu thuốc lên. Khi anh ta đưa hộp thuốc đến trước mặt Giang Quân, Giang Quân liền xua tay nói mình đã cai thuốc rồi.

Trận ốm lần này cho anh có thời gian nghỉ ngơi, nhờ vậy anh đã nghĩ rất nhiều việc. Anh có rất nhiều việc cần phải làm, anh vẫn còn muốn được nhìn thấy cô. Giang Quân khẽ nhấp một ngụm trà, chờ đợi câu trả lời của Tống Chí Hựu.

“Chắc anh cũng biết cô ấy từng có một người bạn trai tên Alain đúng không?” Tống Chí Hựu ngắt đầu.

“Biết, chuyện này có liên quan đến cậu ta ư?”

“Alain cũng là sinh viên khoa triết học, lúc ấy tôi đang là học giả đến thăm trường Harvard, giáo viên hướng dẫn của cậu ta là sư huynh Berkeley của tôi. Berkeley là lí do tôi đến nên đã tổ chức một buổi tụ tập. Alain đã dẫn Giang Nguyệt đến, chúng tôi đã quen nhau như vậy đấy. Bởi vì tôi và cô ấy đều là người Trung Quốc, hơn nữa đều từ đại học Z ra nên nói chuyện có nhiều hơn một chút, về sau cũng mấy lần gặp mặt.”

Tống Chí Hựu tiếp tục nói: “Giang Nguyệt rất nhanh nhẹn, xinh đẹp. Có thể nhận ra là Alain rất thích cô ấy, hai người cũng rất hợp nhau. Chỉ có điều có lúc tôi không khỏi băn khoăn, một cô gái trẻ trung xinh đẹp, học ở trường danh tiếng, gia cảnh tốt, bạn trai ưu tú, hai người lại yêu nhau như thế, có thể nói là chuyện gì cũng như ý, thế mà tại sao lại có cái suy nghĩ bi quan như vậy?”

Tống Chí Hựu ngập ngừng một chút rồi tiếp tục: “Anh có biết cô ấy nói gì không? Cô ấy nói vận may lớn nhất của con người là không được sinh ra đời. Nếu chẳng may bị sinh ra rồi, vậy thì vận may lớn nhất chính là cái chết ngay chính lúc đang vui vẻ nhất.”

Giang Quân trầm ngâm, trong lòng tựa như hàng ngàn mũi dao đâm phải, mỗi vết thương đều để lại sẹo, những vết sẹo này sẽ dần dần hình thành những hố sâu của cuộc đời. Hóa ra cô cũng có suy nghĩ giống như anh.

“Có thể chính cái dung mạo và khí chất, cũng có thể chính vì sự bi quan, khi cả hai thứ này tập trung lại trên một con người, chúng sẽ tạo ra sức cuốn hút lạ thường, vì vậy tôi rất ấn tượng với cô ấy.”

Tổng Chí Hựu nhấp một ngụm trà, vừa hồi ức lại vừa nói tiếp: “Mùa đông năm ngoái, Alain chết! Chết trong phòng nghỉ tại buổi hôn lễ của chị cậu ấy, nghe nói là đột quỵ tim!”

Nói đến đây anh lại thở dài: “Đúng là trời ghen tị với người tài, chết ở cái tuổi đẹp như vậy. Lúc tôi biết tin đã là mấy ngày sau đó, nhưng cũng may là tôi đi, nếu không tôi thật không biết cô ấy sẽ thế nào!”

Lúc ấy Giang Nguyệt đang nằm trong giường, sắc mặt nhợt nhạt, chẳng nói ra hơi, bởi vì cứ ho liên tục, ho đến mức đáng lo ngại, giống như muốn ho cả tim gan ra ngoài vậy.

Tổng Chí Hựu lập tức đưa cô đến bệnh viện, kiểm tra mới biết bị cảm cúm dẫn đến viêm phổi. Anh đưa cô đi khám bệnh, truyền nước, lấy thuốc, uống thuốc. Ra khỏi bệnh viện, Tổng Chí Hựu ngẫm nghĩ, tốt nhất, cứ đưa cô về chỗ mình cho tiện chăm sóc. Giang Nguyệt cứ mê man lúc mê lúc tỉnh, Tổng Chí Hựu liền đặt cô lên giường của mình, còn mình thì ngủ trên sofa.

Sáng ngày hôm sau, lúc Tổng Chí Hựu mở cửa ra thấy cô đã dậy, cũng hết lo. Anh ngồi xuống bên giường, giả bộ nhẹ nhõm nói: “Xem ra thuốc của ông Mỹ vẫn có hiệu quả nhỉ!”

Ai ngờ Giang Nguyệt cũng hòa theo: “Thuốc này thật đáng ghét, uống vào miệng rồi còn vừa đắng vừa hôi!”

Tổng Chí Hựu rót cho cô một cốc nước ấm.

Giang Nguyệt uống nước, thất thần một hồi rồi khẽ nói: “Kì nghỉ đông này chúng tôi sẽ đi Barcelona. Anh ấy đã liên hệ với bạn bè bên đó rồi, sẽ ở nhờ trong nhà của họ. Anh ấy nói sẽ dẫn tôi đi nghe guitar Tây Ban Nha, đi xem Flamenco chân chính. Anh ấy rất giữ chữ tín, không bao giờ nuốt lời. Tôi không tin anh ấy quên mất lời hứa hẹn của chúng tôi!”

Cô mở to mắt nhìn Tổng Chí Hựu, vẻ mặt bi ai, ánh mắt chứa chan.

Tổng Chí Hựu chẳng còn cách nào khác, chỉ biết thở dài lắng nghe.

Giang Nguyệt nói một lúc rồi lại trầm ngâm hồi lâu.

Cô nhớ lại vết thương trên ngực Alain, cô từng hỏi anh, lúc ấy anh chỉ qua loa rằng mạch máu ở tim có một lỗ hổng, về sau được lấp vào rồi. Giang Nguyệt cũng không mấy để tâm, bởi vì anh luôn rất khỏe mạnh. Chỉ có một lần ở bên hồ Charles, vì tránh mưa mà Alain đã kéo cô chạy như bay. Chạy được một lát anh bỗng khựng lại, tay ôm chặt lấy ngực thở dốc, đôi môi tím tái. Kể từ đó về sau, mỗi lần gần nhau, Giang Nguyệt đều bảo anh chậm một chút, chậm một chút, nhưng anh thường không nghe.

Giang Nguyệt nhớ lại từng niềm vui mà anh mang đến, cảm giác ghen ngào không khóc thành tiếng được: “Biết sớm như vậy... biết sớm như vậy...”

Tổng Chí Hựu cứ ở bên cạnh, chăm sóc cho đến khi cô khỏi hẳn. Anh hỏi cô: “Có muốn đi thăm anh ấy không? Tôi sẽ dẫn cô đi!”

Giang Nguyệt lắc đầu. Cô biết Alain được chôn cất ở quê nhà, trên một khu đất nào đó ở New York. Nhưng đồng hồ cát chôn vùi dưới lớp cỏ xanh rì ấy không phải là Alain, anh đã biến mất khỏi thế giới này rồi.

Sau cái chết của bà Liễu năm cô bảy tuổi, cô luôn tin rằng có một nơi gọi là thiên đường, người chết đi sẽ đến một nơi khác, hơn nữa nghe người ta nói, nơi này còn tốt hơn bất cứ nơi đâu trên thế giới.

Bây giờ cô biết rằng hoàn toàn không có một nơi ngoài thế giới như vậy. Cát bụi trở về với cát bụi, thân thể của anh đương nhiên sẽ trở về với cát bụi, còn linh hồn của anh sẽ tan biến, trở về với hư vô, vậy thì cô biết đi đâu để tìm anh?

Điều thuốc trên tay Tổng Chí Hựu đã cháy gần hết, những người đi lướt qua đem theo một làn gió nhẹ khiến cho tàn thuốc lắc rắc rơi xuống.

Tổng Chí Hựu ném tàn thuốc vào gạt tàn, kết thúc đoạn trần thuật đầy đau thương này: “Thực ra Epicurus nói rất đúng, cái chết đối với người chết chưa chắc đã là sự bất hạnh, những đối với người sống thì đúng là như vậy. Đợt ấy tâm trạng Giang Nguyệt lúc xấu lúc tốt, nhiều lúc cô dường như chấp nhận hiện thực, nhưng có đôi lúc cô lại rất mơ hồ không biết bản thân mình nên sống tiếp ra sao... Có nhiều lúc cô ấy muốn

kết thúc cuộc đời mình. Lúc ấy tôi đưa Zarathustra đã nói như thế cho cô ấy xem, bảo cô ấy nên đối mặt với hư vô như thế nào. Có lẽ kể từ lúc ấy, cô ấy đã có ý chuyển hướng sang học triết học.”

Tổng Chí Hựu cười, nói với Giang Quân: “Có thể anh không biết, các triết gia rất hiếm người tự sát. Mặc dù học thường xuyên bàn luận về cái chết, về tự sát, nhưng bản thân họ không tự sát.”

Giang Quân bỗng bật cười. Anh không biết rằng Giang Nguyệt lúc trở về, đằng sau cái vẻ bề ngoài bình thản đã có những trải nghiệm như thế. Một năm nay cô đã sống như thế nào? Tại sao lúc ấy người ở bên cạnh cô không phải là mình? Tại sao cô chẳng kể gì với anh?

Khi không biết chuyện, Giang Quân còn có thể nghĩ một cách nhẹ nhàng rằng làm thế nào để bù đắp những tổn thất của cô trong quá khứ. Bây giờ, cứ biết thêm một chút anh lại tự trách mình thêm một chút. Mỗi câu nói của Tổng Chí Hựu như những nhát roi quất vào người anh. Giang Quân không thể ngồi tiếp được nữa, vội vàng nói lời cáo biệt với Tổng Chí Hựu rồi bảo Vương Hạo lái xe thật nhanh về căn hộ bên hồ Hương Mật. Anh muốn nhanh chóng về nhà, nhanh chóng gặp cô. Còn chuyện về rồi, gặp cô rồi thì làm gì, có thể làm những gì, anh thực sự chưa nghĩ ra.

Lâu quá rồi, cũng quá xa xôi rồi, chính tay anh đã đẩy cô ra xa, để cô một thân một mình gánh chịu đủ kiếp nạn ở bên ngoài. Nếu một viên ngọc muốn đẹp cứ phải trải qua quá trình mài dũa khổ sở như thế này, anh thà để cô mãi mãi là một viên ngọc tầm thường.

Lúc xe sắp về đến nơi, Giang Quân đã quyết định. Anh có thể mãi mãi nâng niu cô trong lòng bàn tay, không để cô hứng chịu thêm bất cứ sự tổn thương nào nữa.

8. Chương 8

Hoàng hôn trầm lặng,

Không phải tất cả nỗi đau đều có thể trị lành.

Trong số đó sẽ có những nỗi đau âm thầm,

len lỏi vào sâu kín nhất trong cõi lòng.

Cùng với thời gian,

Đau đớn sẽ hóa đá.

Em nói đấy, cười đầy, dường như chẳng có gì xảy ra cả.

Đau khổ dường như tan biến thành bong bóng.

Nhưng đến khi chìm vào giấc mộng,

Em vẫn sẽ cảm nhận thấy,

Nỗi đau nặng nề xua đuổi cũng không đi.

Cùng với hơi ấm và ánh nắng,

Mùa xuân lại về.

Thế giới như một biển hoa,

Nhưng trong lòng anh, một nơi xa xôi nào đó,

Sẽ không còn bông hoa nào hé nở.

Chiều thu hoàng hôn ánh mặt trời le lói. Khoảnh khắc này, khoảnh khắc giao thoa giữa bóng tối và ánh sáng khiến cho con người ta cảm thấy thê lương.

Giang Nguyệt đã một mình trải qua rất nhiều chiều hoàng hôn như thế này. Cô từng nghĩ, ngày tận thế của thế giới có lẽ chỉ đến thế, không âm thanh, không hơi thở, từng chút từng chút một lặng xuống, con người chìm đắm trong thế lương.

Lúc này đây, ánh mặt trời lúc hiện lúc tắt, cả căn phòng không một ngọn đèn được bật lên, chỉ có duy nhất những ánh sáng từ màn hình le lói. Giang Nguyệt đã thôi khóc từ lâu, người cô mền nhũn ngồi tựa vào Giang Quân. Trong lúc hoang mang cô chỉ cần có một người để dựa vào như thế này, giống như một cái cọc thật vững chắc để cô bám vào, để không bị tiếp tục rơi xuống.

Cuộc tranh cãi và giặc mơi đêm hôm trước, lại công thêm với cả ngày làm việc, hồi ức và khóc lóc khiến Giang Nguyệt mệt mỏi vô cùng. Cô nghiêng đầu, để huyết thái dương đang nhảy nhót dữ dội áp chặt vào bụng anh.

Giang Quân lấy tay vuốt nhẹ mái tóc của cô. Những lọn tóc ngắn giờ đã dài tới vai. Anh nói thích tóc dài thế là cô nuôi lại tóc.

“Cháu có đói không? chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé”

“Cháu không muốn ăn!” Giang Nguyệt hít một hơi thật sâu, trên quần áo của Giang Quân thoang thoang hương hoa oải hương.

Lúc Giang Nguyệt còn học cấp ba, có một đợt cô rất thích tinh dầu hương, cô đã mua đủ loại tinh dầu, sau khi nghiên cứu kỹ công dụng của chúng cô liền tự mình trải nghiệm, và cô yêu thích nhất mùi hương của hoa oải hương. Bởi Giang Quân thường xuyên mất ngủ, Giang Quân liền nhỏ vài giọt tinh dầu hoa oải hương vào tủ quần áo, lên gối của anh.

Thật không ngờ bao nhiêu năm rồi thói quen nhỏ của cô vẫn được anh duy trì.

Bây giờ mùi hương của hoa oải hương quện với hơi ấm trên người anh khiến Giang Nguyệt muốn chìm vào giấc ngủ.

“Buồn ngủ, cháu muốn đi ngủ!” Giang Nguyệt mệt mỏi chẳng muốn nói thêm dù chỉ một từ.

“Thế thì cháu ngủ đi, ngủ dậy thì ăn cơm sau!” Giang Quân đẩy cô bảo cô ngồi dậy.

Tay Giang Nguyệt vẫn nắm chặt lấy vạt áo anh: “Không muốn nhúc nhích nữa!”, Giang Nguyệt lẩm bẩm, định nói thêm nhưng lại thôi. Lúc này những lời nói của cô đều không đi qua cái đầu.

Giang Quân cười bất lực, đành bế cô lên. Anh đã từng bế cô như thế này nhiều lần, khi cô ngủ say, mặt thường áp vào ngực anh, khuôn mặt tròn tròn tựa như quả táo chín. Về sau cô lớn rồi, hai người không hẹn mà cùng tìm cách né tránh những đông chạm thân mật như thế này.

Giang Quân đặt cô lên giường, kéo chăn đắp cho cô. Giang Nguyệt kéo vạt áo của Giang Quân hỏi: “Có làm chú mệt không?”

“Cháu coi chú là ông già thật đấy à? Sao có thể vì chút nặng ấy mà mệt được? Hồi ấy hai anh em chú ra bến cảng, gánh không biết bao nhiêu bao tải mà đâu có kêu mệt!” Giang Quân xoa xoa đầu cô, nói: “Chỉ có điều so với cháu hồi cấp hai thì nặng hơn nhiều!”

“Nghe nói con người vào khoảnh khắc chết đi, cân nặng thường giảm đi 21gram,” Giang Nguyệt bình thản nói.

Giang Quân ngồi xuống bên giường cô, nhìn đôi mắt đỏ hoe vẫn còn dấu nước mắt, nói: “Nguyệt Nguyệt đó không phải lỗi của cháu. Cháu có thể trách trời, trách đất, trách vận mệnh, nhưng không thể tự trách mình!”

“Dạ!” Cô khẽ đáp, một lát sau lại nói: “Có lẽ Alain như vậy là may mắn. Bọn họ nói lúc anh ấy chết, trên mặt vẫn còn nở nụ cười. Chắc hẳn anh ấy đang nghĩ chuyện gì đó vui vẻ, hơn nữa cũng không cảm thấy đau khổ, thật may mắn!”

Chẳng phải ai cũng được may mắn như thế.

Giang Quân nghĩ đến thi hài của bố mẹ vùi dưới đồng đất đá khi thủy triều rút, nhớ đến những khuôn mặt be bét máu trên vách đá ...tất cả bọn họ đều chết rất thê thảm.

“Chú đừng đi có được không? Ở lại với cháu một lát!” Giang Nguyệt khẽ nheo nheo mắt nhìn Giang Quân, chậm rãi nằm dịch vào trong một chút.

Giang Nguyệt tưởng rằng anh sẽ lấy lý do từ chối, không ngờ anh lại nằm xuống thật.

Mặc dù hai người mỗi người một gối, ở giữa vẫn cách nhau một khoảng không khá rộng, nhưng đây là lần đầu tiên hai người nằm bên nhau kể từ sau cái đêm mùa hạ ấy. Khoảng cách quá gần ấy khiến hai người đều nhất thời không nói nên lời.

“Quay về là tốt rồi! Nguyệt Nguyệt, sau này mọi việc sẽ ổn thôi”. Một hồi sau Giang Quân mới khẽ nói, giống như một lời hứa, một lời khẳng định.

“Chú biết tại sao cháu về nước không?”

“Tại sao?”

“Sau khi Alain chết, suốt một thời gian dài cháu không biết phải làm gì. Cảm thấy làm gì cũng vô nghĩa, bởi con người có thể chết bất cứ lúc nào. Ngoài cái chết ra, dường như chẳng có chuyện gì đáng để làm cả. Cháu nhốt mình trong phòng, không ăn không ngủ, trong phòng chỉ đọc sách, cháu chỉ đọc sách, đọc rất nhiều thứ sách vở vãn. Cháu nhìn thấy rất nhiều người, rất nhiều người thông minh và vĩ đại, bọn họ cũng đau khổ giống như cháu. Nhưng cháu không hề cảm thấy được an ủi. Về sau không biết là từ đâu, không nhớ nữa, có thể là một cuốn sách cũ nát, cháu đọc được một đoạn thoại, nói, cuộc sống không phải là cuộc đấu tranh với cái chết, mà là vì những khát vọng khác. Chỉ những câu đơn giản như vậy thôi, nhưng đã khiến cháu nghĩ thông suốt, giống như phát hiện ra một sự thật vậy!”

Giang Nguyệt xoay người, quay lưng lại anh, dường như cứ phải như vậy cô mới có dũng khí nói hết.

“Lúc ấy cháu đã nghĩ, cháu cứ luôn nghĩ rằng cuộc sống chẳng có chút ý nghĩa nào, chẳng lẽ trên đời này không có thứ cháu muốn có nữa hay sao? Cháu muốn làm cái gì? Hình như cháu chưa bao giờ nghĩ đến. Cháu muốn thế nào, muốn làm gì, sống ra sao? Cháu luôn bị buộc sống đây về phía trước, thường đưa ra những lựa chọn nên làm, nhưng lại quên mất hỏi bản thân mình muốn cái gì?”

Giang Quân mở mắt ra, giọng nói của cô rất bình thản, cũng chẳng có chút oán thán gì, nhưng Giang Quân nghe mà như thấy có hàng ngàn mũi tên đâm vào tim.

Giang Nguyệt nói tiếp: “Cháu luôn nghĩ rằng bản thân mình là một người thừa, mong ước của cháu cũng là thừa, chúng đều là những ước vọng xa vời, không thể nào đạt được, vì vậy không nên có ước mơ. Cần gì phải hi vọng để mà thất vọng hết lần này đến lần khác?”

“Sao cháu lại là người thừa được? Trên đời có rất nhiều người thừa, nhưng cháu thì tuyệt đối không phải!” Giang Quân nói.

“Cháu sinh ra đã chẳng ai cần, về sau được bà nhận nuôi, nhưng chẳng ai thân thiết với cháu. Lúc ở giáo đường, khi hôm tiền quyền góp bị ít đi là bà lại đánh cháu, nói là cháu ăn trộm, rõ ràng là cháu gái của bà đã lấy, thế mà lại đổ oan cho cháu, bởi vì cháu là đứa trẻ nhặt ngoài đường.”

“Đều là chuyện quá khứ rồi, Nguyệt Nguyệt, mọi chuyện đã qua rồi!” Giang Quân siết chặt tay cô.

“Cháu cũng không có bạn bè, những người thân thiết với cháu đều ra đi, không đếm xỉa gì đến cháu nữa!” Giọng Giang Nguyệt nghẹn ngào. “Bao nhiêu năm nay, chỉ có chú là đối xử tốt với cháu mà không đòi hỏi được đền đáp, thế nhưng tại sao chú lại không đoái hoài gì đến cháu nữa?”

Giang Nguyệt òa khóc, nỗi uất ức bao nhiêu năm dồn nén trong lòng hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội trút ra. Cô nghẹn ngào trong tiếng khóc: “Cháu muốn thấy chú phải hối hận, rất muốn, rất muốn....”

Giang Nguyệt không thể nói tiếp nữa.

Giang Quân xích lại gần, vòng tay ôm cô vào lòng: “Chú sai rồi, chú sai rồi! Sau này chú sẽ không thể nữa, chú hứa sẽ không bao giờ bỏ mặc cháu nữa. Chúng ta lại giống như trước đây, lại vui vẻ như trước đây nhé!”

Anh nhẹ nhàng như đang dỗ dành một con thú nhỏ, ôm siết lấy Giang Nguyệt đang run rẩy, cho đến khi cô bình tĩnh hơn, cho đến khi hơi thở của cô trở lại đều đều.

Đợi Giang Nguyệt thiếp vào giấc ngủ, Giang Quân mới lặng lẽ ngồi dậy. Anh thở dài, đi ra khỏi phòng Giang Nguyệt. Anh ra phòng ăn mang máy tính về thư phòng, bật cái đèn trên bàn lên, xem lại hết một lượt tất cả các tập file trong Cổ tích tuổi thơ.

Một cô nhóc rụt rè, hoang mang lúc ấy đã dần dần trở nên thân thiết với anh, được anh huấn luyện. Nhiều lúc là do bản thân cô tự trưởng thành. Những thứ cô cần luôn rất ít, rất nhỏ, giống như một cái cây dễ trồng, chỉ cần một chút nước, một chút ánh sáng là nó sẽ tự nảy mầm, đâm trồi nảy lộc rồi từ từ nở hoa. Bởi vì anh đã cung cấp, chút nước, chút ánh sáng, cô đã dùng tất cả những gì mà mình có để đền đáp cho anh. Sự non nớt, sự ngọt ngào của cô, thậm chí bản thân cô còn không đủ tự tin, không nghĩ rằng món quà báo đáp của cô quá lớn lao.

Đối mặt với Giang Nguyệt bây giờ, sau khi biết những gì cô ấy phải trải qua, sau khi nghe những tâm sự chất chứa trong lòng cô bấy lâu, Giang Quân cảm thấy xót xa trong lòng, đồng thời cũng cảm thấy như mắc nợ cô. Anh tự nhủ với mình phải đối xử tốt với cô, thế nhưng anh lại để cô phải chịu biết bao ảm ức.

Lúc này màn đêm đã bao trùm không gian. Mặc dù đã đóng chặt cửa nhưng bóng đêm của mùa thu vẫn mang cái se se lạnh. Trong bóng đêm se se lạnh như thế này, con người thường gỡ bỏ những lớp nguy trang ban ngày của mình. Giang Quân nhớ lại bảy năm về trước, mỗi khi cô đơn trong lòng anh lại hiện lên một ý nghĩ: nếu lúc này có cô ở bên cạnh thì tốt biết mấy!

Bây giờ cuối cùng cô cũng về rồi, chỉ cần cô đồng ý, anh sẽ ở bên cô, cho đến khi cô muốn ra đi thì thôi.

Được là cái may mắn, mất là do số mệnh.

Giang Quân nghĩ, vậy cứ để cho cô tự quyết định đi, coi như giao vận mệnh của mình cho cô định đoạt.

Gần mười giờ đêm thì Giang Nguyệt tỉnh giấc, liếc mắt sang bên cạnh trống không, ngay cả vết lõm trên gối cũng không còn, anh đã đi từ lâu rồi.

Trong lòng Giang Nguyệt hiểu rất rõ, chẳng có ai ở mãi bên cạnh một người. Nhưng khi mở mắt ra, cô vẫn hi vọng để rồi lại thất vọng.

Cô thấy đói, liền xuống khỏi giường, khoác một cái len áo mỏng. Mỗi khi tâm trạng hụt hẫng, Giang Nguyệt thường mặc quần áo màu sắc, Tổng Chí Hựu nói với cô rằng màu sắc có thể khiến tâm trạng của người tốt hơn.

Cả căn hộ chìm trong bóng tối, chỉ có thư phòng là đèn sáng. Giang Nguyệt đi về phía thư phòng, nhìn qua cánh cửa khép hờ thấy cái dáng chăm chú của Giang Quân. Cô vẫn luôn thích ngắm nhìn anh làm việc. Có một khoảng thời gian cô thường ngẩn ra nhìn Tổng Chí Hựu làm việc, bởi vì trông rất giống Giang Quân, cái vẻ chuyên tâm không để ý đến xung quanh ấy thường khiến cô say mê.

Giang Quân trả lời thư xong liền nhấn nút gửi đi, ngoảnh đầu lại, anh đột nhiên nhìn thấy cô đang đứng bên ngoài cửa.

“Sao không lên tiếng thế?” Anh mỉm cười. “Chú còn tưởng là yêu tinh hoa nào đến quấy nhiễu chứ!”, nhìn cô giấy lát anh nói: “À giống pha lê”

“Pha lê á!” Giang Nguyệt cúi đầu nhìn lại mình.

“Không cần nhìn nữa đâu, chú nói cái áo len của cháu kia, không phải nói thân hình cháu đâu!” Giang Quân gấp laptop lại, đứng dậy.

Giang Nguyệt đỏ mặt nói: “Cháu đói rồi!”

“Cháu muốn ăn gì?”

“Ăn mì ạ!” Cô chẳng cần nghĩ mà buột miệng nói luôn.

Anh cười nói: “Thế thì đơn giản, chúng ta cùng làm nhé! Cháu sẽ là trợ thủ, phải làm thật nhanh, chú đói mờ mắt rồi! Chú cứ ngồi đợi cháu dậy rồi ăn cả thế, nào ngờ con heo lười ngủ đến bây giờ mới chịu dậy!”

Giang Nguyệt đi theo Giang Quân vào trong nhà bếp.

Trong tủ lạnh có ớt xanh và cà chua, Giang Quân rửa sạch cà chua, thái thành lát, Giang Nguyệt đứng bên cạnh cắt ớt xanh.

Còn nhớ lúc cô mới đến ở với Giang Quân, buổi tối Giang Quân thường tự xuống bếp nấu đồ ăn đêm. Giang Nguyệt chủ động làm trợ thủ cho anh, Giang Quân liền dạy cô ấn như thế nào vào cuống ớt xanh để sau đó có thể nhẹ nhàng cắt ớt ra, ngay cả hạt ớt cũng có thể bỏ sạch một cách dễ dàng.

Lúc ấy anh hiền hòa, thân thiện, cho dù cô có làm sai cũng không bao giờ trách mắng cô. Tất cả những khó khăn của cô, anh đều có thể giải quyết. Cuốn vở bài tập tìm mãi không thấy, anh có thể tìm lại cho cô. Bìa sách mà anh bọc cho cô lúc nào cũng gọn gàng và đẹp đẽ, khiến các bạn học phải ngưỡng mộ. Hồi lên trung học, mỗi khi gặp phải bài nào không biết làm, cho dù là toán học, vật lý hay tiếng anh, anh đều có thể giảng giải cho cô. Giang Nguyệt luôn cảm thấy thật kì diệu, anh như một chú mèo máy có rất nhiều báu vật ở trong bụng.

Rất lâu sau đó, trong lòng Giang Nguyệt, anh vẫn là người không gì không làm được. Cũng giống như bây giờ, nấu một bát mì anh sắp xếp đầu ra đấy.

Đưa đĩa xào xong, nồi nước nấu mì đang sôi sùng sục, Giang Quân ước lượng rồi thả mì vào.

Giang Nguyệt đứng bên cạnh chẳng có việc gì làm, chỉ biết dán mắt nhìn anh: ống tay áo đã xắn lên đến khuỷu tay, trên người đeo tạp dề hoa, càng nhìn càng thấy buồn cười. Giang Nguyệt vội vàng lấy điện thoại trên bàn, hướng về phía anh chụp ảnh. Giang Quân bối rối nhưng cũng đành ngoan ngoãn phối hợp.

“Chú thấy mấy thứ đó của cháu lúc nào vậy?” Giang Nguyệt hỏi:

“Thứ gì?”

“Chính là đồng ảnh cháu lưu trong máy tính, còn cả giấy tờ của cháu từ tám năm về trước ấy!”

“Lúc chuyển nhà”

Giang Nguyệt thầm nghĩ, hóa ra là lúc ấy, lúc ấy anh chuẩn bị kết hôn, chuyển từ nhà cũ sang nhà mới. Cô định hỏi còn bản thu âm thì sao, còn cả những bức ảnh cô chưa nhìn thấy bao giờ là thế nào.

Đúng lúc ấy trong phòng đột nhiên vang lên bản nhạc Humoresque của Antonin Leopold Dvorak, tiếng violon du dương, lúc thấp lúc cao.

Giang Quân nói: “Là điện thoại của chú, ở trong túi áo khoác ấy, cháu nghe giúp đi!”

Giang Nguyệt thầm nghĩ hóa ra anh ấy đã xem Người tình Praha rồi. Trong đầu cô lúc này lại hiện ra cảnh tượng hai người bối rối, ngại ngùng như thể lúc nào cũng xem bộ phim này.

Cô tìm thấy điện thoại của anh vắt trong túi áo vắt trên ghế trong thư phòng. Giang Nguyệt đang định nhấn phím nghe, lướt nhìn màn hình, bàn tay chợt khựng lại. Màn hình hiện lên dòng chữ “Du Tân Quả đang gọi đến”.

Cô đương nhiên vẫn còn nhớ Du Tân Quả là ai, muện thế này rồi anh ta gọi đến vì việc công ư? Hay là việc riêng tư? Vì chị của anh ta ư?

Giang Nguyệt chạy vào bếp đưa điện thoại cho anh nói: “Chú tự nghe đi!”

Giang Quân nghe điện thoại nói: “Tân Quả hả, cậu nói đi....”, anh đẩy cửa bếp đi ra ngoài ban công.

Giang Nguyệt trông cái nồi không cho nước trào ra ngoài, thỉnh thoảng lại lấy đũa đảo lên. Cô cố kiềm chế bản thân không lắng tai nghe, nhưng tiếng điện thoại cứ như tiếng một con côn trùng đi vào tai cô.

Cô nghe thấy anh nói chuyện về xưởng đóng tàu và đơn đặt hàng, những chuyện này bởi vì không hiểu nên cô chỉ nghe loáng thoáng. Chỉ có một câu cuối cùng là nghe rõ nhất: “Chị em thế nào rồi?”. Anh nói: “Bảo chị em chịu khó nghỉ ngơi, nếu cần gì cứ bảo anh!”

Lúc Giang Quân từ ngoài ban công đi vào, Giang Nguyệt đã gấp mì ra đĩa và đổ nước sốt vào. Cô bóc hai nhánh tỏi, cho vào máy xay rồi nghiền rằng ấn mạnh, cứ như thể cái cô xay không phải là tỏi mà là một con ác quỷ. Nhưng mà rốt cuộc ai là ác quỷ đây?

“Nát hết cả rồi, cháu ngồi đi để chú làm cho!”

Giang Quân đón lấy cái máy xay tỏi trên tay cô, rắc một chút muối vào vừa xay vừa nói: “Chú phải đến xưởng đóng tàu bên Nhật khảo sát một chuyến cùng nhân viên phụ trách của viện nghiên cứu. Cũng phải qua Hàn Quốc xem sao, chắc phải khoảng mười ngày nữa mới về được.”

Giang Nguyệt ngây người: “Khi nào chú đi?”

“Chiều mai, ban này Du Tân Quả gọi điện báo đã liên lạc xong với bên Nhật rồi!” Giang Quân thở dài: “Lúc cháu đang ngủ chú đã xem một bản số liệu, hiện nay tình hình đóng tàu rất không khả quan, chúng ta gia nhập ngành này quá muộn!”

Giang Nguyệt nghe mà bỗng thấy căng thẳng: “Thế có nghiêm trọng lắm không? Cháu nghe nói đầu tư vào ngành này tốn không ít tiền!”

“Không sao đâu. Đóng thuyền và vận chuyển đường thủy đều có chu kỳ, chú đã tính kĩ rồi, tiền vốn thì không cần phải lo, Tân Quả đã kí được mấy cái đơn đăng kí đặt hàng rồi, chú còn phải bảo cậu ta tạm thời từ từ đã. Quan trọng là việc định vị, chế tạo ra những con thuyền có giá trị lớn. Những gì đang làm bây giờ là để trải đường cho sau này!”

Giang Quân từ xưa đến nay làm gì cũng hết sức bình tĩnh. Khi mà người ta theo đuổi việc phát triển, thì anh lại viết một bài báo nói rằng cần kiềm hãm bước phát triển. Trong khi người thợ thu hẹp vốn đầu tư thì anh đi mua lại những doanh nghiệp bị lỗ vốn, thôn tính những đối thủ cạnh tranh gặp nạn. Mấy tháng trước, khi Mỹ có nguy cơ gặp phải khủng hoảng cho vay thế chấp bất động sản dưới chuẩn, anh liền ra lệnh yêu cầu cả tập đoàn công ty cố gắng hạn chế tối đa các khoản nợ. Hai mươi năm nay, anh đã chứng kiến không biết bao nhiêu bão tố, rất nhiều người bạn làm ăn hôm nay làm ăn phát đạt, ngày mai đã thất bại thảm hại. Vì vậy cho dù Hằng Châu có làm ăn phát đạt đến đâu, anh không bao giờ kiêu ngạo hay chủ quan, ngược lại còn luôn ở trong trạng thái đề phòng và cảnh giác trước nguy cơ.

Giang Nguyệt biết, với kiến thức và khả năng của anh, cô hoàn toàn không hề lo lắng.

Có lẽ bởi vì quá đói nên đĩa mì to vừa bê ra, cả hai đã vùi đầu ăn hết. Vẫn là Giang Quân ăn hết trước, nhìn Giang Nguyệt đang cặm cụi ăn ngon lành, anh chợt nhớ ra điều gì liền hỏi: “Sao lúc cháu về nước không nói cho chú biết?”

“Lúc ấy cháu bận quá, phải thi lịch sử, triết học với đám sinh viên chuyên ngành, lại còn phải kiểm tra túi bụi, tối tắm mặt mũi, chẳng còn thời gian nào mà đọc sách ấy chứ. Mặc dù Tổng Chí Hựu nói sẽ có cách cho cháu vào học, nhưng cháu cũng không thể để kết quả quá kém khiến anh ấy phải khó xử!”

“Anh ta đối xử với cháu tốt thật đấy!” Giang Quân còn định nói: “Đàn ông không vô duyên vô cớ đối xử tốt như vậy với một cô gái đâu, nhưng nghĩ đến chuyện tối qua anh đã quá lời, cuối cùng lại thôi không nói nữa. Thật ra anh cũng hiểu rõ Giang Nguyệt biết rõ những điều này.”

“Chú nói đúng cháu mắc nợ Tổng Chí Hựu rất nhiều!” Đặt đũa xuống bàn cô thở dài: “Cuối cùng cũng coi như là đã hoàn thành xong lần thi cuối cùng của cuộc đời!”

Giang Quân cười: “Tuổi vẫn còn trẻ mà đã nói như bà già. Cuộc đời cháu còn dài lắm!”

Giang Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh nói: “Cháu thực sự cảm thấy mình già rồi, có thể chú không nhận ra nhưng đây đã là già rồi, rất mệt mỏi...”, cô chỉ vào ngực mình “Nhiều lúc cháu cảm thấy, cuộc đời này dài đến nỗi khiến cho người ta chán ngán!”

Giang Quân cốc vào đầu cô: “Chỉ toàn nói bừa!”

Anh muốn khuyên cô nhưng nhất thời chẳng nghĩ ra được điều gì. Bản thân anh chẳng phải cũng đang như vậy sao? Anh đã sống bốn mươi một năm, thực sự cảm thấy quá mệt mỏi!

Nhưng đôi khi anh lại nảy ra một ý nghĩ rất kì quái: Anh và cô đều không phải là “con cưng” của vận mệnh, giống như hai số âm, nhưng cơ duyên đã cho hai người gặp nhau, hai số âm ghép lại thành một số dương. Chính bởi vì cô buồn khiến anh nghĩ đến ánh sáng, nghĩ đến những làn gió mát. Faust từng nói: “Sự nữ tính vĩnh hằng có thể khiến tôi thăng hoa” Có lẽ cô chính là sức mạnh khiến cho anh thăng hoa, khiến cho anh cảm thấy cuộc đời này, ngoài việc sinh tồn và có trách nhiệm ra, vẫn còn rất nhiều điểm đáng để lưu luyến.

Trưa ngày hôm sau, Giang Quân chuẩn bị đi công tác Nhật Bản. Giang Nguyệt đi theo anh xuống lầu, xe đã đỗ bên đường chờ sẵn.

Lên xe rồi Giang Quân còn thò đầu qua cửa kính, nói với cô: “Lên nhà đi, đến nơi chú sẽ gọi cho cháu!”

“Dạ!” Giang Nguyệt vẫy vẫy tay, nhưng vẫn đứng trơ ở đó mắt nhìn theo xe anh cho đến khi khuất hẳn.

Nhìn theo chiếc xe màu đen mà trong lòng Giang Nguyệt không khỏi cười thầm, anh đúng là một kẻ cố chấp. Nói là đổi xe, đổi đi đổi lại, vẫn là nhãn hiệu ấy. Một cái vali Tumi dùng đến bao nhiêu năm trời, thích ăn món gì là lần nào đi ăn cũng gọi, thích Dame Agatha May Clarissa Christie nên mua cả bộ về xem đi xem lại. Thế này nên gọi là cố tình hay cố chấp?

Bầu trời Khang Châu lúc nắng lúc mưa, Giang Nguyệt lại xem thời tiết ở Nhật Bản, ngẫm nghĩ một hồi rồi gọi cho anh: “Xuống máy bay chú nhớ đi mua áo khoác nhé, mấy ngày tới chắc chắn sẽ có tuyết rơi!”

Giang Quân ngồi trong xe lắc đầu cười: “Cháu đã nói đến mấy trăm lần rồi, chú có mắc bệnh đáng trí đâu! Tự lo cho bản thân cháu trước đi, nhớ mặc thêm áo không lại cảm nhé. Còn nữa, phải nhớ ăn cơm đấy, đừng có mãi làm gì mà quên cả ăn uống nhé. Cũng đừng thấy chú đi công tác mà thức thâu đêm suốt sáng, con gái, con đứa...”

Giang Nguyệt im lặng nghe anh ca cẩm, chẳng hiểu sao gọi điện nhắc anh mà lại thành ra bị nhắc nhở như thế này. Cô liền vâng vâng dạ dạ đáp: “Dạ cháu nhớ rồi ạ, cháu nhất định sẽ tự giác ạ!”

Nghe thấy thế Giang Quân mới hài lòng ừ một tiếng, rồi hỏi cô: “Cháu có muốn mua cái gì không để chú mang về cho?”

Giang Nguyệt ngẫm nghĩ rồi nói: “Cháu muốn một bộ kimimo màu xanh, phần vạt có hoa nhỏ màu hồng, mặc lên trông như một cái cây đang nở hoa!”

“Ok!”

Giang Nguyệt siết chặt điện thoại trong tay, bên tai vẫn vang vọng giọng nói của anh: “Đợi chú về nhé!”

Cô biết anh có cái khả năng này, chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng cũng đủ làm tim cô dậy sóng.

Nhưng bao nhiêu năm nay, cô đã sớm học được một điều, đó là không ôm hi vọng về bất cứ điều gì. Nếu bạn ôm hi vọng, sự hụt hẫng cuối cùng có thể khiến bạn bị sốc nặng. Cô đã nếm không ít bài học như thế này.

Kể từ sau khi anh đi, Giang Nguyệt đa phần đều ở trường, đi học, nghe hội thảo, tự học trong thư viện hay dịch sách, thậm chí còn đi xem kịch. Cô tìm mọi cách khiến cho bản thân bận rộn, làm cho cuộc sống trở nên đầy ắp. Cô đã có kinh nghiệm, biết phải làm thế nào để kiểm soát bản thân, có như vậy mới không vì sự ra đi của một người khiến cuộc sống của mình bị đảo lộn.

Tối về đến nhà đã là mười giờ. Anh gọi điện về, rất giống như trước đây, mọi chuyện với cô về hành trình của ngày hôm nay, hỏi cô có vui không? Mỗi lần nói chuyện xong Giang Nguyệt lại mở cửa phòng anh, vào trong ngồi một lát. Không có anh ở nhà, nhưng giường như mùi hương của anh vẫn còn lưu lại.

Giang Nguyệt thường cảm thấy rất nghi hoặc, hai người chia cách bảy năm trời, giờ đột nhiên đi vào cuộc sống của nhau, anh nói: “Hai người sẽ như trước đây, nhưng thời gian đâu thể quay ngược lại, sao có thể quay lại như trước đây?”

Trước đây là thế nào? Anh là một người như cha, như anh, đáng tin cậy của cô, một người khác giới mà cô chỉ biết âm thầm ngưỡng mộ yêu thương.

Anh không thể đòi hỏi cô mãi mãi ngây thơ như vậy.

Mỗi lần Giang Nguyệt rơi vào vòng xoáy không lối thoát ấy, lí trí lại chạy ra cảnh cáo cô: thôi đủ rồi, đừng nghĩ đến anh ấy nữa, đi làm thôi! Tản mạn quá rồi đấy! bởi vì Gian Quân đã mang lại cuộc sống đầy đủ cho cô, khiến cô chẳng phải lặn lội, vừa học vừa làm vất vả như những sinh viên khác, cũng chẳng cần phải lo lắng đến chuyện luận văn hay tìm kiếm việc làm....Giang Nguyệt thầm nghĩ có thể vì cuộc sống chẳng có áp lực gì mới khiến cô rảnh rỗi mà suy nghĩ vẩn vơ...

Cô cố ý tìm việc để làm, mà việc đã chẳng mấy chốc đã tự tìm đến cô. Trong khoa có một giảng viên có bầu, một số giáo trình hàm thụ của cô ấy được chuyển sang cho Giang Nguyệt. Mọi người đều bảo cô ấy đi tìm Giang Nguyệt, bởi vì Giang Nguyệt là rảnh rỗi nhất. Trước sự thuyết phục của nhiều người như vậy, Giang Nguyệt thậm chí còn chẳng có cơ hội mà do dự.

Về sau cứ mỗi thứ bảy và chiều chủ nhật hàng tuần, cô phải đến học viện quản lí giảng sáu tiết khái niệm triết học cho lớp hàm thụ hành chính nghe. Một người chưa từng đi làm thêm như Giang Nguyệt lần này phải chuẩn bị sẵn sàng, gần như đã chuẩn bị ngay từ khi nhận được nhiệm vụ, bỏ công sức chuẩn bị mất chục trang Powerpoint. Ai ngờ sự chăm chỉ của cô là không cần thiết.

Sáng thứ bảy, cô đến văn phòng từ sớm, bỏ giáo án đã in ấn xong xuôi ra, điều chỉnh lại máy tính và đèn chiếu. Thế nhưng giáo viên một đường mà học sinh một nẻo. Đến giờ vào lớp lác đác có mấy người bước vào phòng học, người ăn sáng, kẻ đọc tiểu thuyết, thậm chí có người còn dẫn theo con nhỏ đến. Giang Nguyệt giảng bài ở trên bục giảng, bên dưới có người mắng mỏ con cái, tiếng nói chuyện xì xào....khiến Giang Nguyệt dở khóc dở cười. Lúc này cô mới tin lời một đồng nghiệp: Lớp hàm thụ giống như thả bò đi ăn cỏ, chỉ cần có người đến là được rồi.

Lúc Giang Quân gọi điện về, Giang Nguyệt liền kể chuyện ngày hôm nay cho anh nghe, cứ luôn miệng nói mình phí công vô ích. Giang Quân cười: “Thế mà có người hôm qua còn chẳng có thời gian nói chuyện với mình cơ đấy!” Nghe Giang Nguyệt thở dài, anh liền an ủi cô: “Thế thì cháu cứ coi như là giảng bài với không khí đi!”

Trải qua một buổi như thế Giang Nguyệt đã không còn cảm thấy căng thẳng nữa. Tối đó đánh một giấc ngon lành, sáng dậy muộn. Sáng dậy muộn mặc quần áo vào, cô vội vàng lao ra cửa, mặt chẳng kịp rửa. Mặc dù cô đang phải dậy lớp “thả bò ăn cỏ”, học sinh có thể đến hay không thì tùy, có thể đến muộn nếu thích, nhưng giáo viên mà đến muộn quá thì đúng là tai nạn dạy học rồi.

Hối hả đến cổng phía Bắc của trường, đồng hồ đã chỉ tám giờ rưỡi rồi. Giang Nguyệt đang thở không ra hơi thì nghe có tiếng Từ Viêm Huy gọi cô. Anh ta đang đi xe đạp điện, tay xách hai túi mít, dừng xe bên cạnh cô. Giang Nguyệt nhảy cẫng lên vui mừng: “Hay quá anh đến đúng lúc lắm cho em đi nhờ đến học viện quản lí!”

Từ Viêm Huy cười hi ha, bảo cô lên xe. Giang Nguyệt mặc váy nên không tiện ngồi ngang, đành ngồi lệch một bên ở phía sau. Một tay cô xách túi mít, tay kia vòng qua eo Từ Viêm Huy.

Chuyện xảy ra ngày hôm đó có thể nói là ngẫu nhiên, nhưng cũng có vô số nguyên nhân hậu quả. Nếu cô dậy sớm một chút thì đã không phải ngồi xe Từ Viêm Huy. Nếu cô mặc quần bò thì không cần ngồi lệch như vậy. Đương nhiên nếu có những cái nếu này thì hậu quả đã không xảy ra.

Khi chiếc xe lao như bay trên con đường râm mát cạnh học viện, Giang Nguyệt vẫn đang cười nói với Từ Viêm Huy, nói đùa rằng bạn gái của Từ Viêm Huy thật may mắn, ngày nào cũng có người mua đồ ăn sáng cho thể này. Đang nói nói cười cười thì đột nhiên có một chiếc xe mở cửa bước ra. Giang Nguyệt bị hất ngã khỏi xe trước sức mạnh của tốc độ vật cản.

Cơn kinh hoàng qua đi là cơn đau ập đến. Giang Nguyệt càng bất ngờ hơn là, trong hai người bước xuống khỏi xe có một người là Lục Sa.

Từ Viêm Huy, Lục Sa và cô gái ngồi trên xe của Lục Sa đều chạy đến. Lục Sa cũng ngạc nhiên chẳng kém gì cô, nhưng khoảnh khắc này anh phải dè dặt sự ngạc nhiên ấy lại để xem vết thương cho Giang Nguyệt trước. Tay Giang Nguyệt bị rách một mảng lớn, máu rỉ ra, đây là chuyện nhỏ. Chỗ mất cá chân cô sưng căng to, chỉ hơi chạm nhẹ vào một cái là Giang Nguyệt đã kêu la âm ỉ.

Lục Sa nhanh nhẹn ôm Giang Nguyệt lên, nói với cô gái đứng bên cạnh: “Hi Hi mở cửa xe ra!” Giang Nguyệt được anh đặt vào ghế đằng sau, Từ Viêm Huy và Dương Hi Hi cũng nhanh chóng lên xe.

Với vết thương liên quan đến xương cốt như thế này, Lục Sa không thể tin tưởng bác sĩ của trường, anh liền lái xe lao như bay đến bệnh viện thành phố gần nhất.

Sau khi chụp phim xong, kết quả cho thấy tình hình không đến nỗi nghiêm trọng, chỉ bị gãy xương mác, chẳng mấy chốc đã được bó bột lại. Nhưng Giang Nguyệt đã thành ra thế này: chân phải bị bó bột, phải nằm yên trên giường bệnh.

Lục Sa ngồi xuống mép giường, nhìn chân Giang Nguyệt bị treo cao, lại nhìn bàn tay bôi đầy thuốc đỏ của cô...Khuôn mặt mà anh nghĩ rằng chẳng bao giờ gặp lại được nữa đang nhăn nhó và trắng bệch ra vì đau.

Anh thở dài nói: “Đúng là gặp nhau trong tình huống chẳng ra làm sao cả!”

“Đúng thế có đôi khi thế giới thật là nhỏ!” Giang Nguyệt cũng không khỏi cảm thấy bùi ngùi trước tình huống gặp lại kiểu này.

“Bọn họ đâu rồi? Sao chẳng thấy ai thế?”

“Sư huynh của em phải đi dạy thay em rồi, cô ấy thì đi chuẩn bị hội trường...Cô ấy là bạn gái của anh. Ban nãy là do lỗi của cô ấy, anh thay mặt cô ấy xin lỗi em. Bọn anh có chút cãi vã, cô ấy bực bội mở cửa xe định bỏ đi, nào ngờ đập phải em!”

Lục Sa không giám nói nguyên nhân tranh cãi là Giang Nguyệt. Xe đi vào trường đại học Z rồi, Dương Hi Hi liền nói nửa đùa nửa thật, bảo a kể về người bạn gái là đàn em năm ấy. Ai dè Lục Sa đột nhiên trầm ngâm không nói không rằng.

“Không sao đâu anh đừng trách cô ấy, em cũng chỉ phải nằm một thời gian là khỏi thôi mà, vừa hay có cơ hội được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng!” Giang Nguyệt cười, mặc dù nụ cười của cô chẳng mấy dễ coi bởi vì đau đớn. Cô nhìn Lục Sa chăm chú: quần áo vest trắng thơm thơm trông rất lịch sự, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Lục Sa nói: “Anh chưa học xong tiến sĩ. Học được hai năm, cảm thấy rất mông lung chỉ mong muốn mau chóng tìm được vị trí của mình, vì vậy muốn đi làm. Vừa hay bên Mỹ đang tuyển người anh liền xin vào, năm ngoái bị điều về Thượng Hải. Lần này anh đến Khang Châu làm hội nghị tuyên truyền tuyển dụng, vì anh tốt nghiệp ở đây ra nên anh đến đây nói chuyện!”

Anh chỉ dùng vài câu ngắn gọn để kể về hành trình năm năm của mình. Trong những câu nói ấy có ẩn chứa sự thoát xác của một thanh niên trẻ từng ôm rất nhiều hoài bão, từ hoang mang, nghi hoặc đến chấp nhận hiện thực, có phần đầu cũng có thỏa hiệp.

“Còn em thì sao? Sao cũng về đây?” Lục Sa đâu phải chưa từng hỏi thăm tin tức về cô. Anh biết cô đã đến đại học Harvard, anh cũng từng tr trên google khoảng cách giữa hai người, hơn bốn nghìn năm trăm kilomet, nếu là thời cổ đại thì đúng là mỗi người một chân trời rồi. Nhưng hiện nay a chỉ cần một tấm vé máy bay, bay năm tiếng đồng hồ là có thể gặp được cô, khoảng cách địa lí cũng dễ dàng bị vượt qua. Nhưng cuối cùng anh vẫn không mua tấm vé máy bay ấy, gặp cô rồi thì sao, gặp rồi cũng đâu có thể đi vào trong trái tim cô, chỉ có chuốc thêm phiền phức mà thôi. Trái tim con người luôn có hệ thống miễn dịch với đau khổ, luôn lựa chọn những giải pháp để tránh tổn thương.

Đáp án của Giang Nguyệt càng ngắn gọn hơn, chỉ nói mình đang học tiến sĩ ở trường đại học Z. Thế nên những chuyện sau đó càng không biết nên nói thế nào, đành thôi không nhắc đến nữa.

Hai người mặt đối mặt mà chẳng biết nói gì.

Lục Sa nhìn cô liên tục, cô trong kí ức anh, ngoài mái tóc có hơi ngắn hơn một chút, khuôn mặt và thân hình không thay đổi. Lục Sa không khỏi suýt xoa: “Sao em không thay đổi gì hết thế? Anh thấy nghi ngờ không biết mười năm, hai mươi năm nữa gặp lại em như thế nào? Em xem mắt của em...”

“Không đâu em thay đổi nhiều chứ!” Giang Nguyệt mỉm cười: “Lục sa là anh nghĩ tốt về em đấy thôi. Anh chỉ lồng ghép hình ảnh em trong hiện tại với trong tưởng tượng của anh, thực ra em cũng rất bình thường!”

Lục Sa lắc đầu: “Không đâu Giang Nguyệt. Sau này anh đã nghĩ rất nhiều lần, nghĩ xem rốt cuộc em có điểm gì tốt. Em không thông minh lắm, những cũng có thông minh. Không phải tài hoa lắm những cũng có chút tài nghệ. Không phải xinh đẹp tuyệt trần, những khiến người đối diện cảm thấy dễ chịu. Tính cách

không được tốt lắm, rất hay cô lập bản thân, không giỏi xã giao, nhưng chí ít thì em không làm bộ làm tịch. Có thể chính những điểm ấy, khiến người khác không thể nào quên, bởi vì không phải ai cũng được như vậy”

“Cảm ơn anh Lục Sa! Anh thường khiến em thấy bản thân không đến nỗi vô dụng lắm!” Giang Nguyệt cảm kích nói. Một lúc sau, từ trong túi sách của cô phát ra tiếng rung, Lục Sa nghe thấy liền lấy điện thoại từ trong túi sách cô ra cho cô.

Là Tổng Chí Hựu gọi đến, hỏi cô nằm giường bao nhiêu để lát anh qua thăm. Giang Nguyệt lần lượt trả lời câu hỏi của Tổng Chí Hựu, không hỏi cũng biết chắc Từ Viêm Huy đã nói tin này cho Tổng Chí Hựu biết.

Ngắt điện thoại Lục Sa liền hỏi: “Là chú của em à?” Nghe giọng điệu của cô có vẻ vừa kính trọng vừa làm nũng, không giống như nói chuyện với bạn trai, mà là nói chuyện với người bề trên, anh còn nhớ Giang Nguyệt từng nhắc mình có một người chú.

“À không, là giáo viên hướng dẫn của em!” Giang Nguyệt bỏ điện thoại xuống.

Lục Sa do dự hỏi: “Anh có thể mượn điện thoại của em một lát không?” Ban này Lục Sa đã liếc thấy người trên màn hình điện thoại của Giang Nguyệt, cảm giác người này trông rất quen, anh bỗng nảy ra một nghi vấn.

“Đương nhiên là được rồi!” Giang Nguyệt đưa điện thoại cho anh.

Lục Sa nhìn lại có vẻ không tin vào mắt mình nên anh ấn lại vào màn hình để nhìn lại lần nữa. Đúng là anh ta!

“Người này giống Giang Quân ư?” có thể chỉ là người giống thôi, Lục Sa nhún mày.

“Ừ!” Giang Nguyệt đáp rồi hỏi: “Anh biết chú ấy à?”

“Trước đây từng nghe nói đến. Hôm qua mới đọc bài viết về người này ở trên tạp san kinh tế.”

“Thật không?” Giang Nguyệt hào hứng nói: “Thế thì em phải đọc mới được. Chú ấy rất ít khi nhận lời phỏng vấn!”

“Chú ấy cũng nói thế, không thích làm người của công chúng!”

Lục Sa sao có thể không biết đến nhân vật truyền kì trong giới thương nhân này chứ? Nhưng anh quả thực mới nhìn thấy Giang Quân trong bài phỏng vấn kia. Giang Quân quả thật rất phong độ, đỉnh đặc, khiến Lục Sa không khỏi nể phục.

Người mà anh coi là thần tượng chẳng ai ngờ lại ở trong điện thoại của cô, trong bộ dạng: Mặc tạp dề, tay cầm cái muôi, hơn nữa nụ cười còn vô cùng gượng gạo và bình dị. Điều này thật ngoài sức tưởng tượng. Anh họ Giang cô cũng họ Giang, anh tên Giang Quân còn cô tên Giang Nguyệt.

Lục Sa ngây người: “Giang Quân là chú em à?”

“Đúng thế” sự nghi hoặc của Lục Sa lần nữa được khẳng định.

“Vậy... chính là chú ấy ư? Em... Người trong lòng em chính là chú ấy?” Lục Sa khó mà mở miệng ra được. Hối xong rồi anh lại thấy sợ khi phải nghe đáp án.

Giang Nguyệt đột nhiên hiểu ra tại sao Lục Sa lại ngạc nhiên, lại ấp úng đến vậy. Giang Nguyệt thần nhiên mỉm cười đáp: “Không sai, chính là chú ấy. Nhưng em không phải là cháu ruột của chú ấy, bọn em chẳng có quan hệ máu mủ gì cả.”

Lục Sa nghe xong vừa cảm thấy nhẹ nhõm, vừa cảm thấy ngâm ngùi. Kể từ khoảnh khắc nhìn thấy tấm ảnh ấy, trong lòng anh đã có dự cảm, người này chính là Giang Quân, hơn nữa lại chính là người mà cô yêu. Lục Sa luôn cho rằng những suy nghĩ hoang đường này rất hiếm xảy ra, nhưng giờ anh không thể không thừa nhận sự thật đang xảy ra trước mắt.

Hồi lâu sau anh mới lên tiếng: “Trước đây rất lâu anh trai anh cũng từng nói với anh, trong cuộc đời của một người đàn ông không bao giờ có quá ba người phụ nữ có ý nghĩa với anh ấy. Vì vậy a luôn rất thận trọng, sợ vượt quá định mức, cho tới khi gặp được em, Giang Nguyệt ạ...Chỉ có điều anh đã thua anh ấy, cũng không đến mức âm ỉ lắm!”

Giang Nguyệt không biết nói sao, cô biết Lục Sa không hẳn không phải là một lựa chọn không chính xác, nhưng tình yêu xưa nay đâu do con người lựa chọn.

Nhiều lúc cô thường cảm thấy tình yêu hoàn toàn không phải là một thứ mà người ta có thể tính toán thiệt hơn. Thế giới này rộng biết bao, nếu trong biển người mênh mông có thể gặp được người mà mình yêu thương, yêu thật lòng đã là một chuyện may mắn lắm rồi.

Tổng Chí Hựu đến Lục Sa đã đi. Bên hội nghị tuyên truyền liên tục gọi điện hỏi thúc anh đến. Lục Sa vô cùng áy náy nhưng vạn bất đắc dĩ. Cuối cùng anh đành phải nói với Giang Nguyệt là ngày mai sẽ lại đến thăm cô rồi vội vã rời đi.

Giang Nguyệt nằm trên giường, ngẫm nghĩ đây đúng là một mùa thu lắm chuyện, Giang Quân vừa ra khỏi bệnh viện, giờ lại đến lượt cô vào. Chuyện xương cốt thì chẳng quan trọng lắm, chỉ có điều đi lại bất tiện, làm gì cũng phải nhờ người khác. Đang sầu não thì Giang Nguyệt nhìn thấy Tổng Chí Hựu vào.

Tổng Chí Hựu vào phòng bệnh, nhìn Giang Nguyệt từ đầu đến chân một lượt rồi lắc đầu, ngồi xuống.

Giang Nguyệt cười cười với anh: “Tại sao những lúc em thê thảm nhất đều bị anh nhìn thấy thế nhỉ?”

“Em đấy, đúng là chẳng thể nào yên tâm được, đang định bảo em tuần sau đi Phúc Đán mở hội nghị phân tích triết học với anh, thế mà...”

Giang Nguyệt đáp lời: “Cái chuyện phân tích triết học ấy mà, em vừa không hiểu lại cũng chẳng đam mê, dẫn em đi làm gì ắt công!”

“Cho em đi mở rộng tầm mắt càng tốt chứ sao? Hội nghị thì vô vị thật. Nhưng nhân cơ hội này đi học hỏi các cao nhân trong giới. Có nhiều người thú vị lắm, hơn nữa biết người khác đang làm gì, nghĩ vấn đề gì sẽ là gợi ý cho bản thân mình đấy”

“Vâng vâng vâng, em vừa lười biếng vừa tùy tiện, vô dụng, chẳng có tiền đồ gì!” Giang Nguyệt lập tức làm bộ tự kiểm điểm bản thân.

Tổng Chí Hựu mỉm cười nói: “Đúng là chẳng thể nào nói nổi em, có đối không?”

Giang Nguyệt gật đầu vui vẻ nói: “Thật không ngờ một tai nạn lại được đồ ăn của anh!” Tổng Chí Hựu nấu nướng rất giỏi, Lúc ở Mỹ từng khiến Giang Nguyệt kinh ngạc, chỉ có điều từ khi về nước chẳng mấy khi có cơ hội được nếm đồ ăn của anh.

Tổng Chí Hựu lấy đồ ăn ra, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Giang Nguyệt kể cho anh nghe những buồn phiền của mình, bản thân cô chẳng qua chỉ bị gãy xương mác, đã bó cố định rồi, không cần thiết phải nằm viện thế này. Chỉ có điều cái chân bị bó bột không thể nào cử động được, rất phiền phức.

Tổng Chí Hựu ngẫm nghĩ rồi nói: “Để lát nữa anh đi hỏi bác sĩ xem có thể cho em xuất viện sớm không, nói chung em không cần truyền nước nữa, về nhà cũng tốt, anh sẽ nhờ bạn bè tìm một y tá có kinh nghiệm cho em!”

Chiều hôm ấy, Giang Nguyệt được ra viện. Tổng Chí Hựu lái xe đến đón cô, đến trước cửa, lại công cô lên nhà. Y tá anh mời đến là một phụ nữ trung tuổi sạch sẽ và ngăn nắp, Giang Nguyệt gọi nữ y tá ấy là cô Trần. Muốn ăn muốn uống, muốn lấy cái gì hay đi vệ sinh, lau người...Giang Nguyệt đều phải nhờ vào bà ấy.

Tối hôm ấy, dưới sự giúp đỡ của cô Trần, sau một hồi vật vã, cuối cùng Giang Nguyệt cũng vệ sinh cá nhân xong xuôi. Nằm trên giường xem phim trên máy tính, bộ phim căng thẳng và kịch tính như vậy mà Giang Nguyệt chẳng mấy để tâm, bởi vì mắt chỉ mãi quan sát cái điện thoại.

Mãi đến mười giờ, điện thoại mới đổ chuông.

Giang Nguyệt “alo” một tiếng, lập tức nghe thấy tiếng của Giang Quân vang lên: “Là chú đây!”

Cô nói, cô biết sau đó hỏi anh có ổn không, công việc có thuận lợi không?

Giang Quân đáp: “Chuyến này đi mệt thì có mệt nhưng mà đáng lắm. Cứ đi như ngựa, hôm nay vừa đến Tokyo rồi. Thôi không nói đến chú nữa, nói chuyện của cháu đi, thế nào rồi? Có bạn không?” Giọng anh ấm áp và dịu dàng, nhưng cũng phảng phất vẻ mệt mỏi.

Giang Nguyệt im lặng ngẫm nghĩ không biết có nên cho anh biết chuyện của ngày hôm nay không nhỉ? Anh ở ngoài chạy đôn, chạy đáo chắc cũng mệt mỏi lắm rồi.

Giang Quân không thấy cô nói gì liền hỏi lại.

Giang Nguyệt nhanh chóng nói mình rất ổn, đang xem phim Mỹ. Bí quyết của những lời nói dối là khiến cho chúng trở nên thực thực ảo ảo. Giang Quân hỏi phim có hay không, cô liền bảo phim rất hay, Jessica Alba gan lì.

Giang Quân cười nói: “Cháu bây giờ “ăn” tạp nhĩ. Trước đây đâu có để ý đến phim truyền hình”.

Giang Nguyệt nói: “Hừ, chú không biết là con gái có rất nhiều sở thích à. Giờ cháu chỉ thích làm những việc không cần suy nghĩ nhiều thôi!”

Giang Quân nói: “Thế chẳng phải quá đơn giản hay sao, dù sao thì cũng có chú nuôi cháu còn gì. Cháu muốn làm gì thì làm, cho dù không làm gì cũng chẳng sao hết!”

Giang Nguyệt biết anh sẽ nói vậy. Mặc dù bao nhiêu năm nay cô lạnh lùng, xa cách với anh, nhưng trong lòng cô biết chắc chắn, nếu bản thân cô thật sự không còn đường lùi, chắc chắn anh sẽ ở bên cô. Anh sẽ là bức bình phong cuối cùng, cũng là bức bình phong kiên cố nhất che trở cho cô.

Cô cũng có thể chẳng làm gì hết, chỉ có điều cô không chịu nổi bản thân mình nhàn rỗi quá như thế. Anh là một bức bình phong, cũng là cái bóng quá lớn. Tất cả động lực của cô đều xuất phát từ anh, áp lực cũng đến từ phía anh. Anh mạnh mẽ giỏi giang khiến cho cô thấy bản thân mình chưa đủ tốt, chưa đủ xuất sắc. Mặc dù anh luôn ở bên cô, nhưng Giang Nguyệt không muốn núp dưới đôi cánh của anh, cô đã hai mươi tuổi rồi, con người ai cũng phải tự mình “cắm rễ”, tự tìm cách sinh tồn cho bản thân.

Tối đó, Giang Nguyệt nghĩ ngợi rất nhiều, những người tốt nghiệp đại học ra ai cũng phải lo vấn đề đầu ra, giờ cô vẫn chưa giải quyết được vấn đề này. Học hành bao nhiêu năm như thế, học đến cả tiến sĩ rồi mà vẫn vô dụng.

Cuối cùng, Giang Nguyệt đem theo cả “rổ” những câu hỏi chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Tổng Chí Hựu đến thăm cô.

Nghe thấy tiếng chuông cửa Giang Nguyệt liền ngồi dậy khỏi ghế, bám tay vào tường nhảy lò cò ra ngoài.

Mở cửa ra, Tổng Chí Hựu thấy cô đứng bằng một chân, đang định nhảy vào trong vội kéo tay cô nói: “Em thật sơ ý, không cẩn thận bị thương nữa là rắc rối to đấy! Y tá đâu rồi? Sao không bảo cô ấy ra mở cửa?”

“Chỉ có mấy bước chân em nhảy một tý là đến nơi, không sao đâu! Cô Trần đi mua thức ăn rồi, còn chưa cảm ơn anh đấy, cô Trần rất tốt bụng!”

Tổng Chí Hựu dìu Giang Nguyệt lên ghế rồi chỉ vào làn anh đào để dưới đất, nói: “Mua cho em đấy, giờ có muốn ăn không?”

Giang Nguyệt cười híp mắt, Tổng Chí Hựu nói tiếp: “Thế thì ngồi đây đợi anh!” anh đi vào trong bếp rửa sạch rồi bê ra đặt trước mặt cô.

Giang Nguyệt bỏ cuống rồi cho vào miệng, Tổng Chí Hựu ngồi bên cạnh nhìn cô ăn. Thấy thỉnh thoảng Giang Nguyệt lại gãi đầu, anh liền hỏi: “Có phải em muốn gội đầu không?”

“Không muốn, cũng phải gội rồi!” cô túm tóc mình, than thở: “Anh nhìn xem hết cả rồi đây này. Hôm qua đau toát cả mồ hôi, lại lăn một vòng dưới đất, ngứa chết đi được!”

Tổng Chí Hựu nói: “Thế để anh đưa em ra cửa hàng gội đầu nhé!”, mấy giây sau anh lại nói: “Thôi hạn chế cử động thì hơn, thế này đi anh có cách rồi!”

Giang Nguyệt yên tâm cho Tổng Chí Hựu tự xếp, đương nhiên niềm tin của cô không phải vô duyên vô cớ mà có.

Ai cũng phải nghi ngờ mối quan hệ giữa Tổng Chí Hựu và Giang Nguyệt, nhưng thật ra họ đã nhầm rồi, ngay cả bản thân Giang Nguyệt lúc đầu cũng từng lầm hiểu.

Sau khi Alain chết, Giang Nguyệt bệnh nặng suốt một thời gian dài, Tổng Chí Hựu đã chăm sóc cô như chăm sóc một người nhà. Hai người sống với nhau dưới một mái nhà không ít ngày, về sau cũng từng đi du lịch với nhau. Tổng Chí Hựu nếu có dụng ý gì thì chẳng thiếu cơ hội, nhưng anh chưa bao giờ có hành vi vượt giới hạn.

Giang Nguyệt từ đề phòng chuyển sang khó hiểu, cho đến một ngày cô không nhịn nổi đành hỏi anh.

Lúc ấy hai người đang lái xe qua một huyện nhỏ. Chiều hoàng hôn mùa đông, bầu trời mù tối, trên đường rất ít người qua lại, người đi bộ lác đác. Đèn xe chiếu xuống mặt đường, vô số con thiêu thân lao tới, cuối cùng đều trở thành những đốm nhỏ bám trên cửa kính xe. Tổng Chí Hựu đỗ xe bên đường, kéo cửa kính xuống, định hút một điếu thuốc.

Giang Nguyệt liền cất tiếng hỏi: “Tổng này, sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?” hỏi xong cô liền ngoảnh đầu sang nhìn anh.

Anh đang hút thuốc, lắc đầu nói: “Anh cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy em rất đặc biệt, khiến cho người ta xót xa!”

Hút được nửa điếu thuốc anh lại nói: “Anh có một người bạn, nhiều năm về trước, lúc đó cô ấy cũng bằng tuổi em bây giờ, khuôn mặt trong trịa, cũng thường tết tóc hai bên giống như em. Lúc cả lũ bọn anh tụ tập, cô ấy thường ngồi trong góc khuất, rất ít nói chuyện, chỉ yên lặng nghe bọn anh tranh cãi đến đỏ mặt tía tai. Có người nói, cô ấy ngốc, không nói chuyện là cách để giấu dốt, nhưng thực ra không phải vậy. Cô ấy rất thông minh, chơi cờ cực giỏi, cả lũ bọn anh chưa bao giờ thắng nổi cô ấy. Cô ấy... có một lần cô ấy nói một bài văn của anh viết rất hay. Anh nghe mà mừng lắm, đến giờ vẫn còn nhớ lúc đó anh vui đến thế nào”

Tổng Chí Hựu như đang mở cánh cửa kí ức để kí ức tràn về, kể cho cô nghe những rung động hồi đó, lúc ấy hai người họ đều là nghiên cứu sinh của khoa triết học trường đại học B, thường xuyên tụ tập nói chuyện.

Giang Nguyệt vừa nghe vừa nghĩ cô gái khiến cho anh đến bây giờ vẫn còn nhớ nhưng không biết xinh đẹp và dễ thương thế nào.

Cổ hỏi: “Thế anh có tán được cô ấy không?”

Tổng Chí Hựu lắc đầu: “Không, cô ấy lúc đó đã có bạn trai, hai người họ đều từ Tứ Xuyên đến, tình cảm rất tốt. Sau khi tốt nghiệp hai người ấy đã kết hôn, lúc ấy anh đã ra nước ngoài rồi. Anh cứ tưởng cô ấy sẽ sống hạnh phúc... Về sau anh chỉ nghe nói, chồng cô ấy liên lụy đến một chuyện chính trị nào đó. Anh nghe tin liền gọi cho cô ấy, cô ấy vẫn như vậy, nói mọi chuyện vẫn ổn, còn bảo anh không cần phải lo lắng. Nhưng sau đó vài ngày, lại nghe nói cô ấy đã đi rồi. Chồng cô ấy bị cách li thẩm tra, tối hôm đó cô ấy ở nhà một mình, cơn động kinh phát tác, ngạt thở mà chết...”

Tổng Chí Hựu nói rất chậm rãi, trong lúc nói còn dừng lại mấy lần, trong xe đang vang lên bản nhạc của Miles Davis làm lay động tiếng lòng, khiến lời nói của anh như đang bay bay, nhẹ tựa hơi thở.

Hai người ngồi yên lặng trong xe, mưa khiến cho khoảng không trước mặt trở nên mịt mờ. Một cái bóng của kí ức chợt le lói rồi tắt lịm, con người sống trên đời đều bất lực như vậy, chẳng thể níu kéo bất cứ thứ gì.

Chỉ có kí ức, anh còn nhớ nét trẻ trung của cô. Tuy nhiên thời gian thật đáng sợ, ngay cả chút kí ức này cũng ngày một nhạt nhòa.

Tổng Chí Hựu ngoảnh đầu lại nhìn Giang Nguyệt, bàn tay không cầm thuốc khẽ chạm vào má cô.

Con người thường nói tìm lại giấc mộng cũ. Những giấc mộng cũ làm sao có thể tìm lại, bởi nó đã đi qua rồi. Anh bỏ tay xuống cười thế lương: “Thế nên anh đặc biệt hi vọng em có thể sống tốt một chút!”

Kể từ đó về sau Giang Nguyệt hiểu tại sao có những lúc ánh mắt anh nhìn cô rất phức tạp như vậy, dường như đang nhìn vào một cái bóng trong quá khứ.

9. Chương 9

Trái tim của em chẳng thể bình yên,

cho đến khi nó được ở bên anh.

Được là cái may mắn, mất là do số mệnh.

Giang Nguyệt ngồi trên ghế gỗ, ngẩng mặt, mái tóc xõa xuống lưng ghế, dòng nước ấm chảy từ trên đầu xuống những lọn tóc, làm ướt cả mái tóc cô. Tống Chí Hựu cẩn thận để không làm xà phòng dính vào mắt cô, những ngón tay nhẹ nhàng gội đầu cho cô.

Một người đàn ông chất phác, dịu dàng, biết cách chăm sóc phụ nữ lại sống độc thân bao nhiêu năm. Mặc dù bản thân Tống Chí Hựu không cảm thấy gì nhưng Giang Nguyệt vẫn cảm thấy xót xa cho anh. Cô liền hỏi: “Tống, anh không cảm thấy cô đơn sao? Chưa từng nghĩ đến chuyện tái hôn à? Cho dù là tìm một người bạn đồng hành cũng tốt mà!”

“Đương nhiên là cô đơn chứ, chỉ có điều anh thấy quen rồi, chẳng phải cứ tìm một người ở cạnh là hết cô đơn đâu. Hơn nữa anh cũng đã quen rồi!” Tống Chí Hựu trả lời cô như vậy đấy.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao? Đến tuổi này rồi, thích một người và sống với cô ấy là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tuổi tác càng lớn, cái thứ gọi là tình cảm mãnh liệt với thiện cảm chẳng đến dễ dàng đâu. Điểm bùng cháy càng cao thì người khác càng khó chạm tới. Hơn nữa tình cảm và vật chất không giống nhau, một món đồ, em mua nó về, thỉnh thoảng đem ra xem, cầm trong tay chơi hoặc cất kín nó vào ngăn kéo tủ... Nói chung nó mãi thuộc về em. Nhưng tình cảm thì sao? Tình yêu thì sao? Thế nào mới được coi là có...”

Tống Chí Hựu chưa nói hết, tiếng chuông điện thoại đã réo rắt. Là điện thoại của Giang Nguyệt. Tống Chí Hựu vội nước cho sạch bọt trên tay, nói: “Em ngồi yên đây anh đi lấy cho!”

Giang Nguyệt đón lấy cái điện thoại từ trên tay anh hóa ra là Lục Sa.

“Sao em lại ra viện rồi hả? Đến bệnh viện không thấy em đâu làm anh sợ chết khiếp!” Giọng của Lục Sa có vẻ rất gấp gáp và lo lắng.

“À, em về nhà rồi. Xin lỗi anh, em quên không báo anh. Nằm trong bệnh viện chi bằng về nhà cho thoải mái!”

“Anh không thể đi thăm em được nữa, giờ anh phải về Thượng Hải rồi!”

“Ok, anh đang đi làm, đương nhiên không thể thoải mái thời gian như khi đi học rồi!”

Lục Sa thở dài đánh thượt một cái: “Đúng thế, lăn lộn ngoài xã hội nên nhiều thứ không được như ý muốn! Vậy em giữ gìn sức khỏe nhé!”

“Anh cũng giữ gìn sức khỏe, tạm biệt Lục Sa!”

Giang Nguyệt cúp điện thoại, cũng chẳng có quá nhiều bồi hồi. Một cuộc gặp gỡ trong cuộc đời vốn vẫn luôn chia lìa như mây như gió, lúc hợp lúc tan.

Tống Chí Hựu vịn vôi nước, đang định xối tóc cho cô thì điện thoại lại đổ chuông, lần này là điện thoại cố định. Tống Chí Hựu đứng dậy định chạy ra nghe nhưng Giang Nguyệt kéo anh lại, do dự một lát rồi lại bảo: “Thôi anh cứ nghe đi vậy!”, cô nghĩ giờ này không thể là Giang Quân gọi. Nhưng nhân tính không bằng trời tính cuộc điện thoại này lại chính là Giang Quân gọi.

Lúc này Giang Quân đang rảnh, liền nhờ nhân viên bên Nhật dẫn anh đi mua Kimono. Đến cửa hàng mới biết có rất nhiều sự lựa chọn, thế nên anh quyết định gọi điện về hỏi ý kiến trực tiếp của Giang Nguyệt. Nào ngờ người nghe điện thoại lại là Tống Chí Hựu.

“Thầy Tống, là anh ư? Giang Nguyệt đâu rồi?”

“Cô ấy đang gọi đầu ở trong nhà về sinh”

“Anh có thể bảo cô ấy nghe điện thoại được không?”

“Chuyện này e rằng không tiện cho lắm”

Thấy Giang Quân ở đầu dây bên kia im lặng không nói gì, Tổng Chí Hựu mới sực nhớ ra có thể Giang Quân đã hiểu lầm, vội giải thích: “Hôm trước Giang Nguyệt xảy ra tai nạn, bị gãy chân đi lại không tiện...”

Trước khi Tổng Chí Hựu đưa ra lời giải thích, trong đầu Giang Quân hiện lên các kiểu suy đoán, suy đoán nhưng chuyện có thể xảy ra giữa hai người. Nhưng khoảnh khắc nghe thấy Tổng Chí Hựu nói Giang Nguyệt bị tai nạn, anh vô cùng kinh ngạc. Sau cơn bàng hoàng anh mới định thần lại, hồi tưởng tận vết thương và tình trạng của Giang Nguyệt lúc này.

Kết thúc cuộc điện thoại với Giang Quân, Tổng Chí Hựu quay trở lại nhà tắm.

Giang Nguyệt hỏi: “Ai mà nói chuyện lâu thế?”

“Chú của em đấy!”

Giang Nguyệt khựng người lại: “Anh có nói chuyện em bị gãy chân cho chú ấy nghe không?”

“Anh có nói”

Giang Nguyệt ngậy ra để mặc anh xả nước rồi lau khô tóc ỳnh.

Lời nói dối đã bị vạch trần, lại còn là do Tổng Chí Hựu nói cho anh biết nữa. Giang Nguyệt không khỏi chột dạ, vô cùng hoang mang. Chuyện đã đến nước này rồi còn biết làm thế nào nữa. Sớm muộn gì anh ấy cũng biết mà thôi.

Buổi chiều Tổng Chí Hựu phải lên lớp nên đành đợi cô Trần về rồi phải về luôn. Trước khi đi, anh nhìn Giang Nguyệt, thở dài nói: “Em có biết vấn đề của em là ở chỗ nào không?”

Giang Nguyệt ngẩng đầu nhìn Tổng Chí Hựu, ngơ ngác không hiểu gì.

“Em quá dễ tâm đến cảm nhận của người khác, đương nhiên là anh thích em không lắm lời như những cô gái khác, nhưng sự trầm ngâm, im lặng của em là bởi vì em luôn cho rằng chút chuyện con con, chút suy nghĩ của mình chẳng phải điều gì to tát không đáng để nhắc đến, sẽ chẳng có ai có hứng thú đến việc của em. Vì vậy em thường là người ít nói trong đám đông. Đối với anh ấy em cũng như vậy...”

Nhìn thấy vẻ ngơ ngác của Giang Nguyệt, Tổng Chí Hựu khẽ cười: “Em không cần cảm thấy kì lạ sao anh có thể nhìn ra được, chỉ vì em quá dễ ý đến cảm nhận của anh ấy, em thường coi giới hạn chịu đựng của anh ấy là giới hạn cho bản thân. Kì thực vốn dĩ chẳng có giới hạn này, toàn bộ là do em tự tưởng tượng ra thôi!”

Giang Nguyệt cãi: “Đâu có em đã thử vượt qua đấy chứ!”

Tổng Chí Hựu nhún vai đáp: “Thôi bỏ đi, anh là người ngoài cuộc, nên nói gì cũng dễ dàng, trong chuyện tình cảm, lý tính thường không có đất dụng võ. Anh chỉ muốn em nghĩ nhiều hơn cho bản thân mà thôi. Làm người chớ có ngại ích kỉ một chút, bởi vì đó là bản tính.”

Tổng Chí Hựu đi rồi, Giang Nguyệt hết ngồi lại nằm, cứ ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Từ sáng đến giờ, trời cứ âm u, nặng nề suốt, đến tầm trưa trời lại lất phất mưa. Giang Nguyệt chẳng còn việc gì làm, cứ ngồi ngây ra ngắm mưa, sau đó ôm lấy cái máy tính, bắt đầu dịch. Dịch được một đoạn thấy chán Giang Nguyệt lại lướt qua các diễn đàn và blog.

Trên diễn đàn cô rất ít khi đưa ra ý kiến. Cô thừa nhận những điều Tổng Chí Hựu nói về cô là hoàn toàn chính xác, nhưng hành động thu mình như thế này chẳng phải đang tự bảo vệ bản thân hay sao?

Tổng Chí Hựu nói rằng cô đang tự suy đoán giới hạn của Giang Quân. Đúng thế, cô luôn như vậy, bởi vì cô rất sợ anh sẽ chán ghét cô. Giang Nguyệt đâu phải không muốn nghe theo tiếng lòng của mình, chỉ có điều thứ âm thanh ấy cứ liên tục hết đợt này đến đợt khác dội đến, lẫn lộn vào nhau khiến cô không thể phân biệt được cái nào mới là thật. Cô biết bản thân mình khao khát điều gì, chỉ có điều con đường dẫn đến dục

vọng ấy khiến cô cảm thấy không quen cô đi từng bước chậm chạp, dè dặt và lo lắng, giống như đang dẫm lên làn băng mỏng vậy.

Những giọt nước mưa thi nhau trút xuống ban công, rào rào rào, tấp cả vào cửa kính. Trong cái lạnh se sắt của mùa thu, cô cũng muốn ôm ấp bởi một bờ vai vững chãi, nhưng không có. Cô ôm lấy cái chăn, thần thờ xem cái đĩa Palanet Earth mà Tổng Chí Hựu mang đến.

Xem mãi xem mãi, chẳng biết cô chìm vào giấc ngủ từ khi nào. Ngủ được nửa giấc thì cô đột nhiên bừng tỉnh, bởi vì cảm thấy ai đó đang tiến lại gần, mùi hương rất quen thuộc, còn phảng phất một luồng hơi nước rất ẩm ướt.

Mở mắt ra, Giang Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt của Giang Quân, đang ở rất gần cô.

Cô giật mình mở choàng mắt ra khiến Giang Quân cũng hơi giật mình. Nhưng thấy cô tròn mắt nhìn mình, sau đó lại nhắm lại, lại còn chớp chớp miệng khiến anh thấy buồn cười. Cái vẻ mặt trẻ con này khiến anh nhớ đến cảnh tượng cách đây rất lâu, rất lâu rồi, khi cô còn là một con bé con cuộn mình trong lòng anh, mỗi khi ngủ mơ thường chớp chớp miệng như vậy. Mười mấy năm chớp mắt qua đi, cô đã là một cô gái trưởng thành, hai mươi lăm tuổi, nhưng cái dáng ngủ mơ vẫn như ngày nào, chẳng khác gì một cô bé con.

Mấy giây sau, Giang Nguyệt lại mở to mắt, lần này thì cô chớp mắt thật mạnh và kinh ngạc thốt lên: “Là chú thật à!”

“là chú đây!” Giang Quân khẽ đáp.

“Ngủ sau quá cháu cứ tưởng là mơ cơ đấy!”

Giọng nói của cô vẫn còn pha chút ngái ngủ, Giang Quân xoa đầu cô nói: “Tại sao giấu không nói với chú hả?”

“Cháu sợ chú lo, chú bận như thế, hơn nữa cũng không nghiêm trọng lắm!”

“Lại còn không nghiêm trọng lắm, bị thương đến mức này rồi mà còn nói là không nghiêm trọng. Cháu nên báo cho chú biết để chú chăm sóc cho cháu chứ!”

Anh tắt tả về ngay đây sau khi biết tin, bỏ lại sau lưng thành phố Tokyo phồn hoa. Trên đường đi trong đầu anh chỉ có hình ảnh của cô, yếu ớt và đáng thương, lại không có ai chăm sóc. Không không cô còn có Tổng Chí Hựu chăm sóc, nghĩ đến đây trong lòng anh lại thấy hụt hẫng. Giang Quân luôn nghĩ, cho dù thế nào, thì trái tim cô luôn có một vị trí cho anh, anh dám chắc rằng cái vị trí ấy không ai có thể thay thế. Nhưng giờ đây đột nhiên anh cảm thấy cái “dám chắc” ấy của mình thật quá mong manh, không chịu nổi sóng gió. Bởi vì những việc anh có thể làm thì người khác cũng có thể làm, những thứ anh có thể cho cô, thì người khác cũng có thể cho. Phải đến lúc này, Giang Quân mới hiểu, tại sao bản thân mình lại đặc biệt nghi kỵ, và khó chịu với Tổng Chí Hựu như thế, có lẽ bởi anh ta là người có thể thay thế anh. Điều này khiến anh có một cảm giác bị đe dọa rất đáng sợ.

Đủ mọi tưởng tượng cứ vùn vù hiện lên trong đầu anh, khiến anh trở tay không kịp. Cái tâm trạng đứng ngồi không yên, sốt ruột đến kì lạ ấy khiến anh bỏ lại cả đám người ở đấy, phi thẳng ra sân bay, lên chuyến bay sớm nhất, tức tốc về gặp cô. Gặp được rồi trong lòng anh mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Lúc mở cửa vào người anh nhìn thấy là một phụ nữ trung tuổi. Cho đến khi bước vào phòng mình, anh mới nhìn thấy cô. Cô cuộn mình trong chăn. Anh lại gần, quỳ xuống trước giường nhìn khuôn mặt đang ngủ say của cô, yếu ớt và ngây thơ, khiến trái tim dịu xuống.

Giang Quân trịnh trọng nói với cô: “Sau này cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được giấu chú nhé! Phải nghe từ miệng người khác thật chẳng dễ chịu chút nào!”

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Giang Quân khẽ chạm tay vào vết thương đã đóng vảy lại chỉ vào cái chân bó bột đang gác trên cái gối mềm của cô, hỏi: “Còn đau không?”

“Tay thì hết đau rồi nhưng chân thì hơi khó chịu thôi chứ không đau lắm!” Giang Nguyệt ngẩng mặt lên nhìn anh, thấy cổ áo với tay áo anh đều ướt, cô ngạc nhiên hỏi: “Sao chú lại ướt thế này, chú không đi từ

hầm để xe lên à?”

Giang Quân ngại ngần nói: “Chú đỗ xe ở dưới lầu như thế sẽ nhanh hơn một chút!”

Bên ngoài tiếng mưa rào rào càng khiến cho căn phòng trở nên yên tĩnh. Phóng viên của đài BBC đưa tin: Ở chân núi Himalaya, tổ nhiếp ảnh gia của đài BBC đã cắm trại ở đó ba năm trời, cuối cùng cũng chụp được hình ảnh về loài báo tuyết. Con báo mẹ đang đi săn mồi cho báo con ăn trong trời tuyết rơi dày. Cảnh tượng thiên nhiên hùng vĩ khiến cho người xem không thể thốt nên lời. Khoảnh khắc này hai người cũng im lặng không nói gì thêm. Về đến rồi, cũng nhìn thấy rồi, đôi khi mọi lời nói đều trở nên thừa thãi.

Thời gian luôn luôn trôi đi chẳng ngừng nghỉ, hết khoảnh khắc này, lại đến khoảnh khắc khác. Nhưng cũng có những khoảnh khắc nổi lên hằn cái bề mặt bằng phẳng của dòng thời gian, cũng giống như một con sông đang chảy bỗng rẽ ngoặt sang một hướng khác, để rồi phong cảnh trở nên hoàn toàn khác biệt, ngay cả tốc độ của dòng nước cũng hoàn toàn thay đổi.

Kể từ khi Giang Quân về, Giang Nguyệt thường cảm thấy thời gian có sự thay đổi kì diệu như vậy.

Mấy hôm đầu, Giang Quân rất ít đi ra khỏi cửa, ngày nào cũng ở trong thư phòng đọc tài liệu, xử lí công việc qua mạng và điện thoại. Giang Nguyệt thì nằm trên cái ghế dài bên cạnh anh, đắp một cái thảm ấm áp, ngồi trước laptop đọc luận văn hoặc viết lách cái gì đó.

Thực ra cảnh tượng này rất giống mười năm về trước, một cái bàn đọc sách, Giang Nguyệt chiếm một phần nhỏ ngồi làm bài tập, Giang Quân thì ngồi bên cạnh đọc tài liệu quản lí. Cả hai một lớn một bé cứ miệt mài đọc sách. Lúc ấy Giang Nguyệt thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn anh, mỗi lần thấy anh chuyên tâm ghi chép, đánh dấu hay lật trang, cô lại thấy rất hào hứng, lại tự nhắc nhở mình phải cố gắng hơn.

Còn bây giờ Giang Nguyệt vẫn thỉnh thoảng nhìn trộm anh, chỉ có điều mỗi lần ngẩng đầu nhìn anh đều bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn cô. Mỗi lần đầu, khi ánh mắt giao nhau, anh thường có vẻ ngại ngần, nụ cười trên môi cũng mang chút bối rối, giống như một người làm chuyện xấu bị người khác bắt gặp. Nhưng về sau, anh đã lấy lại sự tự nhiên, mỗi khi chạm phải ánh mắt cô, anh lại khẽ mỉm cười, đôi lông mày nhíu chặt liền dần ra.

Có lẽ thời gian đã âm thầm trôi qua trong mỗi ánh mắt và nụ cười như vậy, khiến Giang Nguyệt cảm thấy thời gian một ngày chỉ chớp mắt đã qua.

Sau một trận mưa thu, khí hậu đột nhiên trở lạnh, nhưng trời vẫn rất trong xanh. Ánh mặt trời ấm áp buổi trưa chiếu qua cửa sổ, rọi những tia nắng vàng xuống sàn gỗ, long lanh như bóng nước.

Lúc này Giang Quân sẽ bế Giang Nguyệt ra ngoài ban công, hai người ngồi hai bên chiếc bàn sắt màu trắng. Giang Quân pha một bình trà, rót cho Giang Nguyệt một cốc, thêm một chút sữa vào. Thứ hồng trà Sri Lanka thuần khiết thoang thoảng dậy mùi hương, hai người vừa ung dung thưởng thức hồng trà, vừa đưa mắt nhìn mặt hồ Hương Mật và những cây phong la đỏ bên hồ, thư thái đón ánh mặt trời ấm áp đang chiều rọi mặt đất.

Ngồi như vậy được một lúc Giang Quân sẽ bảo Giang Nguyệt gác chân lên đùi mình, còn anh sẽ dùng cách mát xa mới học được từ cô Trần y tá để mát xa cho cô. Bàn tay anh to và ấm, xoa vào lòng bàn chân lạnh băng của cô, dịu dàng truyền hơi ấm cho cô. Trong lúc mát xa anh còn nói rất nhiều chuyện phiếm với cô.

Ví dụ như: “Chú sẽ đóng một con thuyền để chúng ta sử dụng!”

Giang Nguyệt nói: “Cũng được. Gump đã cho sơn kí hiệu là Jeny lên tất cả những con thuyền đánh cá của mình, vậy thuyền của chúng ta sẽ tên là gì ạ!”

“Thế thì chúng ta đặt tên là Cynthia đi!”

Giang Nguyệt ngây người một lát, sau mới sực nhớ ra Cynthia là tên nữ thần mặt trăng.

Cô nhìn anh, nhưng anh đang cúi đầu.

Trên đời có rất nhiều người như vậy. Anh thường chôn giấu tâm ý của mình, thậm trí anh còn không muốn để cô phát hiện ra nó.

Giang Nguyệt ngẩng đầu lên, trước mặt cô là bầu trời cao xanh bao la chẳng chút bụi trần. Cô thấy mình giống như một đám mây bông bồng bênh trôi, mặt trời to như vậy, nóng như vậy, cho dù cô có trôi đến đâu, cô đều được chiếu sáng, chỉ có điều không thể ở quá gần mặt trời, bởi mặt trời sẽ làm cô tan chảy, sẽ bốc cháy và tan biến.

Cô nhớ lại những gì Tống Chí Hựu còn chưa nói hết ngày hôm qua, tình cảm và vật chất là khác nhau. Tình cảm, tình yêu những thứ vô hình vô dạng này làm thế nào mới được coi là có? Phải ở gần đến thế nào? Phải nắm chặt ra sao? Tình trạng của anh với cô hiện giờ chưa hẳn đã là không hay.

Trước đây, lúc còn ít tuổi, cứ ngỡ tình yêu là vật thể có hình dạng. Giờ cô mới hiểu ra, tình yêu và cuộc sống luôn không tồn tại trong duy nhất một hình dạng.

Một tuần sau, Giang Quân lại bắt đầu bận rộn. Công ty con của Hằng Châu đặt tại Khang Châu trở thành văn phòng mới của anh. Đội đi Nhật Bản khảo sát cuối cùng cũng về, Giang Quân gần như suốt ngày họp hành với họ, bàn bạc chuyện xây dựng viện nghiên cứu, phương hướng chế tạo tàu kiểu mới, đầu tư vào trang thiết bị, hàng loạt các quyết sách chiến lược đều chờ anh định đoạt.

Bận thế nào thì bận nhưng cứ đến giờ cơm là anh có mặt ở nhà. Ban đầu Giang Nguyệt còn tưởng chỉ là ngẫu nhiên, ai ngờ ngày nào cũng vậy. Anh về đến nhà là cùng cô ăn cơm tối, Giang Nguyệt bần thần hỏi: “Bây giờ làm ăn càng ngày càng lớn, chú không phải đi tiếp khách à?”

Giang Quân cười nói: “Đạt được một status nhất định nào đó, mọi quy định đều do mình quyết định!”

Giang Nguyệt thấy Giang Quân không nói từ “địa vị” mà đột nhiên chen một chữ tiếng anh vào trong lòng cười thầm, con người này đúng là thú vị, biết bao người tự khoe khoang địa vị mình đạt được, chỉ có mình anh là thấy ngại. Điều thú vị hơn là anh tưởng rằng việc mình chuyển đổi ngôn ngữ có thể che bớt ánh hào quang của mình đi.

Ăn cơm tối xong, cô Trần liền giúp Giang Nguyệt tắm rửa, vệ sinh cá nhân. Vệ sinh cá nhân xong cô Trần lại về nhà mình. Cô Trần vì nấu đồ ăn Giang Nam rất giỏi nên được Giang Quân yêu thích, dần dần cô Trần trở thành người giúp việc chính của nhà họ Giang. Chỉ có điều căn hộ ở hồ Hương Mật này chỉ có hai phòng ngủ, một phòng đọc. Giang Quân về một cái là cô chẳng còn chỗ nào để ở nữa.

Giang Quân từng hỏi Giang Nguyệt hay là chuyển sang căn biệt thự ở gần vườn thực vật, chỗ đó có nhiều phòng, môi trường cũng tốt, hơn nữa lại đang bỏ trống nhưng Giang Nguyệt cứ lắc đầu, cô không giải thích tại sao không thích. Thực ra lý do của cô rất đơn giản vì đó là nơi thuộc về một người phụ nữ khác.

Giang Nguyệt từng tự hỏi mình, yêu mà không ghen có được không? Về Du Tân Nhụy, anh không nói gì mà cũng chẳng nhắc đến. Giang Nguyệt thường nghĩ như thế này, khi anh và cô ở bên nhau hai người sẽ tạo thành một vòng tròn độc lập và khép kín, không có bất kỳ ai khác cũng chẳng liên quan đến ai. Cô cứ tự vun đắp cho cái ý nghĩ này của mình, bởi vì có nhiều lúc, chính bản thân cô cũng hoài nghi liệu mình có đang tự lừa dối bản thân.

Vì yêu có thể làm tổn thương người khác không? Trong lòng cô điều này chẳng khác gì: lấy danh nghĩa cái thiện để làm việc ác, như vậy có được không? Đáp án rất rõ ràng. Chỉ có điều, làm việc ác có thể nhận ra rõ ràng, nhưng trong tình yêu, cái khái niệm đúng với sai rất mơ hồ. Giang Nguyệt đang chênh vênh trên sợi dây mong manh và lắc lư trên sợi dây này có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Có một buổi tối cô Trần đã về rồi, cả căn phòng chỉ còn lại hai người.

Chín giờ hơn Giang Quân vẫn đang ngồi ở trong thư phòng, soạn thư hồi đáp qua email. Đã lâu lắm rồi anh không về Tề Ninh, có rất nhiều công chuyện phải giải quyết qua mail. Hơn mười năm rèn luyện được mấy giám đốc có năng lực bây giờ đều mỗi người quản lý một phương diện. Giang Quân bắt đầu nói lỏng quyền lực trong tay, cũng dồn bớt trách nhiệm và gánh nặng cho họ. Khi tiền bạc tích lũy đến một mức độ nhất định, những con số tăng lên không còn khiến cho người ta hào hứng như trước đây. Giang Quân lúc này vẫn rất phong độ, chỉ có điều anh dần dần ngộ ra được giới hạn lớn của đời người. Bên ngoài cái giới hạn ấy mãi mãi là sự bi ai phiền muộn, vì vậy anh mới thật sự hi vọng có thể đạt được tâm nguyện từ tận đáy lòng: một là có thể lưu lại chút gì. Hai là có thể ở gần bên cô.

Giang Quân day day đôi mắt nhức mỏi, trên nền bóng tối qua tấm kính cửa sổ đang phản chiếu hình ảnh

của anh. Một ngọn đèn cô độc trong đêm lạnh vốn dĩ sẽ tạo cảm giác vô cùng thê lương, nhưng chỉ vì có cô ở phòng bên cạnh không gian lạnh lẽo thêm chút hơi ấm.

Từ trước đến giờ luôn là như vậy.

Hồi đầu, anh ôm cô vào lòng, thân hình bé nhỏ, ngay cả mùa hè mà thân hình cũng lạnh lạnh. Lúc ấy anh cảm thấy cô bé rất đáng thương. Cô khóc, anh an ủi cô, cô cười anh cũng thấy vui lây. Giang Quân không biết bắt đầu từ lúc nào, tâm trạng của mình thường bị ảnh hưởng bởi những cảm xúc của cô, giống như một thứ dây leo âm thầm lan ra cả bức tường, có thể bạn không để ý đến, nhưng một ngày nào đó bỗng ngẩng đầu lên, bạn mới phát hiện nó đã bám đầy cả bức tường. Cô đã trưởng thành, thứ hạt mầm anh trôn vùi tận đáy tim giờ ngày càng không chịu kiểm soát của anh nữa. Nó đã nở ra những bông hoa diệu kỳ, sinh sôi và bám chặt lấy anh.

Giang Quân hít một hơi thật sâu quay lại với công việc đang xử lý dở. Cho đến khi làm xong hết mọi việc, anh lại quay sang đọc lịch trình sắp xếp công việc, xong xuôi rồi mới tắt máy tính, đồng thời rút điều thuốc đã bị cắn nát trên tay. Mặc dù đã bỏ thuốc lá nhưng bao nhiêu năm nay đã thành thói quen không sửa được. Cô đã ra nghiêm lệnh bắt anh phải bỏ thuốc. Giang Quân cứ nghĩ đến cái bộ dạng hung hãn của cô là không nhịn được cười. Anh đứng lên chuẩn bị đi xem cô thế nào. Đúng lúc ấy anh nghe thấy tiếng la của cô, từ cánh cửa đang mở vọng ra ngoài.

Giang Nguyệt đang ngồi trên giường tay cầm một cuốn tiểu thuyết trinh thám. Đọc đến đoạn gay cấn, trong cổ họng cô bỗng cảm thấy tanh tanh, tiếp theo đó là một giọt máu nhỏ trên trang giấy, rồi thêm một giọt nữa, máu từ mũi cô đang chảy ra.

Cô bịt mũi lại, gọi anh: “Chú ơi!”

Giang Quân vội vàng chạy đến, nhìn thấy Giang Nguyệt tay bịt mặt, máu từ kẽ ngón tay rỉ ra, anh giật mình hoảng hốt.

Trái với vẻ lo lắng của Giang Quân, Giang Nguyệt cảm thấy bộ dạng của anh rất buồn cười, liền nói: “Chuyện nhỏ thôi cháu chỉ chảy máu mũi thôi mà!”

“Thế còn không mau nằm xuống đi!” Giang Quân kéo cái gối cho cô nằm xuống rồi chạy ù ra tủ lạnh lấy một viên đá, chườm lên mũi cho Giang Nguyệt.

Một lát sau anh nói: “Đã cầm máu chưa?”

“Dạ, ổn rồi, không sao ạ!”

Anh nhú mồm: “Sao lại bị chảy máu mũi nhỉ? Ngày kia đi bệnh viện tháo bột rồi kiểm tra luôn thể nhé!”

“Cháu không sao thật mà bất điều hòa nên không khí hơi khô thôi!” Lúc nhỏ cô cũng thường bị chảy máu mũi, đa phần đều là lúc đang nằm ngủ. Ban đầu cô thường ngồi dậy, ra vòi nước hứng nước nhỏ vào mũi rồi ngửa cổ đi vào nhà. Có một lần bị Giang Quân bắt gặp, anh liền trách tại sao không chịu bảo anh, sau đó nhắc cô lúc chảy máu mũi không được ngửa đầu mà phải làm như thế nào. Lúc ấy Giang Nguyệt cảm thấy rất áy náy vì tưởng mình làm phiền anh, nhưng về sau cô dần dần hiểu ra anh trách mắng cô như vậy là bởi vì anh đang lo lắng, anh quan tâm đến cô.

Giang Quân mang đá chườm đi rồi chạy vào nhà vệ sinh thấm một cái khăn mặt ướt rồi vắt sạch nước. Anh vào phòng ngồi xuống cạnh cô, dùng khăn mặt lau sạch vết máu còn dính trên mặt, trên tay cô, động tác dịu dàng và nhanh nhẹn.

Anh như bị trúng thuốc mê, những ngón tay vuốt ve gò má cô, dần dần trượt xuống khoe môi cô. Đôi môi cô đẹp như những cánh hoa, đôi môi này từng nhiều lần xuất hiện trong đầu anh.

Giang Nguyệt nằm yên không nhúc nhích, giường như quên cả thở, hồi lâu sau cô mới từ trong cơn mê thoát ra, tìm kiếm lại tâm hồn của mình. Cô cất tiếng phá tan sự im lặng: “Chú lấy cho cháu cái áo khác đi cái này bẩn rồi!”

Bàn tay của anh khựng lại, Giang Nguyệt cảm thấy thời gian cũng dừng lại ở khoảnh khắc ấy. Đợi đến khi anh đứng lên rồi thời gian mới tiếp tục trôi, tích tắc tích tắc.

Giang Nguyệt đón lấy bộ quần áo anh đưa cho, khẽ nói: “Chú cứ đi làm việc đi, cháu tự thay được không sao đâu!”

“Ừ!” Giang Quân không nói thêm gì trước khi quay người đi còn nhìn cô một cái, ánh mắt dừng lại rất lâu trên người cô.

Những ngày sau đó, Giang Nguyệt cho dù là thức hay ngủ, trong đầu luôn hiện lên cảnh tượng: ánh mắt anh đổ lạ thường nhìn cô chăm chú, trong ánh mắt có sự khao khát của sự đã bị đè nén, giống như một ngọn cỏ khô bốc cháy đột nhiên bị dội nước lạnh.

Tình trạng giấc ngủ của Giang Nguyệt thương xuyên không tốt, đêm khuya lắm mà vẫn không ngủ nổi, sáng lại tỉnh dậy rất sớm.

Sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, lúc Giang Nguyệt với lấy cái nạng đi ra khỏi phòng đã thấy Giang Quân ăn mặc chỉnh tề, ngồi trước bàn ăn đọc báo. Ngẩng đầu lên nhìn thấy cô đứng đó, anh liền nói: “Sao không gọi chú?” anh vừa nói vừa đi đến đỡ cô, trên cánh tay rắn chắc của mình.

“Chống nạng cũng thú vị lắm, cháu chưa dùng nó bao giờ, sắp phải tháo bột rồi không dùng làm gì còn có cơ hội!” Giang Nguyệt nói vui.

“Lát nữa chú sẽ bảo người chở máy tạo độ ẩm đến, lúc nào cháu bắt đầu hòa thì nhớ bật cả nó lên nhé!”

Giang Nguyệt vừa đánh răng vừa ậm ừ đáp lời.

Anh đứng dựa vào thành cửa, chứ không đi ra, trong tấm gương lớn phản chiếu hình ảnh của hai người. Dội cô đánh răng, rửa mặt xong anh liền bế cô ra ngoài.

“Tối có thể chú về muộn chút. Hôm nay phải giải quyết cho xong việc, ngày mai mới có thời gian rảnh rồi đưa cháu đi bệnh viện”

Cô cười cười: “Vâng, nếu như nhiều việc quá thì chú không cần cố đâu, cứ bảo chú Vương đến đưa cháu đi là được rồi!”

“Lúc xảy ra chuyện chú đã không ở bên cạnh, giờ về rồi thì nhất định phải ở bên cháu! Cháu yên tâm đi!” anh mặc áo khoác rồi nói: “Chú đi đây!”

Giang Nguyệt nhìn theo anh ra ngoài cửa. Cô bây giờ đặc biệt sợ khi nghe thấy từ đại loại như là “đi đây”, sợ những lời ấy sẽ thành sự thật. Suốt cả nửa ngày trời mà cô chẳng thể tĩnh tâm được, đặc biệt là đến trưa, cuối cùng cô đành gọi cho anh.

“Là cháu đây!” Nói rồi Giang Nguyệt lại vội bổ sung: “Cháu không sao đâu, cháu rất ổn!”

Lúc này Giang Quân mới thấy yên tâm, hỏi cô buổi trưa đã ăn gì chưa.

“Cháu ăn rồi, cô Trần làm món canh gà cho cháu ăn, cô ấy nói là chú dặn cô ấy làm. À phải rồi cháu còn xem hết Cái tên hoa hồng rồi! Còn chú thì sao, sáng nay bận làm gì thế?”

Anh thở dài: “Vẫn đang họp đây, mấy hôm nữa lại phải kí cái đơn hàng lớn!”

“Ồ! Thế chú làm đi, cháu vẫn ổn, cháu chỉ muốn nghe giọng của chú thôi!”

“Ok!” Anh dịu giọng nói.

Giang Nguyệt cúp điện thoại, vốn cô chẳng có gì để nói với anh, biết anh vẫn ổn tâm trạng cô thoải mái hơn hẳn.

Đêm đó Giang Quân quả nhiên về rất muộn, ngày hôm sau anh không đến công ty, mà cũng Giang Nguyệt đến bệnh viện.

Lớp bột được tháo ra, sau khi chụp phim và kiểm tra xong, bác sĩ nói với hai người rằng, vết gãy xương đã lành, sau này cần vận động vừa phải, một tuần đến khoa đông y của bệnh viện để tập vật lý trị liệu ba lần, cần phải hai tháng nữa mới phục hồi hoàn toàn.

Bây giờ Giang Nguyệt cũng được coi là thoát khỏi tù giam lỏng, được tự do một chút, hàng ngày có thể đi lại nhẹ nhàng ở trong nhà. Giang Quân cho cô một lái xe, mỗi thứ hai, thứ tư, thứ sáu hàng tuần đưa cô

đi vật lí trị liệu. Cứ như vậy được hơn nửa tháng chân của Giang Nguyệt bắt đầu hồi phục dần, không còn cứng đờ như trước nữa.

Gần đến Noel trên kính cửa sổ có vết sương mờ, nhưng trong phòng vẫn ấm áp như mùa xuân. Giang Quân đắp chăn ấm lên vết thương ở chân của Giang Nguyệt, anh tuân thủ theo lời dặn của bác sĩ, phải chườm khăn ấm lên vết thương mỗi tối trước khi đi ngủ.

Giang Quân nói với Giang Nguyệt ngày mai anh phải đi công tác một chuyến: “Chú đi Đại Liên kí kết một hợp đồng, là cái đơn hàng gần đây mới nhận, tiền đầu tư tương đối lớn nên chú phải đích thân đi!”

Sáng sớm, Giang Nguyệt còn chưa tỉnh dậy, Giang Quân đã đến đẩy cửa bước vào chào tạm biệt cô.

Giang Nguyệt ngái ngủ mở mắt ra, chỉ thấy anh đang đứng trước giường, mặc áo sơ mi, quần âu đen, vắt trên tay một chiếc áo khoác, trên áo khoác còn có chiếc cà vạt, chắc là anh đeo vào rồi lại tháo ra, vì vậy cổ áo vẫn hơi dựng lên.

Giang Nguyệt ngoắc ngoắc tay, bảo: “Chú qua đây!”

Anh đến gần, hơi cúi xuống, Giang Nguyệt liền đưa tay bẻ lại cái cổ áo cho anh.

Giang Quân khẽ cười kéo chăn lên cho cô, nói: “Ngủ tiếp đi!” rồi đứng dậy, nhưng anh chưa đi ngay, khoảng hai, ba giây sau, anh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Cái hôn này là sự tiếp xúc hết sức dịu dàng, không mang chút dục vọng nào. Giang Nguyệt cuộn tròn trong hơi ấm của chiếc chăn, mắt nhắm nghiền nhưng vẫn nhìn thấy vầng mặt trời nho nhỏ hiện ra từ trong đám mây mù, khoảng cách rất xa vời, nhưng rất mê hồn, khiến cho người ta say đắm.

10. Chương 10

Bao nhiêu cay đắng không thể rời xa, bao nhiêu năm tháng cũng chỉ có sự chờ đợi.

Giấc mộng xưa có thành sự thật mới có thể cùng anh chia sẻ nốt nửa đời còn lại.

Bao nhiêu gian khổ không thể nói ra lời, bao nhiêu đau thương khắc cốt ghi tâm mới đổi lại được tình cảm ngày hôm nay.

Ngay từng thớ thịt trên người đều hằn in vết tích, hai con người mới có thể ở bên nhau.

Ngày 24 tháng 12, Giang Nguyệt vẫn đến bệnh viện thành phố để làm vật lí trị liệu.

Ba giờ chiều, ra khỏi bệnh viện lái xe chở cô về nhà. Lúc qua đoạn đường Trung Sơn náo nhiệt, đang bị tắc đường. Giang Nguyệt nhìn thấy những người đi bộ tấp nập qua lại, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt chợt thấy háo hức. Cô bảo lái xe dừng xe, để cô ngắm nghía một chút. Lái xe đành phải tấp xe vào lề đường rồi theo gót cô, cẩn thận bảo vệ cô.

Điều khiến lái xe vô cùng vui mừng là Giang Nguyệt không đi nhiều, chỉ đi thẳng đến quầy bán quần áo nam cao cấp, người mua sắm tương đối ít. Cửa hàng ấy là nhãn hiệu quần áo mà Giang Quân thường mặc, Giang Nguyệt chọn một cái áo khoác, một cái áo sơ mi và một cái cà vạt đi kèm, lại mua thêm một cái khăn quàng, cuối cùng lấy thẻ tín dụng ra thanh toán, toàn bộ quá trình rất nhanh chóng và không hề đứt đoạn.

Đang kí tên vào hóa đơn thanh toán thì đột nhiên cô nghe có tiếng gọi mình: “Nguyệt à!”

Giang Nguyệt ngoảnh đầu lại nhìn thấy Du Tân Nhụy.

“Thật không ngờ đúng là cháu!” Du Tân Nhụy nói.

Giang Nguyệt ngạc nhiên đến mức không nói thành lời. Du Tân Nhụy mặc một cái váy rộng, dài đến mắt cá chân, phần bụng nhô lên, rõ ràng là đang có bầu khoảng năm, sáu tháng. Điều càng kì quái hơn là cô ta đang khoác tay một người đàn ông xa lạ.

Nhìn thấy Giang Nguyệt đứng tròn mắt nhìn mình, Du Tân Nhụy chẳng chút ngạc nhiên, tươi cười giới thiệu: “Đây là ông xã của cô!” rồi ngoảnh đầu lại giới thiệu với người đàn ông kia rằng: “Đây là một cô cháu gái bé bỏng của em!”, do dự một lát rồi bổ sung thêm: “Là cháu gái của Giang Quân”

Giang Nguyệt sững người, “ông xã của cô” là thế nào? Là chỉ chồng cô ta ư?

“Mua quần áo cho chú cháu à?” Thấy mặt cô cứ ngầy ra, Du Tân Nhụy liền cười nói: “Không có chuyện gì đâu chứ!”

“Ồ... không ạ!”

“Thế thì đi lên uống cùng cô cốc trà đi”

Cầu thang máy đưa bọn họ lên tầng hai mươi tư, Giang Nguyệt đi theo sau Du Tân Nhụy, hai người đàn ông xách đồ đi tới phía sau.

Người ngồi uống trà không ít, nhưng họ vẫn tìm được chỗ yên tĩnh. Trên tường có treo bức tranh sơn dầu lớn, dưới đất phủ một lớp thảm nhung dày, trên trần nhà là cái đèn tròn sang trọng đang tỏa thứ ánh sáng ấm áp xuống bên dưới, trông rất cổ điển và sang trọng.

Nhân viên phục vụ dẫn họ đến một cái bàn gần cửa sổ, Du Tân Nhụy chống tay vào eo ngồi xuống, ngừng đầu nói với chồng còn chưa kịp ngồi xuống: “Em với cháu Nguyệt có chút chuyện riêng muốn nói, hai người...”, Du Tân Nhụy mỉm cười ái ngại, giọng nói có vẻ nửa như năn nỉ, nửa như làm nũng.

“Thế cũng được, bọn anh qua bên phòng được hút thuốc để hút cho đã vậy!” Anh vỗ vai người lái xe nói.

Hai người đi rồi, Du Tân Nhụy liền hỏi ý kiến Giang Nguyệt: “Chúng ta uống gì nhỉ?”

Giang Nguyệt lễ phép đáp: “Thôi thím cứ gọi đi, cháu uống gì cũng được!”

Trà nhanh chóng được mang lên, một bình hồng trà to với cái giá ba tầng đựng điểm tâm.

Giang Nguyệt rót trà cho Du Tân Nhụy, đang định cho sữa vào cốc thì Du Tân Nhụy đã xua tay nói: “Không cần đâu, cô chỉ uống trà nguyên chất thôi!”, sau đó nói thêm: “Không cần gọi là cô, là thím nữa, cô và chú của cháu đã li hôn rồi!”

Kể từ lúc gặp mặt lòng Giang Nguyệt đã thầm nghi ngờ, nhưng câu nói đột ngột ấy của Du Tân Nhụy vẫn khiến tay cô khựng lại, sữa đổ cả ra khăn trải bàn.

Cô ngáp ngừng nói: “Cháu không biết, chú ấy không nói cho cháu!”

Du Tân Nhụy cười nói: “Đúng thế, nếu không cháu đã không kinh ngạc như vậy khi gặp cô! Cô cũng đoán, với con người anh ấy như vậy chắc chắn sẽ không nói đâu!”

“Chuyện lúc nào vậy? Ý cháu là hai người li hôn lúc nào vậy?”

Giang Nguyệt siết chặt cái thìa trong tay, động tác bỗng trở nên chậm chạp.

“Đầu năm nay!” Du Tân Nhụy bình thản vừa ăn bánh vừa trả lời. “Năm ngoái, anh ấy có đi Mỹ một chuyến, lần này hai bọn cô cùng đi, chắc cháu cũng biết...”

Giang Nguyệt ngẫm nghĩ rồi nói: “ Vâng! Chú ấy cũng từng gọi cho cháu!” cô còn nhớ anh nói anh đang ở Newyork.

Du Tân Nhụy nói về mĩ mai: “Lúc đó anh ấy đi công tác, nói nhân tiện dẫn cô đi du lịch. Kết quả ngày cuối cùng, đa phần là đưa cô đi thăm quan các bảo tàng mỹ thuật, nhìn thấy ở đó có rất nhiều tạp chí mỹ thuật liền mua cả đống, nói là cháu thích thứ này, lúc đó không biết là anh ấy đã vui đến thế nào. Bọn cô ôm cả đống tạp chí từ bảo tàng đi ra, gọi điện cho cháu mới biết cháu đã đi chơi xa. Cô bảo chú mau gửi chuyển phát nhanh cho cháu nhưng chú nhất định mang về. Đến lúc cháu về trường lại cẩn thận gửi bưu vật sang cho cháu”

Giang Nguyệt nhớ ra rồi, nghĩ đồng năm ngoái cô và Tổng Chí Hựu đi Los Angeles về. Có một hôm, UPS có chuyển cho cô một bưu kiện, phần địa chỉ và họ tên là bút tích của Giang Quân ghi bằng tiếng anh. Cô

cẩn thận lấy dao cắt ra mới thấy bên trong toàn là những cuốn sổ tay, tranh vẽ có kích thước mô phỏng như nguyên tác.

“Anh ấy đối xử với cô chưa bao giờ tận tâm đến như vậy!” khê thở dài, Du Tân Nhụy nói tiếp: “Có lẽ đây là báo ứng của sự ham hư vinh của cô. Từ lúc bắt đầu cô đã bị vinh hoa làm ở mắt. Một người đàn ông trẻ trung, sự nghiệp đang ở đỉnh cao, phong độ ngời ngời lại đối xử tốt với mình, ăn nói nhẹ nhàng, ai lại không động lòng cho được? Lúc ấy cô đã hai chín tuổi rồi, tuổi xuân cũng đã sắp hết mà vẫn gặp được một người như vậy, cô cảm thấy đúng là vận may của đời mình! Trong con mắt của người khác, cuộc đời cô thế là thành công mỹ mãn. Cô vốn cũng nghĩ như vậy. Nhưng sự thực đã chứng minh, cô chỉ chuốc lấy thất vọng, một nỗi thất vọng lớn theo từng ngày. Không thể nói anh đối xử với cô không tốt, cô chẳng thể tìm thấy một chút lỗi lầm nào ở anh ấy, bố mẹ cô cũng hết lời khen ngợi anh ấy. Tính tình tốt, lại tôn trọng cô, thậm trí luôn nhường nhịn cô, đối xử với bố mẹ, em trai cô như người thân trong một nhà. Nhưng ...”

Du Tân Nhụy ngáp ngừng một lát, tay nắm chặt quai cốc: “Nhưng không có gì hơn thế. Cô hoàn toàn không thể đòi hỏi thêm gì nữa, nói một cách dễ hiểu hơn là cô không thể bước chân vào trái tim anh ấy. Anh ấy chỉ coi cô như một người bạn, một người sống chung. Nói chuyện hay làm gì cũng xuất phát từ đạo lý, từ trách nhiệm. Anh ấy là một người chồng không có gì đáng chê trách, có thể gọi là một mẫu điển hình. Nhưng anh ấy không giống như một người biết yêu”

“Nhưng chú ấy rất tốt... rất tốt!” Giang Nguyệt nói, tay trái nắm chặt lấy tay phải, cúi gầm mặt. Về chuyện hôn nhân, cô chẳng biết gì mà nói. Còn về Giang Quân cô không bao giờ muốn nói về anh với người khác. Tình cảm, yêu, hận, oán trách của cô với anh không liên quan đến người khác, chỉ thuộc về mình cô. Vì vậy lúc này cô chỉ biết nói có một câu ấy.

Du Tân Nhụy cười gượng gạo, gật đầu nói: “Đúng thế, có đôi khi cô nghĩ, thôi, phải biết đủ chứ! Nhưng mà không thể thỏa mãn được. Cả con người như một cái cốc không, cứ chờ đợi trong trống rỗng như vậy, chờ đợi suốt mấy năm liền mà không đợi được, chỉ có một lớp bụi dày phủ lên. Cô tự nhủ, chuyện tình cảm giữa đàn ông và đàn bà là không bình đẳng, trọng lượng của chuyện tình cảm giữa hai phái là hoàn toàn khác nhau. Ở đàn ông, tình cảm nhiều lắm cũng chỉ chiếm ba mươi phần trăm là cùng, nhưng ở phụ nữ tình cảm chiếm toàn bộ. Hạnh phúc hay đau khổ đều do tình cảm quyết định. Cô luôn dùng cái lý luận này để giải thích cho sự hồ hững của anh ấy đối với mình...”

Du Tân Nhụy nói rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Giang Nguyệt: “Về sau cô mới biết, không phải anh ấy không có sự nồng nàn, chỉ là sự nồng nàn ấy không dành cho cô, mà là... dành chọn cho cháu. Mỗi đồ vật của cháu anh ấy đều giữ gìn cẩn thận. Còn lâu mới đến sinh nhật cháu thế mà anh ấy đã nghĩ xem nên chuẩn bị quà gì cho cháu. Cứ mỗi khi đến một nơi nào đó là anh ấy đều nhớ đến cháu, thậm chí ngay cả trong mơ cũng gọi tên cháu. Một lần, hai lần, thì không sao, nhưng anh ấy suốt ngày như vậy. Cô không ngạc nhiên cũng không cù lần. Lúc cháu đi Mỹ du học, thực ra cô mừng thầm trong lòng, tưởng cháu đi xa rồi anh ấy sẽ đối xử với cô tốt hơn một chút. Nhưng khi một người đã ở trong trái tim anh ấy rồi, cho dù có ở xa đến đâu cũng chẳng có gì khác biệt cả...”

“Cô thật sự nản lòng rồi!” Du Tân Nhụy chậm chậm đặt tay lên xoa xoa phần bụng đang nhô lên của mình: “Mùa đông năm ngoái, sau khi từ Mỹ về, cô đi Khang Châu dự hội nghị, gặp lại các bạn học cùng đại học, anh ấy vẫn nhớ đến cô. Anh ấy vẫn nhớ đến cô, cô nghĩ cuộc hôn nhân này nên kết thúc ở đây. Đàn bà suy cho cùng vẫn cần một người đàn ông yêu thương mình!”

Giang Nguyệt tay cầm cốc trà nghe Du Tân Nhụy kể hết. Cốc trà nóng giờ đã nguội ngắt, cô uống một ngụm to, miệng đắng ngắt, không biết là do trà đắng hay do chính cảm nhận của cô.

Nếu như cô là một người không có liên quan chắc chắn cô sẽ cảm thấy đồng tình với Du Tân Nhụy mà trách cứ Giang Quân. Nhưng cô không phải, cô nghe Du Tân Nhụy nói đến Giang Quân quan tâm đến mình. Tình cảm của anh bao nhiêu năm nay đều được giấu kín trong lòng không nói ra. Khoảnh khắc này trong lòng Giang Nguyệt thật sự rất rối bời.

Du Tân Nhụy thở dài nói: “Quả nhiên tìm được người tâm sự sẽ thấy nhẹ nhàng hơn nhiều. Cô cảm thấy oán hận nhưng không biết nói ra với ai. Thực ra, nghĩ lại thì anh ấy cũng rất đáng thương. Có lẽ những chuyện này nên nói cho cháu biết!” Du Tân Nhụy lại lấy một miếng bánh Gato, xúc một thìa lớn bỏ vào miệng rồi mỉm cười nói với Giang Nguyệt: “Chắc là cháu đã xem Bệnh nhân người Anh rồi chứ?”

“Cháu xem rồi!” Giang Nguyệt gật đầu.

“Thế cô hỏi cháu một vấn đề, what do you hate the most? Hoặc nói xem cháu sợ nhất điều gì?”

Giang Nguyệt nghĩ ngợi một lúc rồi đáp: “Có lẽ là tham vọng chiếm hữu ạ!”

Cái tham vọng ấy toát ra từ trong tim, không thể nào kiểm soát được muốn đi chiếm hữu, đây là sự thiếu hụt lớn nhất trong suốt tuổi thơ của cô, kể từ khi sinh ra cho đến khi hiểu chuyện và cho đến nay vẫn còn để lại di chứng. Nhưng cũng chính về sự thiếu hụt này mà cô mới đặc biệt bài xích cái tham vọng chiếm hữu bởi vì nỗi đau muốn có nhưng không thể đạt được cô phải nếm quá nhiều.

“Thật kì lạ!” Du Tân Nhụy nói: “Cháu có biết Giang Quân đã trả lời thế nào không? Anh ấy sợ nhất là mất đi, cháu thử nghĩ mà xem...”

Sau khi hai vợ chồng Du Tân Nhụy ra về, Giang Nguyệt vẫn ngồi ngây ra đó một lúc lâu.

Nhìn chân trời qua cửa sổ quán trà, ánh nắng mùa đông mờ nhạt kia nhắc nhở cô rằng thời gian đang trôi đi.

Anh sợ mất đi, đúng thế anh luôn dùng cái vỏ bọc của mình để che giấu sự yếu ớt. Cái lí luận của kẻ yếu luôn là: “Thay vì mất đi, thay vì phải chịu đựng sự hụt hẫng của mất mát, chi bằng chẳng từng nắm bắt được thứ gì, chẳng từng sở hữu thứ gì thì hơn!”

Giang Nguyệt hướng về phía mặt trời thầm nghĩ: suy cho cùng cả cô và anh đều quá yếu đuối, vì vậy mới đi từ thân thiết sang xa cách.

Mùa đông này vô cùng lạnh, trong cái âm u lạnh lẽo của thời tiết, ánh đèn màu cùng dòng người qua lại cũng trở nên mờ ảo và tẻ tái.

Vừa về đến nhà, về đến cái tổ ấm áp và riêng tư, cái cảm giác u ám ấy đã tan biến. Giang Nguyệt dựa lưng vào cửa, trong phòng tĩnh mịch chẳng có lấy một tiếng động. Buổi trưa lúc cô ra khỏi nhà cô đã bảo cô Trần về nhà, còn Giang Quân vẫn đang ở một thành phố phía bắc xa xôi ngàn dặm, đợi đến khi anh về sẽ là một bữa tiệc tối náo nhiệt và tưng bừng.

Giang Nguyệt vốn đã sớm quen với cuộc sống một mình như thế này, nhưng hiện giờ cô bỗng cảm thấy cô đơn lẻ bóng. Cô với tay bật đèn hành lang rồi đi vào trong, bật đèn phòng khách. Giang Nguyệt bật tất cả đèn trong phòng lên. Dưới ánh sáng đèn Giang Nguyệt nhìn thấy một cái vali màu đen, dựa vào chân ghế sofa. Giang Nguyệt định thần lại, đó chính là chiếc vali Tumi của Giang Quân.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ anh đã quay về? Cô thầm nghĩ vậy rồi một tay bám vào tường, bước chân nhanh lên phòng của anh.

Cánh cửa khép hờ, cô đẩy nhẹ cánh cửa, quả nhiên có anh trong đó, áo khoác, áo vest, cà vạt vút ở đuôi giường. Giang Quân nằm ngửa cánh tay thò ra bên ngoài chăn, mắt nhắm nghiền, mí mắt không hề động đậy. Rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức có cảm giác chẳng có sự sống.

Giang Nguyệt bỗng cảm thấy vô cùng hoang mang. Cô lao đến lay mạnh người anh.

Giang Quân mở mắt ra, đôi mắt hằn những tia máu. Anh nắm lấy cánh tay cô, ngơ ngác hỏi: “Sao thế?”

Giang Nguyệt hất tay anh ra gắt lên: “Cháu bị chú dọa chết khiếp đây này!”

“Chú làm gì mà dọa cháu?” Thấy cô cúi đầu không nói gì, Giang Quân lại nói: “Uống trà với cô ấy mà lâu thế à?”

“Chú biết rồi à!” Giang Nguyệt trợn tròn mắt ngạc nhiên.

“Cháu ném điện thoại ở nhà làm chú lo quá, đành phải gọi điện cho cậu Trương, là cậu ta nói!”

“Chú chú chú... Cháu ...” Giang Nguyệt đột nhiên thấy bức mình, anh lúc nào cũng thần thông quảng đại, nắm hết mọi thứ trong lòng bàn tay, biết hết mọi việc. Cô giống như một con khỉ con, bản lĩnh đến đâu, có biến thành Tôn Ngộ Không cũng khó mà thoát khỏi bàn tay anh.

“Đừng tức mà chú bảo cậu ấy không nói với cháu là để cháu thoải mái”

Giang Quân còn chưa nói hết đã thấy Giang Nguyệt trợn mắt: “Thoải mái cái gì, cháu chẳng thoải mái chút nào! Chú lấy vợ không nói cho cháu biết thì thôi, chuyện quá khứ cháu không nhắc đến nữa, thế mà bây giờ.... chú li hôn rồi, ngay cả chuyện li hôn cũng không cho cháu biết. Thế này là thế nào?”

Giang Quân trầm ngâm.

Giang Nguyệt tiếp tục nói: “Chú nói đi tại làm sao, đừng nói là vì cháu đấy nhé!”

Giang Quân hạ giọng nói: “Là vì chú không nói ra miệng được!”

Giang Nguyệt cười khan: “Không nói ra miệng được, ha... có ai đáng ghét như chú không hả? Có ai như thế không? Tổng Chí Hựu nói chú yêu cháu, cô ấy cũng nói vậy. Nhưng có ai yêu như vậy không?” Nụ cười mỉa mai của cô dần chuyển sang bi ai: “Cháu giống hệt như một con ngốc bị chú giết đây!”

Giang Quân đưa tay lên vuốt má cô, không biết nói sao cho phải. anh biết giải thích với cô ra làm sao đây, bản thân anh còn tự lừa gạt chính mình, cho dù có giải thích thế nào cũng chỉ vô ích mà thôi. Ngọn lửa oán hận trong mắt cô đã thiêu cháy mọi hàng rào ngăn cách mà anh chính tay dựng nên.

Trong kinh Phật nói: “Có yêu ắt sinh ưu phiền, có yêu ắt sinh lo sợ. Nếu rời xa người mình yêu sẽ không ưu phiền cũng chẳng phải lo sợ.

Đối với người mà mình yêu thương, để tâm nhất, Giang Quân luôn có nỗi lo lắng vô cùng sâu sắc. Anh lo lắng về những ngày tháng tương lai chưa biết trước đang chờ đợi hai người. Anh luôn lo sợ và cảnh giác, tránh xa mọi ước mơ xa xôi. Những nhần tâm và chịu đựng của anh lại mang đến những ngày tháng sống mờ nhạt, còn những khao khát vẫn cứ giống như những ngọn cỏ dại điên cuồng sinh trưởng và lan rộng trong lòng anh.

Giang Quân kéo tay cô, Giang Nguyệt im lặng không đếm xỉa.

“Đừng giận nữa mà!” Giang Quân vòng tay ra ôm eo cô, kéo cô lại gần mình hơn. Giang Nguyệt ngồi bệt xuống đất ngoảnh mặt đi chỗ khác. Một lát sau như thể chưa hả giận cô ngoảnh đầu lại, nhìn thấy phần cổ lộ ra khỏi cổ áo sơ mi của anh, cô liền há miệng cắn vào cổ họng anh.

Cô cắn rất đau, nhưng Giang Quân không kêu la đến một tiếng. Sự chịu đựng trong im lặng này càng khiến Giang Nguyệt nổi dóa.

“Được lắm chú có thể chịu được, cái gì chú cũng chịu được!” Nói rồi cô nhảy lên, đè anh xuống, há miệng cắn vào vai anh, cắn rất đau giống như một con thú bị thương, trút hết tất cả ầm ỨC bao nhiêu năm nay qua hàm răng sắc nhọn.

Áo sơ mi trắng của anh ướt nước dãi của cô, một vệt máu đỏ thẫm ra ngoài. Miệng cô cũng bắt đầu cảm nhận được mùi tanh của máu.

Cuối cùng Giang Nguyệt cũng chịu nhả ra, cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào, lồng ngực phập phồng. Giang Quân vòng tay qua ôm cô, xoa xoa lưng cô. Anh hôn lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của cô rồi vùi mặt vào mái tóc cô, thở ra rồi hít một hơi thật sâu. Anh khẽ thì thầm gọi tên cô, nhẹ quá, mơ hồ quá, cô không nghe rõ, chỉ biết anh đang hôn lên tai mình.

Giang Nguyệt hơi nghiêng đầu né tránh cái cảm giác tê tê ở bên mang tai, hai tay ôm lấy mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh đầy ngang ngược, cổ chấp, lần này thì anh đừng mong chạy thoát.

Hai người chăm chú nhìn nhau hồi lâu. Mắt, tai, mũi, lưỡi, hơi thở, ý niệm... tất cả đều đang bùng lên ngọn lửa của khát khao, chẳng gì có thể che đậy được nữa.

Giang Nguyệt ngồi dậy cởi bỏ cái áo len rộng, cởi cái áo cotton mặc bên trong rồi quần bò. Cô nhìn anh, cái yếm hầu trong cổ họng đang trượt lên trượt xuống, cô bỏ đi hết tất cả những gì che đậy trên cơ thể mình, không còn mảnh vải che thân ngồi lên người anh. Cô phải tháo dỡ bức màn che chắn giữa hai người, để cho anh nhìn tận ý thực sự của cô và chính bản thân anh.

Cơ thể anh đã nóng bừng lên từ lâu. Giang Nguyệt cởi cúc áo của anh tháo thắt lưng cho anh. Giang Nguyệt đang định kéo khóa quần xuống thì Giang Quân đã giữ chặt tay phải của cô lại. Nhưng Giang Nguyệt vẫn còn tay trái, cô chạm vào nơi anh định ngăn cô chạm vào, nơi ấy đã trở nên cứng như thép.

Về sau không cần Giang Nguyệt cởi giúp, chính tay Giang Quân tự cởi bỏ những thứ còn sót lại trên người. anh xoay người đặt Giang Nguyệt xuống. Lúc này anh vẫn không quên đặt một cái gối kê cho cái chân bị thương của cô.

Anh lấy tay che mắt cô, nhưng cô lập tức gạt tay anh ra. Cô muốn nhìn, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy toàn bộ cơ thể anh, săn chắc vạm vỡ và tràn đầy năng lượng.

Anh cúi xuống, hôn lên môi cô, hôn lên cổ rồi trượt xuống ngực, đôi bờ môi cắn mút, một bàn tay bóp ngực bên phải của cô, giống như đang giữ chặt trái tim cô, đôi môi áp chặt vào làn da cô, mơn trớn đến nơi đang nóng nhất trên người cô. Anh dùng răng cắn mút, dùng lưỡi khua khoắc “trung tâm” kì bí nhất trên cơ thể cô. Những ngón tay của Giang Nguyệt luồn vào mái tóc anh, hơi thở gấp gấp cô dường như có thể nghe thấy tiếng cuộn trào của dòng máu trong cơ thể mình.

Khi khuôn mặt Giang Quân xuất hiện lần nữa trước mặt cô cũng là lúc anh đang đi vào bên trong cơ thể cô. Giang Nguyệt bám chặt bờ vai anh cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể mình. Khoảnh khắc vào hân trong người cô, anh vòng tay ôm siết lấy cô, kề trán vào trán cô.

Giang Nguyệt mỉm cười nhắm mắt lại, hai thân thể quấn chặt lấy nhau.

Anh bắt đầu chuyển động chậm chậm, tiếp đó đẩy nhanh tốc độ. Dưới sự thay đổi liên tục của tốc độ và cường độ, anh khiến cô phải kinh ngạc trước sự kiểm soát từng tiết tấu, giống như một chỉ huy dàn nhạc tài ba, dùng cơ thể của cả hai để tấu lên bản nhạc của sự hoan lạc. Anh mang đến cho cô sự thư thái, cũng mang lại sự kích thích của khoái lạc, liên tục và tuần hoàn không hề bị gián đoạn, cơ thể cô dường như chưa bao giờ được cảm nhận nhiều cảm giác như thế này.

Bản nhạc này càng tấu càng mãnh liệt, những sợi dây cảm xúc căng ra, Giang Nguyệt không nén được tiếng rên rỉ phát ra trong cổ họng.

Khoảnh khắc đạt đến cáo trào, anh nhìn thẳng vào mắt cô, mất đi tiêu điểm, trống rỗng và mơ màng, dường như khoảnh khắc ấy, thứ đi vào nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể cô không phải là thứ gì khác mà là chính tâm hồn anh.

Một hồi sau hơi thở trở lại bình thường. Anh thì thầm vào tai cô: “Anh không muốn ra, quá lâu rồi, ở bên ngoài quá lâu rồi!” Giang Nguyệt gật gật đầu trên vai anh, lấy chân quắp lấy eo, giữ chặt lấy người anh. Cô ôm siết bờ vai vững chãi của anh, bỗng nhiên nước mắt trào ra. Cô khẽ khóc nức lên trong lòng buồn bã vô cùng.

Giang Quân lấy tay lau nước mắt trên mặt cô, hôn lên những giọt nước mắt ấy. Anh khẽ nói: “Mặt trăng nhỏ, mặt trăng nhỏ, đừng khóc nữa, mặt trăng nhỏ của anh!” Chắc chắn anh hiểu cô.

Nghe nói, mỗi loài động vật sau khi giao hoan xong đều cảm thấy đặc biệt u uất.

Giang Nguyệt buồn vì cái gì?

Hai người ở gần nhau như thế, nhưng mà chẳng còn cách nào để gần nhau hơn được nữa.

Một đêm bình yên, bóng đêm dịu dàng.

Kéo tấm rèm cửa ra là có thể nhìn thấy những ngôi sao trên bầu trời mùa đông. Những ngôi sao lác đác lấp lánh. Trên bầu trời một vầng trăng tròn treo lơ lửng, một đường cong hoàn mỹ, một ánh sáng trắng ngà dát bạc trên mặt hồ Hương Mật.

Giang Nguyệt nằm bò ra cửa sổ, say sưa ngắm nhìn bầu trời.

Trong phòng vang lên tiếng nước chảy ào ào, Giang Quân đi ra sau lưng cô vỗ vào vai của cô. Lúc Giang Nguyệt xoay người lại anh dang rộng vòng tay ôm lấy cô. Giang Nguyệt vòng tay qua cổ anh, quắp chân qua eo anh, bám chặt như một sợi dây mây quấn chặt vào thân cây. Trên tường phản chiếu cái bóng chồng lên nhau của hai người.

Giang Quân ôm cô vào trong phòng tắm, nước ấm đã đầy bồn tắm, hơi nước nghi ngút như làn sương mù. Cơ thể cô được che chở bởi chiếc áo sơ mi rộng của anh. Giang Quân cởi khuy áo cô, cẩn thận như đang mở

một món quà quý báu nhất đời. anh đặt cô vào trong làn nước ấm, còn mình cũng cởi bỏ lớp áo tắm bên ngoài, bước vào trong bồn tắm và ngồi ra sau cô.

Giang Nguyệt cuốn tóc lên đỉnh đầu rồi dựa lưng vào người anh. Bàn tay anh vuốt ve làn da của cô trong làn nước, mơn man từ cổ xuống dưới. Anh đang tắm cho cô, chỉ có một điều mỗi cử động của anh lại giống như đang vuốt ve cô vậy.

Anh nói: “Năm em mười lăm tuổi, có lần em ăn ốc biển nhiều quá, kết quả em bị dị ứng da. Cứ nửa đêm lại chạy sang phòng anh kêu ầm ầm là ngứa quá. Em còn nhớ không?”

“Nhớ chứ, đương nhiên là nhớ rồi!” Những nốt đỏ ấy hành hạ cô suốt gần một tuần liền, ngứa không chịu được, đã thế còn không thể gãi. Kể từ đó về sau, Giang Nguyệt tuyệt đối không ăn mấy loài sò, ốc đó nữa.

“Suốt mấy đêm liền, cứ một lúc là em lại chạy sang bắt anh bôi thuốc lên lưng. Lúc ấy em mặc áo ba lỗ với quần sooc, nằm bò trên giường anh. Chắc chắn em không biết là bôi thuốc cho em đối với anh là một sự dè dặt đến thế nào đâu!” Bàn tay anh đang đặt lên ngực cô lúc nói đến từ “giày vò” anh liền bóp mạnh một cái, mặc dù tỏ vẻ rất bức bối nhưng anh vẫn không nỡ mạnh tay.

Giang Nguyệt cười ha ha: “Chuyện này đâu thể trách em được. Lúc ấy tại em ngứa quá đâu nghĩ đến chuyện gì khác được. Hơn nữa ai bảo anh cứ tỏ vẻ như kẻ đi tu ấy, em thật sự chẳng nghĩ rằng anh lại nghĩ bậy bạ như thế!”

“Để một con nhóc như em nhìn ra chẳng phải anh sống uống phí mấy chục năm sao!” Giang Quân ôm chặt lấy cô một lát sau liền nói: “Thực ra mặc dù chân em bị thương nhưng nhiều lúc anh lại thấy vui, bởi vì có thể thường xuyên ôm em!”

Giang Nguyệt nhún mày: “Em thật không hiểu nổi, tại sao anh lại không chịu chấp nhận em, tại sao không yêu em?”

Giang Quân thở dài thượt nói: “Mối quan hệ giữa người với người một khi mà bắt đầu thì chỉ có một con đường để đi. Không có đường lùi cũng chẳng có sự lựa chọn nào khác. Quan hệ nam nữ cũng như vậy. Em có thấy đúng không? Anh không thể mạo hiểm với em được!”

Bảy năm trước có thể Giang Nguyệt không hiểu, nhưng hiện giờ, cô hoàn toàn có thể hiểu được điều đó.

Giang Nguyệt ngoảnh mặt lại hôn lên môi anh, hai người hôn nhau thật sâu, thật say đắm, cho đến khi không thể thở ra hơi nữa mới ngừng lại, cô dụi đầu vào vai anh, dí mũi lên cổ anh, hít một hơi thật sâu mùi hương trên cổ anh.

Cô nói: “Đồ ngốc, anh không phải sợ đâu, anh không biết là em luôn yêu anh à? Chẳng có cách nào khác cả, thật đấy em đã tuyệt vọng rồi, nhưng em vẫn không có cách nào khác, em yêu anh!”

Giang Quân cúi xuống hôn lên mặt cô, dịu dàng kiên nhẫn vừa hôn vừa nói: “Anh tin em, anh tin...”

Còn chưa kịp tắm xong hai người trở lại giường, cái khăn tắm to quấn lấy cô, cô nghiêng người ở phía trước, anh nằm sát phía sau, giống như hai cái thìa úp chặt khít vào nhau, chẳng có chút kẽ hở.

Đây là tư thế mà Giang Quân chọn, anh nói như thế thì chân phải của cô vẫn có thể đặt lên trên, không sợ bị chèn ép. Anh lúc nào cũng suy nghĩ rất chu đáo, trước khi bắt đầu mọi chuyện anh nói: “Anh già rồi, em vẫn còn trẻ, anh sợ không thể làm em thỏa mãn được!”

Giang Nguyệt quay người lại ôm lấy đầu anh nói: “Nghe nói một người có thể làm bạn hài lòng hay không thì cần phải xem anh ta tạo cho bạn ham muốn lớn đến cỡ nào!”, tay cô vuốt ve hàm râu rậm của anh nói tiếp: “Đối với anh, em nghĩ em không bao giờ thỏa mãn được, mãi mãi khao khát!”

Giang Quân nhìn thẳng vào mắt cô, tay khẽ nhắc chân cô lên, anh lại bắt đầu đi vào bên trong cô.

Đây là một hành trình hoàn toàn mới, nhưng lại giống như một con đường về nhà, trong cơn tò mò còn phảng phất chút nhớ nhung.

Nếu như nói cuộc mây mưa trước anh đã dốc toàn bộ sức lực để làm cho cô vui, thì lần này anh hoàn toàn thư thái, thư thái về cả thể xác lẫn tinh thần.

Tay trái anh kéo tay trái của cô đặt lên đỉnh đầu, tay phải nắm tay phải của cô đặt lên trước ngực cô, hai cơ thể dính chặt lấy nhau. Bầu ngực cô, cọ vào cánh tay anh, cảm giác tê tê ngấm sâu vào da thịt. Giang Nguyệt cảm thấy cơ thể mình nhẹ tựa làn mây, bị một cơn cuồng phong quần phăng, bay lên đỉnh núi cao, thế nhưng cơn gió ấy vẫn không chịu ngừng lại, vẫn muốn quần lấy cô bay lên cao hơn nữa.

Khi cô không thể chịu đựng được nữa mà rên lên, anh càng mạnh mẽ tiến vào. Cảm giác lên đến đỉnh điểm của khoái lạc vừa bùng nổ lại vừa dịu dàng, anh đã giải phóng toàn bộ nhiệt của mình trong cơ thể cô, thứ cảm giác ấy hoàn toàn siêu hiện thực, giống như thể mưa đang rơi trên thảm cỏ khắp thế giới.

Giang Quân thở dốc đợi cơn cao trào qua đi, anh liền hôn lên tai cô. Anh nói lập đi lập lại: “Anh yêu em, luôn yêu em, luôn như vậy!”

Giang Nguyệt ngoảnh mặt lại, đối mặt với anh không nói gì, chỉ mỉm cười khoan khoái. Một lúc sau cô đưa tay chạm vào vết thương cô đã cắn anh, hỏi: “Có đau không?”

“Đương nhiên là có rồi, em ác thật đấy!”

“Ai bảo anh cứ bắt nạt em!” Cô chu môi nói: “Anh đây cái gì cũng tốt nhưng mà rất chuyên chế và độc tài, cứ tự quyết định cái gì tốt cho em, nhưng cái mà anh cần đâu phải thứ em cần!”

Giang Quân khẽ lẩm bẩm: “Đúng thế, có lẽ từ khi trưởng thành, anh đều tự quyết định mọi thứ, thói quen đã trở thành tính cách rồi, hơn nữa em biết người làm buôn bán đôi khi độc đoán một chút mới đạt hiệu quả cao!”, anh lấy tay trái tóc cho cô, “Sau này những chuyện liên quan đến em, anh đều nghe em cả, em thấy thế nào?”

“Đương nhiên là thế rồi! Nhưng anh nói được là phải làm được đấy!”

Giang Quân kéo tay cô đặt lên lồng ngực mình nói: “Được. Chuyện đầu tiên anh hỏi em, em đã từng nghĩ: sau này anh già yếu, không thể chăm sóc cho em được nữa em định thế nào?”

Giang Nguyệt cảm nhận được nhịp tim của anh vọng lại, những nhịp đập mạnh mẽ nhưng anh vẫn sẽ già đi. Con người có ai thoát khỏi sinh, lão, bệnh tử đâu?

Cô nói: “Lúc nhỏ anh chăm sóc em, khi nào anh già em chăm sóc anh. Rất công bằng!”

Hai người chụm đầu bên nhau nói rất nhiều rất nhiều chuyện. Hai người cùng tìm về những chuyện xa xưa, những gì hai người cùng nhau trải qua, biết bao nhiêu hồi ức! Còn tương lai... hai người vẫn còn cả một chặng đường dài, rất dài...

Giang Nguyệt gối đầu lên cánh tay Giang Quân nhớ lại bảy năm xa cách...

HẾT

11. Chương 11: Ngoại Truyện

Hai mươi năm mộng chưa tàn

Trong kinh Phật có nói: Có yêu ắt sinh ưu phiền, có yêu ắt sinh lo sợ. Nếu rời xa người mình yêu, sẽ không ưu phiền cũng chẳng phải lo sợ.

Một năm mới, khi mùa đông sắp hết, Khang Châu có tuyết rơi lớn, từ lúc ngủ dậy, tuyết cứ rơi dày đặc cho đến tận đêm khuya.

“Anh nghe đi!” Giang Nguyệt kéo chăn nhung trên người, đầu gục vào vai Giang Quân nói: “Có nghe thấy không?”

Giang Nguyệt bỏ tấm bảng biểu xuống cọ cọ cằm vào trán anh hỏi.

“Tiếng tuyết rơi đây anh có nghe thấy không? Tiếng tuyết đang đập vào lan can ngoài ban công nhà ta!”
Giang Nguyệt dựa người vào Giang Quân, cuốn sách đặt trên bụng rơi xuống sàn nhà.

“Yên tĩnh quá đi phải không? Không biết người ta thường làm gì khi ở nhà nhỉ?”

Giang Quân cười nói: “Cuộc sống thường ngày có gì ngoài xem ti vi, mắng mỏ con cái, cãi nhau với mẹ chồng...đâu?”

Giang Nguyệt nói: “Thế thì có vẻ chúng ta không giống người bình thường lắm nhỉ? Đã không xem ti vi cũng chẳng cãi cộ, lại không có con cái để mắng mỏ...”

“Chúng ta không cãi cộ ư?” Giang Quân liếc cô: “Xin hỏi tuần trước ai đóng cửa đánh sầm một cái, rồi cả ngày trả thềm đoái hoài đến người ta?”

“Ai thế nhỉ? Em quên rồi!”

“Quên nhanh thế sao?”

Cô hừ giọng: “Em là quân tử, không bao giờ thù dai!”

Giang Quân bật cười: “Em là quân tử á?”

“Chẳng nhẽ em không phải?” Giang Nguyệt trừng mắt nạt anh.

Giang Quân gật đầu: “Phải phải, lúc em nói thì phải nhưng lúc em ăn vạ thì không phải”

“Anh chê em ăn vạ chứ gì?”

“Không chê”

“Thế thì tốt” Giang Nguyệt gồi đầu lên đùi anh. Một lát sau cô vỗ vỗ anh nói: “Anh có yêu em không?”

“Yêu”

“Ng nghiêm túc chút đi, trả lời nghiêm túc cơ mà!”

“Đồ ngốc!” Giang Quân ghé sát lại, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

“Anh có yêu em nhất không?” Giang Nguyệt mơ màng hỏi trong nụ hôn.

“Có, anh yêu em nhất!”

“Anh có yêu riêng em không?”

“Chỉ mình em thôi !”

Cô hài lòng mỉm cười, đột nhiên cô nói: “Nếu có một đứa bé chắc sẽ không yên tĩnh như thế này...”

Cô ngoảnh mặt sang hỏi anh: “Anh có muốn có con không?”

Giang Quân ngây người hồi lâu rồi khẽ nói: “Anh có em rồi, thế là đủ, anh chẳng cần gì nữa!”

“Anh không muốn có một đứa con của hai ta sao? Một đứa con thuộc về hai ta?”

Anh nắm chặt tay cô hỏi: “Em có muốn có không?”

Giang Nguyệt lắc đầu nói: “Em không biết, cuộc đời rất hiểm ác khó lường, bao nhiêu chuyện ngẫu nhiên...cái thế giới này cũng không tốt, càng ngày càng tồi tệ. Anh nói xem, em mang nó đến cái thế giới này, thử hỏi em có thể không thấy áy náy được không?” Cô ngẩng đầu nhìn anh chờ đợi câu trả lời.

“Em hỏi anh nhưng anh cũng không biết!” Anh vuốt má cô: “Để anh hỏi em nhé, em có hài lòng với cuộc đời của mình không?”

“Em may mắn lắm mới gặp được anh!” Giang Nguyệt nghiêng người vùi mặt vào lòng anh.

Giang Quân lấy tay chuyển đèn sang chế độ tối, chỉ để lại một quãng sáng nhàn nhạt bao quanh hai người. Đây là lần đầu tiên hai người nói đến chuyện con cái, trong lòng cả hai đều chưa có kết luận. Tất cả đã quá tốt rồi hai người chẳng còn thêm yêu cầu hay kì vọng gì nữa.

Tháng ba, gió xuân thổi qua mang theo hơi ẩm.

Giang Nguyệt tham lam ngủ thêm một chút chẳng mấy chốc đã hết buổi sáng mà cô vẫn chưa chịu thức dậy. Đạo này cô thực sự lười biếng đến không thể tả nổi. nhưng cô nghĩ nếu đã lười đến mức này rồi, thì có lười thêm chút nữa cũng chẳng sao. Thế là Giang Nguyệt dùng cả buổi sáng mùa xuân để ngủ cho đầy, thật xa xỉ, cũng thật tuyệt diệu.

Một hôm, Giang Quân họp xong buổi sáng liền về nhà. Lúc anh đi vào phòng, Giang Nguyệt liền vùi đầu vào chăn, lấy chăn trùm kín đầu trốn đi.

“Còn chưa thèm dậy hả?” Giang Quân lắc đầu cười nói. “Như thế này chẳng phải bịt tai để đỡ phải nghe chuông sao? Em tưởng em chui vào trong chăn không thấy anh thì anh không thấy em chắc?”

“Em buồn ngủ, vẫn chưa ngủ đầy giấc, anh đừng làm ồn mà!”

Giang Nguyệt ngái ngủ đáp.

“Ồi trời ơi đồ quỷ lười! Tối qua chưa đến mười giờ em đã đi ngủ, ngủ đến tận bây giờ mà em còn dám nói là chưa đã à?” Giang Quân ngồi xuống bên giường vỗ vào mông cô. “Buổi trưa có một bữa tiệc em phải đi với anh đấy!”

“Sao lại bảo em đi?” Giang Nguyệt thò đầu ra khỏi chăn. Một năm trở lại đây bởi vì mối quan hệ của hai người đã thay đổi nên cô cực kì ít đến công ty anh, hạn chế tối đa việc đi giao tiếp khách khứa với anh. Giang Quân thì dừng dừng chẳng để ý đến chuyện đó, nhưng Giang Nguyệt thì không thể không bảo vệ danh tiếng cho anh được.

“Em nhất thiết phải đi sao? Không đi không được à?” Cô hỏi dò.

“Em phải nghe xem người anh mời là ai đã chứ! Là Phù Hữu Lương, em còn nhớ chứ?”

Giang Nguyệt cười: “Sao lại không nhớ? Là bác Phù à, trước đây năm nào bác cũng tặng em quả cầu hoa thủy tiên, cứ từng thùng từng thùng chuyển từ Chương Châu đến”

“Trưa nay chúng ta mời anh ấy ăn cơm!”

“Thế thì được!” Giang Nguyệt ngồi dậy, dụi dụi mắt gấp cuốn sách dày cộp bên gối lại, ném lên cái tủ đầu giường.

Giang Quân liếc nhìn hỏi: “Từ tối qua đến giờ đọc được mấy trang rồi?”

Giang Nguyệt thở dài, giơ tay lên.

“Ba trang á?”

“Không phải, là ba dòng”

“Em là ốc sên à?” Giang Quân cười. “Chẳng phải em nói làm luận văn về Arendt sao, sao suốt ngày thấy đọc về Heidegger thế?”

“Ông ấy là thầy giáo của bà ấy, lại vừa là tình nhân của bà ấy, giữa hai người họ yêu thương và thù hận đan xen, chia li bao nhiêu năm rồi, về sau bà ấy vẫn tìm gặp ông ấy. Anh nói xem em có thể không nghiên cứu về một người đàn ông như thế không?” Giang Nguyệt nói rồi liền đứng dậy, bỗng nhiên trước mặt cô tối sầm, suýt nữa thì ngã nhào, cũng may là Giang Quân đã kéo cô lại.

Anh mắng cô là vụng về hấp tấp.

“Em chóng mặt chứ không phải là bất cẩn đâu!” Cô cãi, đứng thẳng người lên định đi, nhưng anh bế thốc cô lên, không chịu buông tay.

“Sao người em nóng thế này?” Giang Quân nhíu mày.

“Tại trời nóng quá đấy mà!”

“Hôm nay đâu có nóng? Có còn chóng mặt không? Không đợi cô trả lời anh liền kéo cô ra ngoài: “Chúng ta đến bệnh viện!”

“Đang yên đang lành đến bệnh viện làm gì?” Giang Nguyệt lớn tiếng phản đối nhưng có phản đối cũng vô ích.

Tại bệnh viện, sau khi có kết quả kiểm tra, vị bác sĩ mặt tươi như hoa nói: “Chúc mừng anh chị”.

Giang Quân và Giang Nguyệt ngoảnh lại nhìn nhau. Trong sự ngạc nhiên và choáng váng Giang Nguyệt được chuyển qua phòng phụ sản.

Một sinh mệnh nhỏ bé đã âm thầm tìm đến như vậy đấy. Trong tình huống mà cả hai đều không ngờ đến. Mặc dù mới được có năm tuần, còn chưa được gọi là thai nhi, nhưng đó là sản phẩm của cả hai người tạo ra. Lúc này nó đang âm thầm lớn lên trong người cô.

Ra khỏi bệnh viện Giang Quân liền dìu Giang Nguyệt lên xe.

Vương Hạo hỏi hai người đi đâu.

“Về nhà!” Giang Quân siết chặt lấy cô.

Trên đường đi, điện thoại đổ chuông, anh liền nghe máy nhưng không nói gì. Giang Quân bịt chặt loa điện thoại, đưa ra phía trước cho Vương Hạo nghe. Vương Hạo nghe điện thoại rồi trả lời thay Giang Quân: “Anh Giang hôm nay không qua được, bữa cơm đãi khách hôm nay nhờ tổng giám đốc Chu đãi giúp, những chuyện khác cứ báo cáo cho anh Giang sau”.

Vương Hạo đưa điện thoại trả lại cho Giang Quân, Giang Nguyệt liền thề lười với Giang Quân, cười nói: “Này tướng quân, các tướng lĩnh dưới quyền đều chẳng cần đến anh nữa rồi!”

“Suyt nói ít thôi! Bác sĩ bảo em phải nghỉ ngơi nhiều vào!”

Về đến nhà Giang Quân ra lệnh cho Giang Nguyệt ngồi dựa vào ghế, không được cử động, còn mình thì vào trong thư phòng.

Một lát sau anh đi ra, quay trở lại trước mặt cô, đưa cho cô một chiếc hộp nhung rồi nói: “Nguyệt Nguyệt, chúng ta kết hôn nhé!”

Cô định đứng dậy nhưng anh kéo cô lại, mở cái hộp nhung màu xanh sẫm ra, bên trong là một chiếc nhẫn. Anh lấy nó ra, đeo vào ngón nhẫn của cô.

Giang Nguyệt giơ tay lên trước ánh sáng quan sát, chiếc nhẫn đẹp và hiếm thấy.

“Cho em à?” cô hỏi. cô không thích những thứ đồ trang sức kiểu như nhẫn. Anh không hề biết chuyện này.

“Nó vốn là của em mà!” Anh hôn lên tay cô.

“Anh mua lúc nào thế?” Đột nhiên trên mặt cô lấp lánh sự kinh ngạc: “Có phải em nhìn thấy nó ở đâu đó rồi không?”

“Em từng nhìn thấy nó rồi!”, anh cười, “Chỉ có điều là từ nhiều năm trước rồi!” chính là cái lần anh dẫn em đi Hà Lan ấy, em còn nhớ không? Chúng ta từng đi một triển lãm đồ trang sức, hiếm lắm mới thấy em chỉ vào nó rồi nói thích. Về sau anh đã mua lại nhưng chưa tặng nó cho em! Anh cứ nghĩ, đợi đến khi nào em lấy chồng, anh sẽ đưa cho em, coi như làm của hồi môn!”

Giang Nguyệt cười ngây ngô: “Thật không? Sao em không biết nhỉ!”

Giang Quân ôm lấy cô, hôn lên trán cô, thăm thì: “Là của em, nhưng anh không ngờ người mà em lấy lại là anh!”

Quả thực ai có thể ngờ đến lại có một ngày có chuyện kết hôn xảy ra giữa hai người. Trước khi đến với nhau, Giang Quân và Giang Nguyệt đều không dám tưởng tượng đến điều đó. Sau khi đến bên nhau, hai người lại cảm thấy điều ấy không cần thiết. Nếu như không có đứa bé này, hai người sẽ không kết hôn làm gì, bởi vì chẳng cần thiết, có những thứ tình cảm không cần phải có khế ước để khẳng định. Hai người sẽ cứ sống với nhau cho đến già, cho đến khi cái chết chia lìa hai người.

Ngày hôm sau, Giang Quân và Giang Nguyệt đến cục dân chính đăng kí. Chuyện kết hôn của hai người vô cùng đơn giản và lặng lẽ. Giang Nguyệt kiên quyết không tổ chức bất cứ nghi thức nào, chỉ nguyện sống với anh suốt cả cuộc đời.

Mặc dù không công khai nhưng chuyện của họ dần dần vẫn lan ra cả công ty, mọi người đều nói ông chủ kết hôn chớp nhoáng. Giang Quân khẳng khái thừa nhận với mọi người, cái thai ngày càng lớn thì triệu chứng ốm nghén của Giang Nguyệt càng rõ ràng, Giang Quân lo sốt vó, suốt ngày túc trực bên cạnh chăm sóc cho cô.

Mãi cho đến khi mùa hạ đến Giang Nguyệt mới bắt đầu đỡ nghén, lúc này Giang Quân mới quay trở lại với công việc.

Giang Nguyệt bắt đầu hồi phục tinh thần, đi dày bệt đi dạo. Cô thương ca cảm anh quá cẩn thận, lúc đi bộ thường bỏ tay anh ra. Thế nhưng vừa nghe tin Giang Quân phải đi Marseille là cô lại giữ tịt không cho anh đi.

Cô nói: “Em sợ!”

Kể từ khi có bầu tâm trạng của Giang Nguyệt cứ lúc vui lúc buồn, con người trở nên cực kì cảm tính.

Lúc này cô giữ chặt tay anh, gần như sắp khóc đến nơi.

“Anh chỉ đi ba ngày thôi, bàn chuyện bên đó xong là anh về liền mà!” Giang Quân ngon ngọt dỗ dành, hỏi cô: “Em sợ cái gì nào?”

Giang Nguyệt đáp: “Không sợ gì cả!” đôi mắt mở to chớp chớp, vẻ tội nghiệp nhìn anh.

Giang Quân nói: “Thế thôi anh không đi nữa!”

Nhưng Giang Nguyệt lại không đồng ý: “Anh nói lần này có chuyện quan trọng rồi, sao có thể bảo anh không đi chứ? Chú Vương mới bảo em là trong công ty đang đồn đại cái gì mà “Từ nay Quân vương không lên triều sớm”, em đâu có thể dung túng cho anh?”

“Em chớ nghe họ nói bậy bạ!”

“Nói chung là em không thể dung túng cho anh được!”

“Thế thì phải làm sao?” Giang Quân cười: “Hay là để anh hỏi bác sĩ xem có thể cho em đi cùng được không nhé? Như vậy đã được chưa hả?”

Thế là Giang Quân dẫn theo Giang Nguyệt đang mang bầu năm tháng đi Pháp. Hai người ở lại Marseille ba ngày. Lúc sắp về nước, Giang Nguyệt vẫn đang hứng đi chơi, Giang Quân thấy tình trạng của cô rất tốt, liền nghe theo cô.

Hai người lái xe theo hồ Rodanus đi về hướng Bắc, đi qua dòng sông Loire. Trên đường đi, phong cảnh đẹp mê hồn, hai người chậm rãi dạo bộ, coi như đây là kì trăng mật đến muộn.

Quanh sông Loire có rất nhiều giáo đường cổ kính. Lúc đến thăm giáo đường Roman ở một ngôi làng không biết tên, hai người bắt gặp một hôn lễ.

Sau khi hôn lễ cử hành xong Giang Quân hỏi Giang Nguyệt có muốn nhờ mục sư chứng giám và cầu chúc cho hai người không?

Giang Nguyệt chăm chú nhìn anh rồi mỉm cười: “Không, không cần, chúng ta đã rất tốt rồi!”

Cô đội một chiếc mũ màu vàng da cam, tóc tết rủ xuống ngực, nếu không phải cái bụng đã nổi lên sau áo thì chẳng khác gì một thiếu nữ. Giang Quân say đắm nhìn vào đôi con ngươi đen láy của cô, anh như bị nhấn chìm ở trong đôi mắt ấy. Nhưng chính khoảnh khắc ấy anh mới hiểu được nỗi sợ hãi mà cô nói đến.

Hạnh phúc luôn đi cùng với sự bất an, càng hạnh phúc người ta lại càng hoang mang. Những chặng đường mà hai người đi, có lúc thăng lúc trầm, thậm chí còn có cả vực thẳm vách đá dựng đứng.

Vận mệnh rất khó lường cả hai đều đã lĩnh hội được điều này.

Gió trên đỉnh núi lồng lộng, Giang Quân ôm Giang Nguyệt nói: “Đừng sợ cô ngốc, lần này chúng ta không phải sợ. Anh với em đã ở bên nhau, anh sẽ dẫn em đi trên con đường bằng phẳng nhất, anh sẽ khiến em cảm thấy yên tâm thanh thản. Anh hứa!”

Cô kiễng chân, ngọt ngào hôn lên môi anh trước bức tượng đức mẹ nhân từ.

Nửa tháng sau, vợ chồng Giang Quân kết thúc chuyến du lịch và bay về nước. Chẳng bao lâu sau, cái tin phu nhân chủ tịch tập đoàn không ai khác chính là Giang tiểu thư ngày nào.

Cái tin này đã gây chấn động dư luận, báo trí đăng tin rầm rộ, người người bàn tán xôn xao.

Giang Quân bình thản đối mặt. Nữ giám đốc phụ trách việc đối ngoại liền đến hỏi ý kiến của anh, anh chỉ cười bình thản nói: “Đây là chuyện riêng của tôi chẳng nhẽ còn phải xin phép bọn họ?”

Chỉ một câu ngắn gọn, không nói thêm lời nào. Cô giám đốc liền hiểu ý của anh.

Lát sau, cô ta vừa về đến văn phòng thì nhận được điện thoại của Giang Quân: “Tôi rất yên tâm để cô xử lý mọi chuyện. Nhưng có một điểm cực kì quan trọng, tôi vẫn phải nói rõ: Không được để bất kỳ ai làm phiền vợ tôi! Cô nhớ điểm này là được rồi!” giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại rất có uy.

Cô ta vâng dạ đáp lời, cổ nén tiếng thở dài, một người đàn ông như anh không ngờ lại toàn tâm toàn ý bảo vệ một người phụ nữ đến như vậy. Không hiểu người phụ nữ ấy thế nào mà lại được anh yêu thương đến như vậy? Báo trí đưa tin ầm ĩ, nhưng sự tình thực sự ra sao rất ít người biết, vì vậy cô cũng chỉ biết âm thầm suy đoán.

Trong trận phong ba dữ dội này, Giang Nguyệt là nhân vật chính, ấy vậy mà cô hoàn toàn không hay biết. Một mặt là do nhân viên của anh xử lý tốt mọi chuyện, mặt khác là do chính bản thân cô.

Kể từ khi về nước, Giang Nguyệt đến bệnh viện kiểm tra, biết thai nhi phát triển bình thường, cô cảm thấy rất yên tâm ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi làm quen với việc lệch múi giờ. Đêm ngày thứ tư cô tuyên bố với Giang Quân rằng cô không chơi nữa, chơi thể đủ rồi, cô phải làm nốt luận văn.

Giang Quân nhìn bộ dạng của cô, không tin rằng cô sẽ kiên trì. Ai dè Giang Nguyệt thật sự hạ quyết tâm, ngày nào cũng chăm chỉ làm luận văn.

Thấy Giang Nguyệt chăm chỉ Giang Quân lại không đành lòng, thường cắt bớt thời gian không cho cô đọc sách hay ngồi máy tính, luôn nhắc nhở phụ nữ mang thai không được để mất làm việc quá nhiều. Giang Quân biết rõ cô rất cứng đầu không chịu nghe lời nên cứ cách một ngày lại bảo cô cùng đến công ty.

Giang Nguyệt cau gò nói: “Bảo em đến công ty làm gì?”

Giang Quân cười bất lực: “Anh đâu có cãi lại em được, thư kí văn phòng đấy, em cứ thoải mái chọn bảo cô ta đọc cho em nghe, muốn viết gì thì em cứ nói bảo cô ấy ghi lại!”

Chính vì nguyên nhân này mà “Giang phu nhân” bí ẩn trong truyền thuyết cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi người. Những người làm việc trong văn phòng của Hằng Châu đều rất tự hào về cô, thế nên suốt ngày hôm ấy, mọi người không ngớt bàn tán.

“Chị nói xem cô ấy có gì đặc biệt chứ?”

“Trẻ trung ư? Cũng không hẳn, những người trẻ hơn cô ấy còn thiếu gì?”

“Đẹp ư? Cũng không đến nỗi nào, những người đẹp hơn cô ấy đâu có ít?”

Nói đi nói lại, mọi người đều phải thừa nhận hai điểm. Thứ nhất, cô rất có khí chất, khiến người khác khó mà quên được. Thứ hai, ông chủ coi cô như báu vật.

Chớp mắt mùa hè nóng nực đã qua đi. Giang Nguyệt đã viết xong lời dẫn của luận văn, cô đòi Giang Quân phải thưởng cho cô, hai người cùng đi nghỉ mát. Giang Quân vô cùng tán thành ý kiến này, hỏi cô muốn đi đâu. Giang Nguyệt nói đi Hawaii, nhưng Giang Quân lập tức gạt đi: “Phải ngồi máy bay lâu như thế, em chịu khổ, anh cũng khổ lây!”

“Thế thì đi...” cả hai người đồng tâm nhất trí cùng nói ra ba từ: “Đảo Lãng Nha”

Chín năm rồi, lại lần nữa đặt chân lên hòn đảo xinh đẹp ở phía đông Thái Bình Dương này, cả Giang Quân và Giang Nguyệt đều cảm thấy bồi hồi vô hạn.

Lần này hai người ở trong resort trên bờ biển. Từ phòng ngủ nhìn ra ngoài có thể thấy mặt biển thênh thang.

Buổi tối nhân viên phục vụ khách sạn mang sữa ấm lên. Giang Nguyệt uống xong liền thở dài, gối lên cánh tay của Giang Quân.

“Mặt lem nhem như con mèo kia!” Giang Quân cười rồi hôn lên khóe miệng còn dính sữa của cô. “Ừm! Giờ thì sạch rồi!”

Rèm cửa được kéo ra, ban công rộng rãi, hai người nằm trên giường, bầu trời khuya tĩnh mịch trải rộng ra trước mắt.

Trong tiếng sóng vỗ rì rào, cô bỗng “a” lên một tiếng.

“Sao thế?” anh lo lắng hỏi.

“Canaan đang xoay người đấy, anh sờ thử xem!” Cô cười ngọt ngào.

Lúc vừa biết mình đã có bầu, Giang Nguyệt đã nghĩ sẵn một cái tên rồi, cho dù là con trai hay con gái đều sẽ đặt là Canaan, một vùng đất được Thượng đế ban phúc tràn đầy sữa và mật ngọt.

Giang Quân áp tay vào bụng cô cảm nhận sự chuyển động của đứa bé, trên khuôn mặt cũng hiện ra nụ cười thích thú. Anh hướng về phía bụng cô khẽ gọi: “Quý con, phải ngoan ngoãn đừng có bắt nạt mẹ đấy!”

“Em rất mong Canaan là một đứa con trai, có đôi lông mày cái mũi và nụ cười giống anh!” Cô lấy tay vuốt ve hàng lông mày của anh, trượt xuống sống mũi và dừng lại trên môi anh.

Anh khẽ hôn lên ngón tay cô nói: “Nguyệt Nguyệt em có thể tưởng tượng không? Chúng ta quen nhau hai mươi năm rồi đấy! Đến ngày hôm nay, đã đúng hai mươi năm rồi. anh cũng không dám tin rằng đã hai mươi năm trôi qua!”

“Đúng thế! Đã hai mươi năm rồi! Có phải giờ có thể nói với người khác rằng em đã quen anh cả đời rồi không nhỉ...” Cô chăm chú ngắm nhìn anh, mỉm cười hạnh phúc. “Nhưng thế vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ, mãi mãi chưa đủ...”

Hơn ba tháng sau, vào một buổi sáng mùa thu, bé Canaan ra đời, không lệch chút nào so với ngày dự sinh.

Lúc được bế ôm trong tay, thằng bé ngoác miệng khóc, tiếng khóc rất vang và sang sảng. Vừa được ôm đến trước mặt mẹ, thằng bé im ngay, thậm chí còn toét miệng cười. Cái mặt đỏ hỏn nhăn nhó, đôi mắt nheo nheo, nụ cười dễ thương khiến kho mẹ say đắm nhìn.

Bố ngồi bên cạnh nói: “Nhóc con, mới nứt mắt ra đã biết lấy lòng phụ nữ rồi!”

Canaan đói là khóc, ăn no lại ngủ, ngủ dậy lại ăn, giống hệt như một con hổ con, mỗi ngày một cứng cáp.

Lúc thằng bé được một tuổi, Giang Nguyệt tốt nghiệp tiến sĩ, lập ra quỹ từ thiện Giang Thị, dốc sức giúp đỡ cho trẻ em và giáo dục.

Lúc lên hai tuổi, Canaan có thể nói năng lưu loát.

Có một hôm, bạn của mẹ, dì Nhài ở cùng hội từ thiện đến nhà chơi. Dì Nhài tươi cười nói với thằng bé: “Canaan nói xem, cháu yêu ai nhất nào?”

“Mẹ ạ!” Canaan đang chơi ghép hình ngừng đầu lên đáp rồi lại cầm cụ chơi tiếp.

“Cháu nghĩ kĩ xem nào?” Dì Nhài cầm một chiếc bánh nướng thơm phưng phức lên, hươu hươu trước mặt thằng bé.

Canaan tham ăn vẫn ngồi yên không có phản ứng gì, miệng vẫn đáp: “Mẹ ạ!”

“Tại sao?”

“Có mẹ thì mới có cháu chứ!”

Dì Nhài xì một tiếng bấu môi hỏi: “Thế bố yêu ai nhất?”

“Mẹ ạ!” Canaan đáp không cần suy nghĩ. Nó lấy tay chỉ vào mình, nói: “Bảo bố nhỏ”, rồi chỉ vào mẹ nói: “Bảo bố lớn”.

Ăn tối xong dì Nhài liền đi về. Canaan nghịch ngợm cùng mẹ chơi trên sàn nhà.

Giang Quân về nhà hơi muộn, vừa vào nhà chỉ thấy đèn vẫn sáng trưng mà bên trong im phăng phắc chẳng có tiếng động gì.

Anh lắc đầu, bắt đầu chuyển tìm kiếm mỗi ngày. Cuối cùng ở dưới bàn đọc sách trong thư phòng tầng hai, anh nhìn thấy hai mẹ con, một lớn một bé đang lăn ra ngủ ngon lành, đặc biệt là thằng nhóc con, nằm ngủ cong mông trên bụng mẹ, đầu gối lên ngực mẹ, cái miệng thỉnh thoảng còn ngáy khe khẽ.

Giang Quân bế “đứa bé” về giường trước rồi quay ra bế “đứa lớn”, nhẹ nhàng đặt hai mẹ con lên giường, sau đó anh cũng nằm xuống, tay gối lên đầu, nằm yên nhìn hai mẹ con ngủ ngon lành, lắng tai nghe tiếng thở đều đều. Màn đêm, bao trùm không gian, nhưng anh không còn thấy đêm dài. Cuộc sống hiện giờ đang tràn đầy những điều ngọt ngào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-o-ben-ai-cung-la-khoang-trong-trong-anh>